

# Giới thiệu Hoàng Hậu, Trầm Chỉ Sủng Minh Nàng!

Hoàng Hậu, Trầm Chỉ Sủng Minh Nàng! thuộc thể loại ngôn tình nữ cường nói về hoàng thượng trong mắt nàng chính là tên biến thái siêu cấp đầu heo ngu dốt không ai bằng, đừng nói chỉ đến việc bao bọc được toàn thiên hạ, hắn còn không đầu gối được với cô nương yếu ớt đi xuyên không như nàng, lại dám đưa mấy cái thực hành thân thể ra làm đầu nàng. Ân Tiểu Tiểu trong đời có hai sự hối hận lớn nhất đó là : bị một tên khốn nạn lừa kinh doanh cướp mất của nàng hai mươi ngàn danh dự hối hận lúc đó chết quá đi cho xong. Hối hận thứ hai chính là lúc đó không chết lại đi xuyên không đến cổ đại làm tú nữ của thái tử đương triều, như thế thì cũng không sao, cái cầu huyết chính là nàng lại lọt vào mắt xanh của hắn. Lũ một tiểu bảo bối tử tế đương triều yêu thương nhất trở thành nữ nhân thông phòng kiêm ân tã nhân của thái tử, đánh chết nàng cũng không tương tượng nổi. Huống chi hắn còn quyết tâm bắt ép nàng từ nữ nhân thông phòng trở thành hoàng hậu của hắn, cả đời chỉ sủng nịnh mình nàng, Ân Tiểu Tiểu cười khẩy, phun nước bọt vào mặt hắn, hắn lại cười điềm nhiên không tức giận, đem nàng kéo vào ăn nước bọt. Ân Tiểu Tiểu ảo não, nàng một đời anh minh hơn người, cơ sao lại gặp tên đầu heo sắc lang thể này, đã thế chính mình còn không thoát ra khỏi ôn nhu của hắn, ôi, chết đi Tiểu Tiểu!!! Cùng đọc truyện online hay để tiếp tục theo dõi câu chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trầm Chỉ Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 1: Ân Tiểu Tiểu, Xuyên Qua Hảo!

"Thảm Tuấn Kiệt! Mày đứng lại cho tao, mày tiến thêm một bước nữa, thì kệ đời mày có rơi xuống hoàng tuyền, tao cũng đi theo mày, ám mày đến không đầu thai được luôn!"

Nữ nhân mất hết kiên nhẫn đứng chống nạnh lạnh lùng nhìn nam nhân run rẩy tựa sát bên thân cầu. Ân Tiểu Tiểu cười khẩy "Bạn bè cầu huyết, mày nếu không trả lại cho bà hai mươi ngàn tệ, đừng nói Ân Tiểu Tiểu này cạn tài ráo rỗng!"

Công tử họ Thảm run rẩy trần trối nhìn tiểu cô nương xinh đẹp động lòng người trước mặt, bọn họ đã là bạn bè thân thiết cũng được năm năm rồi, chỉ là lần này trót bao thầu cô em xinh đẹp khóa dưới mua đồ hàng hiệu, tiền trong thẻ của cha mẹ cũng đã dùng cạn mới phải đích thân lừa đi hai mươi ngàn tệ của Ân Tiểu Tiểu, hai người là bạn thân, chẳng lẽ cô cũng không có chút thương xót cho hắn sao?

"Tiểu Tiểu, mình sẽ trả nà, đừng động thủ!" Thảm Tuấn Kiệt càng ngày càng xích lại gần mép cầu, như muốn nhảy xuống vậy. Thật sự là bây giờ hắn cũng muốn nhảy xuống lắm rồi đây, Ân Tiểu Tiểu là võ sư Taekwondo đai đen tam đẳng, đường đường là đại tiểu thư nhà họ Ân, cô lại trối chết chạy theo học võ, kết cục bây giờ đã là quán quân Taekwondo toàn quốc, năm năm qua còn giữ vững ngôi vô địch. Thảm Tuấn Kiệt thà gieo mình xuống Ninh giang kia chứ ít hắn vẫn toàn thân, còn hơn bước lại để Ân Tiểu Tiểu cho hai đạp, sợ là thân mình sẽ tách làm mấy phần mất.

Ân Tiểu Tiểu lạnh lùng từng bước từng bước tiến lại "Được rồi, mày cứ nhảy đi, xem ra nhảy xuống đây cũng không chết được, có gì lên rồi tao đánh mày mấy phát rồi từ từ trả tiền cho tao, nhảy đi!"

Thảm Tuấn Kiệt sợ hãi nép vào lan can cầu "Tiểu Tiểu, cậu đừng ép người quá đáng!"

Ân Tiểu Tiểu chẳng nói hai lời đã đứng cách hắn đúng 1m, Thảm Tuấn Kiệt hoảng hốt chân tay luống cuống, chỉ kịp a một tiếng, chân trượt rồi bay ngay xuống, thật may Ân Tiểu Tiểu đã với hắn lại. Cảnh tượng quá kinh hoàng, nữ nhân mặt trắng bệch nắm chặt tay nam nhân toàn thân đã sớm ở trong không trung, treo lủng la lủng lẳng. Ân Tiểu Tiểu muốn giết hắn, nhưng không phải bằng cách này, cô nghiêng răng kèn kẹt "Mẹ nó, mày ăn gì mà nặng dữ vậy hả?"

Thảm Tuấn Kiệt sớm đã hồn siêu phách tán "Tiểu Tiểu, cứu mình!"

Cô.. cô không giữ được nữa, dù cho thân thủ cô mạnh thế nào, cái tên đầu heo này quá nặng, hai người nhẹ nhàng cùng nhau rơi xuống

Ân Tiểu Tiểu vốn không sợ, trong tập luyện, cô từng nhiều lần bay qua tường lớn rồi rơi xuống tiếp đất an toàn, nên lần này rơi xuống, chỉ có sổng chứ chết là điều cô chưa từng nghĩ tới nhưng tên đầu heo kia thì khác, hắn tuy là nam nhân nhưng rất lười vận động, chỉ sợ lần này không bảo toàn được tính mạng, vừa rơi vừa nghĩ, Ân Tiểu Tiểu chẳng nẩy chốc đã tiếp nước, mùa đông nước lạnh như xuyên cắt da thịt. Ân Tiểu Tiểu vừa ngoảnh tìm người, lại bị thứ ánh sáng chói lóa ki dị làm chói hết cả mắt, kết cục cô ngất xỉu luôn, từ từ chìm xuống màn nước rồi biến mất không một dấu vết. Người đứng trên cầu càng lúc càng đông, cảnh sát cũng đã đến, Thảm Tuấn Kiệt được cứu lên dễ dàng, duy chỉ có Ân Tiểu Tiểu là mất tích. Có ai không biết Ân gia hùng mạnh đến thế nào, Ân Tiểu Tiểu, hai mươi ngàn tôi trả, nhất định sẽ trả cô, đừng dùng cách này chứ, tôi thà chết dưới tay cô, cũng không muốn gây thù oán với Ân gia, sau này Thảm gia biết sống thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trầm Chỉ Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

## Chương 2: Ân Đại Tiểu Thư Thanh Tỉnh!

"Nương tử, Tiểu nhi sẽ không sao, nàng đừng khóc nữa, mau bình tĩnh lại" Ân thừa tướng vội vàng ôm nương tử đang khóc lóc vật vã vào lòng, ôn nhu an ủi.

Ân phu nhân nức lên "Tại sao Tiểu nhi lại bị rơi xuống sông chứ, rõ ràng thiếp bảo con bé đợi một lát thôi mà, chắc chắn đã có kẻ hãm hại, ôi!"

Nữ nhân xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm yếu ớt nằm trên giường lớn, hơi thở dần dần trở nên ổn định, vị thầy lang đã già bắt mạch xong, liền chấp tay "Thưa thừa tướng, tiểu thư đã qua cơn nguy kịch, khoảng mấy canh giờ nữa sẽ thanh tỉnh, mong ngài đừng quá lo lắng!". Ân thừa tướng gạt đầu, cho vị lang già lui ra "Nàng nghe thấy chưa, Tiểu nhi không sao!"

Ân phu nhân đỡ đầu gối, ngồi xuống giường lớn, đầu đón vuốt má mềm mịn của nữ nhân "Tiểu nhi, là nương không tốt, đáng lẽ nên đưa con cùng đi, con mà có mệnh hệ gì, nương không sống nổi mất!" rồi rơi lệ. Lần này đưa Tiểu nhi đi chùa cầu an, Ân phu nhân dặn nữ nhi đứng chờ ở cầu sen đợi mình đích thân vào trò chuyện cùng đại sư một lát, lại nói Ân đại tiểu thư nhà Ân thừa tướng chính là đệ nhất mỹ nhân của Nguyệt Tường quốc, được phụ thân cùng nương hết sức yêu thương, các ca ca của nàng cũng cưng chiều đứa em gái út này tận trời, hơn nữa, cảm khi thi họa của nàng cũng không ai qua nổi, tiếng lành đồn xa, đã có rất nhiều người đến cầu thân nhưng chưa kẻ nào lọt được vào mắt xanh đại tiểu thư, có người còn nghe nói Ân đại tiểu thư này có tham vọng rất lớn, muốn tiến cung làm phi chứ tuyệt đối không chịu làm nhất phẩm phu nhân nhà người ta. Người ghen kẻ ghét rất nhiều, lần này Ân đại tiểu thư đột nhiên rơi xuống sông, trên người còn mặc thứ y phục kỳ dị, thật may Ân phu nhân đến kịp lúc đón con gái về, nếu không cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Ân Tiểu Tiểu ho nhẹ một tiếng, trên trán truyền đến cảm giác đau nhức, nàng đưa tay lên bóp bóp trán, từ từ mở mắt. Cảnh tượng này, ách, có chút không đúng lắm, nhà nàng đâu phải thuộc dạng thích xài đồ cổ, tại sao xung quanh lại toàn đồ gỗ thế này, hơn nữa còn dùng màn che lại, đúng kiểu trong phim cổ đại nơi khuê phòng của đại tiểu thư, ách, nói là không phải đi!

Ân phu nhân ngồi đợi cả buổi, thấy trong màn đã có động tĩnh vội vàng chạy lại "Tiểu nhi! Tiểu nhi con đã tỉnh!"

Ân Tiểu Tiểu ngó người nhìn vị thiếu phụ đã ngoài bốn mươi nhưng thoát nhìn vẫn rất xinh đẹp trước mặt "Bà là ai?"

hai nha hoàn đứng cạnh vị phu nhân này cũng há hốc miệng, ngây ngốc nhìn nhau, mà Ân phu nhân cũng thần phi phách tán rồi "Tiểu nhi, con không nhớ nương nữa sao?"

Ân Tiểu Tiểu chớp chớp đôi mắt "Nương? Bà là nương tôi bao giờ?". Ân phu nhân được phen thất kinh nữa, ôi đứa tiểu nữ nhi khổ sở của ta, người ta nói hồng nhan bạc mệnh quả không sai, nữ nhân nhà bà xinh đẹp động lòng người như vậy, không trách gì ông trời làm cho bất hạnh, đã rơi xuống sông rồi bây giờ còn mất đi trí nhớ, nhưng không sao, bà tin con bé sớm sẽ nhớ ra.

Ân Tiểu Tiểu từ lúc tỉnh ra đến khi chấp nhận hiện thực mình đã chính thức xuyên qua về thời cổ đại, còn vào vai con gái của Ân thừa tướng đương triều, nàng có chút không hiểu, tại sao thời đại này lại có vị cô nương dung mạo giống nàng như đúc vậy, hơn nữa cũng tên là Ân Tiểu Tiểu, chỉ duy nhất một điều là nàng ta cảm khi thi họa đều rất giỏi, nàng lại không có. Nghe Ân phu nhân thao thao bất tuyệt một hồi, Ân Tiểu Tiểu đã hiểu ra thêm một chút, không ngại ngừng thuật lại "Ách, Ân phu.., à quên, nương, con là con gái người cùng phụ thân, Ân Thanh Tuấn là huynh trưởng, Ân Thanh Tuyền là nhị huynh, Ân Thanh Tuyết là tam huynh, có đúng không?"

"Đúng rồi, con xem coi đã nhớ ra chút nào chưa?" Ân phu nhân cười tươi rói, hướng má con gái thơm một cái, ánh mắt mong chờ. Ân Tiểu Tiểu là lần đầu tiên cảm nhận được tình mẫu tử, ở hiện đại, mẹ nàng đã mất sớm, chỉ có cha nàng Ân tổng giám đốc của tập đoàn toàn cầu Ân Thị nuôi nàng từ bé đến lớn, sau này cũng vì nàng một mực muốn theo học võ, liên cãi nhau một trận, cuối cùng là làm ngơ, không thêm quan tâm đến nữa. Ân Tiểu Tiểu mãi suy nghĩ, nhếch mép cười nhạt nhẽo, không biết nếu phát hiện nàng mất tích, Ân đại tổng giám đốc sẽ làm gì đây, đau lòng, mới không có khả năng đi!. Ân phu nhân thoáng thấy biểu hiện khác thường trên mặt nữ nhân, mày đẹp chau lại, ôm lấy nàng vào lòng "Tiểu nhi, không cần cố quá, rồi từ từ con sẽ nhớ lại thôi mà, nương và phụ thân rất yêu con, con có biết không, mặc kệ con có nhớ ra hay không, chỉ cần con biết có nương luôn bảo vệ con là được, hiểu chưa?"

Ân Tiểu Tiểu cảm thấy ấm áp, có mẹ thật là tốt, được yêu thương, được bao bọc chiều chuộng, nàng thật sự cảm thấy xuyên qua hảo, có được người mẹ yêu thương mình đến vậy, chết cũng cam lòng. Ân Tiểu Tiểu dạ một tiếng, thoải mái vòng tay qua, ôm lấy mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chỉ Sùng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Ân Phủ Bị Đại Tiểu Thư Náo Loạn!

Ân Tiểu Tiểu khởi động cho nóng người, hai vạt áo bị buộc sang một bên, tóc dài cũng bị búi lại một cục trên đầu, gương mặt xinh đẹp động lòng người làm đám nam gia nhân trong nhà nhìn đến ngơ ngẩn mép chảy dài sớm đã đỏ chút mọng hồng khiến hai má mềm mịn ửng hồng lên. Đám gia nhân trong nhà hết ồ lên rồi a xuống, tiểu thư từ lúc rơi xuống hồ đến bây giờ cư xử càng ngày càng lạ, trước kia nhu mì yếu điệu thực nữ bao nhiêu, bây giờ lại thô lỗ bấy nhiêu, dù tiểu thư xinh đẹp như tiên nữ trước mặt, đám nam gia nhân trong nhà cũng muốn chạy trốn, bị nàng lôi ra làm bia luyện công, ai nói tiểu thư chân yếu tay mềm, kẻ đó là bị điên rồi.

Ân Tiểu Tiểu cho người buộc một chiếc chuông gió lên cành cây cao, liên tục đá tổng thẳng về phía trên, làm chiếc chuông gió tội nghiệp kêu thảm thương như muốn bẽ nát đi vậy, đám gia nhân đứng sau vỗ tay không ngớt. Ân Tiểu Tiểu cũng không chú ý lắm, đây là thói quen tập luyện của nàng vào mỗi buổi sáng còn ở hiện đại, là quán quân Taekwondo toàn quốc mấy năm liền, Ân Tiểu Tiểu bây giờ cũng không nhớ rõ cuộc mình đã dành được bao nhiêu huy chương vàng nữa, nàng thoải mái đưa chân lên cao đến tận mặt, làm đám gia nhân được phen náo loạn. Ân phu nhân cùng Ân thừa tướng vội vàng chạy đến, Ân phu nhân kéo tay nữ nhi " Tiểu nhi, con làm cái gì vậy, nữ nhân không được luyện võ!". Ân Tiểu Tiểu vui vẻ khoác tay mẩu thân, Ân phu nhân cũng lấy ra một chiếc khăn thoa thơm ngát âu yếm chùi mồ hôi cho nữ nhi. Ân Tiểu Tiểu vội chạy lại ôm lấy cánh tay phụ thân, làm nũng " Phụ thân, nhi tử chỉ tập luyện một chút cho khỏe thôi, phụ thân sẽ không trách phạt Tiểu nhi chứ ạ ?". Ân Thừa tướng cưng con gái tận trời là điều ai cũng biết, chỉ tiếc chưa hái được sao trên trời xuống cho con bé, chưa có việc gì ông nặng lời với tiểu thư. Ân thừa tướng ôn nhu nhìn con, vuốt đầu Ân Tiểu Tiểu " Tiểu nhi của cha muốn làm gì liền làm, còn nữa chiều nay ba ca ca của con từ kinh thành trở về, có muốn cùng cha đi đón các ca ca không Tiểu nhi?". Ba huynh đệ nhà họ Ân đều dung mạo cùng tài năng tinh thông nổi tiếng, vinh dự được cùng học tập với thái tử đương triều, nhưng chung quy có một điểm chung là rất yêu chiều em gái, cưng tiểu nữ nhân trong nhà lên đến tận trời, lần này bọn họ xuất cung trở về, người đầu tiên muốn thấy chính là út nữ đáng yêu Ân Tiểu Tiểu.

Ân Tiểu Tiểu vui vẻ gật đầu, tiễn phụ mẫu thân đi xong liền phân phó năm gia nhân đứng cầm ba mảnh gỗ xếp theo thứ tự cao dần lên, một phát xoay người dùng liên thủ cước, bay lên không trung đá ba phát, từng mảnh gỗ bẽ rơi xuống lạch cách. Nàng thoải mái mỉm cười mãn nguyện, còn đám gia nhân sớm đã bất tỉnh nhân sự rồi, ách, cần phải phản ứng thái quá như vậy không, đây là chuyện thường ở huyện mà, võ sư đại diện Taekwondo nào chả làm được, Ân Tiểu Tiểu ngồi xuống nhấp ly trà, bắt chân chữ thập hồi tưởng lại chút chuyện trong lần tranh vô địch quốc tế vừa rồi, Kim Sueng Uhm của võ quán Baek Chan cùng nàng lọt đến vòng chung kết, hai người đều ngang tài ngang sức, nếu như cô ta không dùng ít tiểu xảo cho thuốc ngủ vào trong chai nước của Ân Tiểu Tiểu, sợ rằng ngôi vị quán quân quốc tế chính xác sẽ thuộc về Ân Tiểu Tiểu, có điều, Ân Tiểu Tiểu cũng không thêm so đo với cô ta làm gì, chỉ là một cái huy chương vàng quốc tế, để năm sau nàng cố gắng tiếp là được chứ gì, nhưng qua lần đó, đạo quán Tùng Bách của nàng lại bị tụt một bậc trên bảng xếp hạng, đứng ngay sau đạo quán Baek Chan, nên nàng mới để ý một chút, nếu có cơ hội quay trở lại thực tại, Kim Sueng Uhm, cô cứ chờ đó đi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 4: Ba Huynh Đệ Nhà Họ Ân!

Ân Thanh Tuấn ngồi trên ghế lớn, ôn nhu chăm chú nhìn muội muội kiều diễm trước mặt, thương xót xoa đầu " Tiểu nhi ngoan, nói xem, muội có chỗ nào bị thương không?"

Ân Thanh Tuyền cũng ôm tiểu muội đáng thương vào lòng, thơm lên trán " Tiểu nhi đáng thương, ba ca ca không ở nhà, muội liền xảy ra chuyện, lần sau sẽ không rời xa muội nữa!"

Ân Thanh Tuyết đứng một bên cũng nhu thuận gật đầu " Tiểu nhi nhà ta thật số lớn mạng lớn, lần sau có đi ra ngoài thì cứ thêm hộ vệ đi theo, muội có hiểu không?"

Ân Tiểu Tiểu sớm bị dung mạo đẹp dễ đến xuất thần của ba vị ca ca này làm cho ngẩn ngơ luôn rồi, rõ ràng là có nét giống nàng, nhưng bọn họ lại rất có khí khái, cả ba người đều tỏa ra phong thái đế vương. Ân Tiểu Tiểu gật gật đầu, ngu ngơ buột miệng " Đến cùng thì các người là?"

Ba nam nhân hoảng hốt nhìn nhau, rồi lại nhìn đứa tiểu muội trong lòng, đồng loạt lên tiếng " Muội không biết chúng ta là ai ư?"

Ân Tiểu Tiểu tiếp tục gật đầu, Ân phu nhân cùng Ân thừa tướng từ trong khuê phòng bước ra sánh chính, Ân phu nhân lấy tấm áo khoác lông trắng muốt quàng qua người tiểu nữ nhân kiều diễm, miệng nhỏ lên tiếng " Tiểu nhi, đó là ba ca ca của con, các ca ca đã về, con nên từ từ làm quen một chút!". Ân phu nhân khẽ vuốt má non mịn của con gái, rồi quay lại ôm lấy những nam nhân xa lạ đằng kia, vui vẻ hỏi thăm từng người một " Tuấn nhi, Tuyền nhi, Tuyết nhi, muội muội của các con có chút mất trí nhớ, chắc chắn sau này sẽ nhớ lại, còn nữa lần này tình lại, Tiểu nhi có hơi khác thường, các con chớ lo lắng quá!"

Ba huynh đệ đồng loạt dạ một tiếng, hướng qua phụ thân cùng Ân Tiểu Tiểu bên kia đang trò chuyện tiến lại, Ân Thanh Tuyền lên tiếng " Phụ thân, chúng con muốn bồi muội muội ra ngoài chơi một lát, có được không ạ?". Ân thừa tướng cười khà khà, cầm lấy tay con gái giao cho ba huynh đệ, mình thì bồi nương tử về sương phòng, dù gì bốn anh em đã cùng nhau lớn lên, lần này đã xa nhau những hai năm, thôi thì để chúng nó bồi dưỡng tình cảm thật tốt.

Ân Tiểu Tiểu bị xách ra khỏi Ân phủ, liền đối với ba nam nhân xa lạ trước mặt thách đấu, xem ra nàng phải nhờ bọn họ giúp một chút, nơi này đầu gối cũng đối với nàng quá không tương thích, nên tìm được đường về là tốt nhất, huống hồ nàng còn muốn đòi lại khoản tiền hai mươi ngàn tệ từ tên Thẩm chó má kia. Ân Tiểu Tiểu giật tay ra khỏi tay huynh trưởng Ân Thanh Tuấn, nhàn nhạt lên tiếng " Không cần giả vờ nữa, ta cũng đã biết các người nhìn ra ta không phải muội muội nhà các người, đừng chứ?"

Ân Thanh Tuấn quàng tay qua vai Ân Thanh Tuyền " Tiểu cô nương không những rất giống muội muội của chúng ta, hơn nữa còn rất thông minh!" Giọng nói thoát qua có vẻ rất ôn nhu, tuy nhiên lại truyền đến cảm giác rợn hết cả tóc gáy, mỹ nam rõ ràng nói lời cay độc.

Ân Tiểu Tiểu dường như đã cảm nhận được ác khí, miệng nhỏ cười khẩy, ánh mắt chung thủy lạnh nhạt " Đừng nhiều lời, có chuyện gì liền nói ra, còn nữa, ta không làm gì muội muội nhà các người, vốn dĩ ta cũng không biết tại sao lại bị xuyên qua đến nơi này!"

Ân Thanh Tuyền không nhanh không chậm bóp má tiểu nữ nhân xinh đẹp động lòng người trước mặt " Cô nương, Tiểu nhi nhà chúng ta ở đâu, mau nói ra!"

Ân Tiểu Tiểu ý cười càng đậm " Ta đã bảo là không biết rồi, nếu không ngại cứ giết ta đi, muội muội nhà các người không liên quan gì đến ta!"

Ân Thanh Tuyết từ nãy giờ đứng đằng sau theo dõi mọi việc, nhân nhạ tiến lên " Theo đệ vị cô nương này là nói thật, vậy cô nương giải thích như thế nào về việc giả mạo làm muội muội chúng ta?"

Ân Tiểu Tiểu cảm thấy tên tam công tử này mới là người nói lý lẽ, vội vàng một cước đá bay cánh tay đang bóp lấy má nàng ra, làm Ân Thanh Tuyền ngạc nhiên hết mức, thân thủ của tiểu nữ nhân này không tồi, dùng sức rất hợp lý, chỉ có điều đá cao đến vậy, là lần đầu tiên hắn thấy!

Ân Tiểu Tiểu lách qua Ân Thanh Tuyền, đứng trước mặt Ân Thanh Tuyết đưa tay ra, ý muốn cùng hắn bắt tay " Ta là Ân Tiểu Tiểu, võ sư huyền đai Taekwondo tam đẳng, ta đến từ thế kỉ hai mươi mốt, cách các người hai ngàn năm, vào lúc ta rơi xuống sông liền bị xuyên qua đến đây, lại bị nhận nhầm làm Ân đại tiểu thư nhà thừa tướng, như vậy đã đủ chưa?"

Ân Thanh Tuyết cùng hai vị huynh đệ nhất thời ngớ hết cả người, không tiêu hóa nổi lời của vị cô nương trước mặt, tất cả đều đột nhiên cười ha ha, vậy lại ôm lấy nàng " Thôi được rồi, Tiểu nhi, bọn huynh tin muội mất trí thật rồi! Mau ra dạo phố nào!"

Ân Tiểu Tiểu đẩy bọn họ ra, lớn tiếng quát nạt " Thật! Ta đến từ tương lai, ta không phải muội muội yếu ớt của các người, nếu không tin lập tức cùng ta so tài!"

Chưa đến ba phút, ba nam nhân dung mạo tuấn lãng tiêu sái đã nằm sõng soài dưới đất, Ân Tiểu Tiểu thoải mái lắc lắc chân, vừa rồi mới dùng sức một chút, bọn họ đã đỡ không nổi, mới nói nam nhân thời xưa đúng liều yếu đào tơ mà. Ân Tiểu Tiểu ngồi xồm xuống " Tin lời ta chưa?". Ba huynh đệ lập tức ngẩng đầu lên đồng thanh " Tin rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 5: Huấn Luyện Viên Bất Đắc Dĩ!

" Cô nương, nếu như nàng nói nàng vô can, chi bằng giúp chúng ta tìm được muội muội, trong thời gian này tiếp tục giả làm muội muội, được không?" Ân Thanh Tuyền nắm lấy tay Ân Tiểu Tiểu, thiết tha mời gọi

" Không được, ta lần này quyết định phải đi tìm dòng sông đó, ta muốn trở về !" Ân Tiểu Tiểu thẳng thừng cự tuyệt!"

Ân Thanh Tuấn cùng Ân Thanh Tuyết vội vàng giúp sức " Bọn ta thì không sao, nhưng cô nương, nàng nói xem, mẫu thân làm sao mà chịu đựng nỗi đau kích này, hơn nữa không phải mẫu thân chúng ta đối với nàng như người thân sao?"

Ân Tiểu Tiểu thoáng chùn bước " Ta.. Ta.."

Ba huynh đệ lập tức quỳ xuống " Đa tạ cô nương!"

" Đây! Ta còn chưa đồng ý mà !"

" Đa tạ cô nương!"

Ân Tiểu Tiểu lần này có chút vất vả, không những phải tiếp tục giả mạo Ân đại tiểu thư, còn phải giúp ba anh em nhà họ Ân luyện võ, thật là, bọn họ trong cung chỉ rèn luyện văn chương, ngoài giờ thì đá cầu, lấy sức lực đâu mà ra chiến trận đây.

" Xuống, xuống nữa, vốn dĩ đã làm nóng cơ rồi, có thể xuống nữa!"

" Muội muội, ta đã cố lắm rồi, đau quá!!!"

Ân Thanh Tuyền thét lên đầy đau đớn, như thế nào lại bất hủ xoắn rộng đến như vậy, hai chân sắp như vỡ thành hai mảnh rồi. Ân Tiểu Tiểu cúi xuống tiếp tục đè lên chân hắn " Cầm gọi ta là muội muội, gọi ta là huấn luyện viên Ân, biết chưa?"

" Dạ biết!"

Hai huynh đệ Ân Thanh Tuấn cùng Ân Thanh Tuyết đang tập đá chuông gió đằng trước cũng nuốt nước miếng ừng ực đầy sợ hãi, thấy nàng buông tha Ân Thanh Tuyền bước về phía này, liền cúi rạp xuống " Huấn luyện viên Ân hảo!"

Nàng lạnh nhạt gật đầu " Được! Tiếp tục tập luyện!"



Ba huynh đệ nhà họ Ân sớm cảm thấy buồn bã, phải chỉ lúc trước thái tử điện hạ khổ công luyện võ, bọn họ cũng lén theo tập, bây giờ có thể không bị tiểu cô nương hành hạ đến thống khổ như thế này rồi. Thái tử điện hạ, Triệu Khuông Dẫn đệ nhất mỹ nam Nguyệt Quốc, lại còn tài trí hơn người, năm nay đã hai mươi tuổi, sớm phải lập chính thất rồi. Nếu ai nói ba huynh đệ nhà bọn họ dung mạo đệ nhất, chỉ cần được một lần nhìn đến thái tử điện hạ, ba huynh đệ kia đành xếp thứ hai, à mà thứ hai cũng chưa chắc đã được!

Tuy ba huynh đệ nhà họ Ân vinh dự được vào cung học với thái tử, chung quy chỉ là học văn, ngoài giờ thì đi đá cầu mua vui, nhưng thái tử lại chăm chú tập luyện binh pháp, năm mười tuổi đã thuộc hết sơ đồ cách bố trí dàn trận, năm mười lăm tuổi võ công đã thuộc hàng thượng đẳng, năm hai mươi tuổi thì trên xuống dưới đều không có đối thủ, nếu có chỉ là độc nhất sự phụ của hắn, đại sự phụ Vô Văn Long đệ nhất thiên hạ. Thái tử điện hạ không những khí khái hơn người, năm mười chín tuổi đã đưa quân đi dẹp loạn biên giới Mông Cổ, liền biến bọn chúng thành nước chư hầu, mỗi năm đều phải cúi đầu nộp cống phẩm, lại nói Mông Cổ từng muốn đem công chúa sang gả làm sủng phi cho thái tử, nhưng chưa được một cái liếc mắt của hắn, đã cun cút đưa người về trong đau khổ, mà vị công chúa này, sau khi nhìn thấy hắn liền đem lòng tương tư đến độ bệnh, tìm không ra thuốc chữa. Mông Cổ vương hậu xót con, bèn nghĩ ra một kế, năm nay sẽ đưa nữ nhi sang bên Nguyệt Tường Quốc, nhập vào gia môn thúc thúc là quan nhất phẩm đương triều rồi chính thức thi tuyển tú nữ, chỉ ít cũng để cho nàng có cơ hội gần thái tử điện hạ hơn, âu cũng là cái tốt!

"Hương Nhi, con sẽ không hối hận chứ?" Mông Cổ vương hậu nước mắt tràn mi ôm lấy tiểu nữ nhân trong lòng. A Đề Mi Hương rần rởn gỡ tay mẫu thân "Hương Nhi khẳng định không hối hận, đời này kiếp này đều muốn làm người của thái tử điện hạ, xin mẫu thân đừng quá đau lòng!"

Thúc thúc nàng là quan nhất phẩm đương triều, lần này trong cung tuyển tú nữ lập thái tử phi cho thái tử, trong gia đã có biểu muội Bạch Mạn Trân cũng có trong danh sách, dù là biểu tỷ muội, các nàng lại chưa từng gặp qua nhau, cũng tốt, đến lúc đó nàng cũng không cần mang tình thân mà đối xử. A Đề Mi Hương thầm nghĩ, ta chỉ muốn chàng chú ý đến ta một chút, vốn dĩ không cần làm chính thất, ngôi vị đối với ta chưa từng quan trọng, nếu không chỉ là một nữ hầu thân cận, mỗi ngày đều nhìn chàng vui cùng vui, buồn cùng buồn là được, Triệu Khuông Dẫn, ta yêu chàng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 6: Người Không Phải Mỹ Nam, Người Vô Sĩ!

Trong làn gió khẽ thổi, những cánh hoa đào nhàn nhạt rơi xuống tạo thành một khung cảnh mỹ lệ tuyệt trần, bạch y nữ tử mái mê múa quyền, dung mạo đẹp để thoát trần có chút hồng hồng diễm lệ, cánh hoa rơi rơi theo mỗi đường múa của nàng trở nên lung linh huyền ảo. Nàng như một bạch y tiên tử hạ thế vui đùa bên hồ nước vào mỗi buổi sớm. Ân Tiểu Tiểu cảm thấy có người theo dõi, liền dừng lại, thuận thế quay đầu nhìn ngó một chút, ày da, chắc tại nàng quá đa nghi rồi. Đây là hồ nước phía sau Ân gia, ít người lui tới, nàng mới chọn làm địa điểm tập võ, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng lá xoàn xoạt, âm thanh vang lên "Cô nương," Ân Tiểu Tiểu giật mình, quay lại, "Daaaaa!" đá một cước trúng vật thể to lớn, vật thể to lớn màu đen đã nhanh chóng bay xa vài trượng, bùm một tiếng rơi xuống hồ nước.

Ân Tiểu Tiểu là người học võ, vì vậy mà phản xạ quá mức nhanh lẹ hơn người, chỉ cần làm nàng giật mình, bất kể kẻ đó có thiện chí hay ác ý, đều phải chịu một cước này. Tuy nhiên, lần này nàng dùng sức hơi mạnh, Ân Tiểu Tiểu từ trong vô thức tỉnh lại, vội chạy lại bên mép hồ, duy chỉ thấy có một cánh tay trôi lên khỏi mặt nước, vẫy vẫy. Nàng hốt hoảng chẳng nghĩ chẳng rằng phi thẳng xuống ứng cứu, vật vờ vật vờ một hồi mới lôi được cục thịt toàn thân màu đen này lên bờ, nàng nằm cạnh thở dốc "Đáng chết, sao lại nặng như vậy.. còn.. không biết.. boi.. vô.. dụng!". Ân Tiểu Tiểu quên khuấy mất, nàng lập tức ngồi dậy hướng tên kia hô hấp nhân tạo. Ân Tiểu Tiểu vuốt đám tóc đen dài che đi dung mạo người kia, oa, thật đẹp trai, ba tên huynh đệ nhà họ Ân so với người này đúng là một lũ không ra gì, sống mũi cao thẳng, lông mi dài cong vút, bạc môi mông mím chặt, làn da còn mềm mịn hơn cả nữ nhân, ách, quên mất, phải hô hấp nhân tạo!

Ân Tiểu Tiểu dùng sức ấn lên thượng vị trước ngực hắn, ấn lên ấn xuống, người kia chỉ nôn ra một chút nước, vẫn như cũ chưa chịu tỉnh lại, nàng nằm xuống trước ngực hắn nghe nhịp tim đập có chút yếu ớt. Ân Tiểu Tiểu ngửa mặt lên trời hít vào một hơi thật lớn, môi nhỏ hướng bạc môi đẹp để của hắn áp vào thổi mạnh, lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba đang mái mê thổi hơi vào, hai mắt hắn lập tức mở ra nhìn nàng trừng trừng, Ân Tiểu Tiểu hoảng hốt định ngồi dậy, lại bị cái gì đó giữ chặt lại, còn hắn.. còn hắn.. đang ra sức ăn miếng nàng, aaaaaa. Ân Tiểu Tiểu càng giãy dụa, lưỡi hắn càng thuận thế đi vào, cùng lưỡi nàng dây dưa không ngừng, gáy nàng bị tay hắn nắm chặt, eo cũng bị hắn cầm lấy, Ân Tiểu Tiểu hung dữ nhìn dung mạo nam nhân đẹp để phía dưới đang vui vẻ ăn miếng nàng, lấy sức cắn mạnh, người kia a một tiếng rõ to, tay cũng thả lỏng khiến Ân Tiểu Tiểu chỉ cần xoay người một cái đã thoát ra khỏi ôm ấp của hắn, lập tức đứng dậy lùi lại ba bước hằm hằm nhìn hắn

"Mẹ nó, vô sĩ, dám động đến bản tiểu thư, ngươi không muốn sống nữa phải không?"

Nam nhân từ từ đứng dậy, thân hình cao lớn ướt như chuột đẻ lộ ra cơ bắp cường tráng, hân hân cười, đưa tay lên lau vết máu nơi khóe miệng, từng bước từng bước tiến đến gần nàng, Ân Tiểu Tiểu là bị nam sắc bỏ bùa rồi, nàng nhìn khuôn mặt hắn đến thất thần. Đến khi nàng kịp nhận ra thì toàn thân mình đã bị hắn giam hãm, đôi chân vô sự cũng bị hai chân lớn hắn kẹp lại, giọng nói âm trầm mẽ hoặc vang lên, hắn thở từng hơi nam tính nơi vành tai nàng, Ân Tiểu Tiểu đỏ mặt, tim đập điên cuồng.

"Cô nương, nàng đá ta một cước bay xuống hồ, còn thoải mái cướp mất nụ hôn đầu của ta, nói xem ta nên phạt nàng thế nào đây?" Triệu Khuông Dẫn tham lam hít hà mùi hương thơm tho tỏa ra từ người nàng, tay lớn khẽ đỡ sau gáy nàng, bốn mắt chăm chú nhìn nhau

Ân Tiểu Tiểu muốn dùng sức đá bay tên đầu heo mặt hoa trước mắt, nhưng hắn khỏe quá, nàng không giãy dụa được, bèn muốn hướng vai hắn cắn mạnh, đáng tiếc đã bị nhìn ra, hắn cầm lấy gáy nàng chặt hơn, lên tiếng "Không được cắn!"

Ân Tiểu Tiểu lãnh khóc phun ra từng tiếng " Vô... sĩ, ta khinh, vừa rồi nếu ta không cứu ngươi, chắc chắn ngươi chẳng còn cái mạng quèn để lớn tiếng nữa đâu, nói cho ngươi biết, còn không mau tránh ra?" Ân Tiểu Tiểu từ nhỏ đã rất ghét y phục bị ướt, dính trên cơ thể rất khó chịu, hẳn lại áp sát vào nàng đến vậy, cơ hồ thân thể hai người chỉ cách nhau có hai lớp y phục ướt đầm.

Triệu Khuông Dẫn như cũ không hề dịch chuyển, tay lớn trêu đùa ngọn tóc nơi vành tai nàng " Cô nương, chẳng hay là nữ nhi gia nào, có thể nói cho ta biết được không?"

Ân Tiểu Tiểu chẹn tay, che đi tám lạng bài Ân gia giắt nơi thắt lưng, có chết cũng không muốn để lộ ra danh tính gia mình, nhưng hắn đã nhìn ra, tay lớn mau chóng hướng lệnh phù cầm chặt, định đưa lên nhìn, Ân Tiểu Tiểu cũng cầm lấy lệnh phù, giật lại, trừng mắt " Ngươi muốn làm gì, đừng mong biết danh tính bản tiểu thư!"

Triệu Khuông Dẫn khẽ cười, để lộ hai lúm đồng tiền trên má, Ân Tiểu Tiểu nàng đỏ mặt, ngoảnh đi chỗ khác, đúng là, nam nhân này quá đẹp trai, nàng không nên nhìn lâu, hẳn từ từ lên tiếng " Cô nương, nàng phải chịu trách nhiệm với ta!"

Ân Tiểu Tiểu khụ một cái, bắt đầu ho sặc sụa, ho đến đỏ hết cả mặt, " Cái gì? Chịu trách nhiệm? Không phải nam nhân ăn xong liền mới phải chịu trách nhiệm với nữ nhân sao? Chuyện này là lần đầu ta nghe nha!"

" Ân gia tiểu thư Ân Tiểu Tiểu? Cái tên thật hay!" Hắn thả nàng ra, lùi lại phía sau ba bước, trên tay cầm chiếc lệnh phù xoay xoay, nhìn đến là ngứa mắt, Ân Tiểu Tiểu bắt đầu đưa tay lên vào tư thế thủ, đầu lắc lắc mấy cái nhìn vô cùng nguy hiểm, nàng nhàn nhạt lên tiếng " Trả lệnh phù cho ta, mau lên!"

Triệu Khuông Dẫn lùi thêm hai bước, trêu chọc " Tiểu nhi, nàng nói xem, ta có nên trả cho nàng cái này không?" Dung mạo đẹp để động lại một chút nước dưới ánh nắng rực rỡ lại càng thêm phần huyền hoặc, hẳn đúng là yêu nghiệt mà, Ân Tiểu Tiểu trầm nghĩ, mấy chốc sĩ khí trong người đã dâng cao, nàng hét lớn một tiếng, chạy thẳng về phía hắn sử dụng đòn đá Dollyo-chagi ( đá vòng cầu). Tuy nhiên... Tuy nhiên... chân nàng.. á....á.. đã bị hắn cầm lấy, thuận tay điểm huyết trên người nàng, Ân Tiểu Tiểu đứng im bất động, miệng nhỏ liên tục chửi bới " mẹ nó tên vô sĩ, dám dùng tiểu xảo, cứ đợi ta được giải huyết đi, ta tìm người đá nát cái mặt đẹp của ngươi, để cho cha mẹ ngươi cũng không nhận ra dung mạo của ngươi nữa!". Nàng chửi một câu, hắn thom lên má nàng một cái, thoáng chốc đã bị hắn thom đến cái thứ năm, Ân Tiểu Tiểu rốt cuộc cũng an phận thủ thường, không nói thêm câu nào nữa, chỉ có ánh mắt như muốn giết người đến nơi phóng thẳng về phía hắn.

Triệu Khuông Dẫn vui vẻ nhìn nàng bị thom đến đỏ hồng cả hai má, ánh mắt lại hung hăng dữ tợn như vậy, thật là một tiểu cô nương đáng yêu, nhìn như thế nào cũng không giống út muội của ba tên huynh đệ nhà họ Ân kia. Ba tên kia là bạn đồng môn với hắn từ thuở nhỏ, đều chân yếu tay mềm, tại sao muội muội lại biết võ công, hơn nữa thứ võ công này rất lạ, nếu thân thủ hắn không nhanh, chỉ sợ sớm đã nằm bại dưới đòn đá của nàng rồi. Hắn thì thầm bên tai nàng " Tiểu nhi, nàng còn muốn nắn người nữa không?"

Ân Tiểu Tiểu không quay trở lại được, bắt lực phun ra " Muốn! Ta còn muốn tìm đến gia ngươi đánh cho tàn hết tất cả, cho ngươi không còn chỗ quay về nữa, còn nữa..!" " Chết!"

Nàng lại bị hắn thom một cái trên trán, Ân Tiểu Tiểu hừ lạnh, cắn chặt môi không mắng nữa! Mẹ nó, tên này đúng thể loại đẹp trai bên ngoài, bên trong thói rửa chửa ra gì, dám ăn đầu hũ con nhà người ta thân nhiên như thế, đúng là hôm nay ra khỏi nhà đã bước chân trái ra rồi. Triệu Khuông Dẫn nhìn dung mạo đẹp để vì tức giận mà đỏ ửng của nàng nín cười đến rung cả người. Hôm nay hắn ra ngoài đi dạo, thuận tiện lại Ân phủ thăm ba đồng môn một chút, không ngờ lại đụng phải Ân gia đại tiểu thư, tính khí thật buồn bực, nhưng hắn lại thấy thật dễ thương. Triệu Khuông Dẫn từ từ nói bên tai nàng " Tiểu nhi, nếu nàng muốn lấy lại lệnh phù cùng sợi dây chuyền này, lần tuyển tú nữ sắp tới của hoàng cung nhất định phải tham dự, nếu không, ta e..".

Ân Tiểu Tiểu thoáng sững người, lời lẽ muốn mắng chửi hắn càng ngày càng chất đồng nơi cổ họng, sợi dây chuyền đó, sợi dây chuyền hình mặt trăng đỏ là của mẹ nàng đã đeo vào cổ nàng lúc lâm chung, nó là thứ quý giá nhất trên đời này đối với Ân Tiểu Tiểu, quý hơn cả sinh mạng, Ân Tiểu Tiểu sững người, nước mắt vì âm ức mà đột nhiên khẽ rơi xuống. Triệu Khuông Dẫn lập tức bối rối, hai tay lớn ôm lấy nàng, hẳn là lần đầu tiên vì một nữ nhân mà tâm đau đến không thôi " Tiểu nhi nàng đừng khóc, đợt tuyển tú nữ nhất định tham gia, ta sẽ trả lại cho nàng!". Ân Tiểu Tiểu âm ức " Ngươi cầm mệnh trả lại sợi dây chuyền cho ta, đó là thứ quý giá nhất với ta, hai chúng ta không thù không oán, ngươi mau trả cho ta!" " Không được, như thế ta càng không thể trả lại cho nàng được, ngoan đừng khóc!"

Đằng xa truyền đến tiếng kêu của Ân phu nhân " Tiểu nhi, con đi đâu rồi, Tiểu nhi!"

Triệu Khuông Dẫn hôn nhẹ lên trán nàng, tay lớn hướng nước mắt nàng lau đi " Ta là Triệu Khuông Dẫn, lúc vào cung sẽ có người đưa nàng tới gặp ta, nhớ chuyện này chỉ có hai chúng ta biết thôi, nếu để cho kẻ khác biết, ta e sợi dây chuyền này sẽ không gặp lại nàng nữa đâu!"

" Ngươi!" Ân Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn hắn.

Nói rồi một thân trường bào màu đen dùng khinh công bay đi mất. Tú nữ là cái quái gì vậy, ta không sợ, được rồi, thi tuyển thì thi, đợi đến lúc ta làm được tú nữ rồi, Triệu Khuông Dẫn, ngươi cứ để đó mà xem, lão nương sẽ cho ngươi biết thế nào là vô sư huyền đại tam đẳng, chờ đó!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sừng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 7: Trong Cung Tuyển Tú Nữ, Ta Đi Thi!

" Muội muội, muội muội, mau dậy đi, muội muội!" ba huynh đệ nhà họ Ân đứng ngoài sương phòng tiểu muội đập cửa sầm sầm, thiếu nước đánh cho nát cái cửa xông vào nữa là hoàn chinh.

Ân Tiểu Tiểu ghét nhất là việc bị làm phiền vào lúc sáng sớm, nhất là khi nàng còn nằm yên vị trên giường, rõ là quá đáng. Nàng nén cơn tức giận trùm chăn quanh người bước xuống giường, lê ra mở cửa, ánh nắng lập tức chiếu lên dung mạo có chút mơ ngủ nhưng lại thập phần kiều diễm, có điều, tóc tai hơi bù xù, trên người còn ôm nguyên cái chăn cỡ lớn, quần thành con sâu. Liếc thấy khuôn mặt chả có nét gì khả ái của ba tên huynh đệ đương thời, hai nha hoàn đang sợ hãi đến mức cúi xuống đứng bên, Ân Tiểu Tiểu khẽ ngáp một cái, muốn tức giận cũng lòi ba tên này vào, nữ nhi như các nàng kia không có tội, không nên làm các nàng hoảng sợ, nàng lười biếng lên tiếng " Ba người muốn chết à, làm loạn trước cửa lão nương sáng sớm như này, có chuyện gì?"

Ba huynh đệ chưa để nàng nói xong đã chui vào trong phòng, Ân Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn bọn họ, rồi cũng ngoan ngoãn đóng cửa lại, lê chân lớn đến ngồi xuống phía bàn uống nước " Nói đi, nếu chuyện không ra gì phạt hít đất!"

Ân Thanh Tuyền vội vàng che miệng nàng lại, bộ dạng cực kì khả ố, hai tên kia cũng nhìn nàng đầy thủ đoạn, Ân Thanh Tuấn lên tiếng " Ân huấn luyện viên, lần này phải làm phiền muội nữa rồi! Đúng không Tiểu Tuyết?"

Ân Thanh Tuyết gật đầu " Đúng đúng! "

Ân Tiểu Tiểu tức giận đá bàn cái rầm, làm ba huynh đệ thót hết cả tim, nàng gần từng tiếng " Nói.. vào.. vấn.. đề.. chính!"

Ân Thanh Tuyền vội vàng giải thích " Như thế này Ân huấn luyện viên, chẳng qua trong cung tổ chức tuyển tú nữ lập thái tử phi cho thái tử, Ân phủ chúng ta cũng không ngoại lệ, nên.. nên.."

ngập ngừng đưa mắt lên dò xét thái độ của nàng

" Cho nên ta cũng phải vào cung tuyển tú? Được thôi, không còn gì nữa thì ra ngoài mỗi người nhảy cóc ba trăm cái đi, can cái tội làm phiền bốn tiểu thư, mau đi, ăn gian thì thêm hai trăm cái nữa, ok?"

Ân Tiểu Tiểu đứng dumng ngáp thêm một cái " cuối cùng cái tuyển tú chết tiệt đó cũng đến, ta còn tưởng không bao giờ đến cơ! Các người ngồi ngây đó làm gì, mau đi đi!"

ba huynh đệ kia lần này không tin vào mắt mình thật, vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn tinh thần chịu con tam bành của muội muội, ai ngờ nàng lại dễ dàng chấp nhận như vậy, bọn họ nhìn nhau không tin nổi, cuối cùng lờng thừng ra khỏi phòng chấp nhận án phạt, cứu vớt, lão thiên a!

Trưa đến, lúc ngồi ăn cơm, khi nào cũng thế, Ân Tiểu Tiểu ăn rất khỏe, món gì nàng cũng ăn rất ngon miệng, Ân phu nhân cùng Ân thừa tướng thấy thế thì mừng thầm trong lòng, ngày xưa con gái ăn ít lắm, thân thể cũng vì thế mà hơi yếu ớt, bây giờ con gái ăn nhiều, nói chuyện cũng nhiều hơn, họ cảm thấy sau lần rơi xuống hồ vừa rồi, con gái như được tái sinh trở nên đầy sức sống hơn hẳn. Ba huynh đệ họ Ân lên lút thỉnh thoảng đưa mắt lên nhìn nàng đầy rụt rè, Ân lão gia gấp thêm thức ăn vào bát Ân Tiểu Tiểu, vui vẻ cất tiếng " Tiểu nhi, ngày mai vào cung phải biết tự chăm lo cho bản thân, rồi một tháng sau phụ thân sẽ đến đón con về, nhớ chưa?"

Ân Tiểu Tiểu cười híp mắt gật đầu, bộ dạng cực kì đáng yêu, khác hẳn lúc nàng rèn luyện thể lực cho bọn hắn, ba huynh đệ nhà họ Ân không cam lòng cản mạnh miếng đậu phụ.

Ân phu nhân gương mặt thoáng buồn, bóc một quả nho bỏ vào miệng nữ nhi " Tiểu nhi, xa con một tháng, mẫu thân sẽ không chịu nổi nhớ, lỡ như, lỡ như thái tử nhìn trúng con.."

Ân thừa tướng nhìn nương tử lắc đầu " Thì đó cũng là chuyện tốt chứ sao, chỉ cần Tiểu nhi yên ổn khỏe mạnh là được, nàng đừng quá lo lắng!"

Ân Tiểu Tiểu cũng nuốt một miếng cam cho mẫu thân, nhẹ giọng an ủi " Mẫu thân người đừng lo, con đối với thái tử không có chút tư tình, lần này một tháng sau con sẽ về với người, Tiểu nhi cũng đã lớn rồi, có thể tự chăm sóc bản thân mình, ngôi vị thái tử phi kia con không muốn, con muốn mãi là nhi tử của người thôi!"

Ân phu nhân lấy tay ấy trán Ân Tiểu Tiểu, cưng chiều " Nha đầu ngốc, chỉ có cái miệng dẻo thôi!"

Ân thừa tướng ôn nhu nhìn nữ nhi " Tiểu nhi, lần này vào cung, đối với nha đầu nhà Bạch gia cần cẩn thận một chút, nếu không có gì đừng cùng ai kết giao, con hiểu chưa?"

" Nha đầu Bạch gia không phải là Bạch Mạn Trân sao? Nha đầu đó cũng tham gia thi tuyển tú nữ ư?"

Ân phu nhân không khỏi cảm khái, Bạch gia a Bạch gia, vị cô cô của nha đầu Bạch Mạn Trân này chính là Bạch quý phi đang cực kì được sủng ái trong triều, vậy là Bạch gia lại muốn cài thêm người vào rồi! Nhà họ Bạch thật sự là một gia quý kẻ đa đoan, chỉ sợ Tiểu nhi hiền lành ngây thơ như vậy sẽ bị bọn họ hại mất, Ân phu nhân cầm lấy tay con gái " Đúng rồi, Tiểu nhi, hứa với mẫu thân, tránh xa Bạch nha đầu một chút, con hiểu chưa?"

Ân thừa tướng thờ dài, quả nhiên Bạch gia này tham vọng cũng rất lớn " Nương tử, lần này không chỉ có nha đầu Bạch Mạn Trân đâu, nghe còn có cháu gái là Bạch Mạn Thanh của người cô cô thất lạc cũng vào cung thi tuyển, Tiểu nhi con nhớ chưa?"

Ân Tiểu Tiểu nghe rõ, gật gật đầu rồi bóc quýt ăn tiếp, chẳng qua các nàng kia đều muốn tranh đến ngôi vị thái tử phi, ta vốn dĩ chẳng cần, lần này vào cung lấy được sợi dây chuyền cùng lệnh phù, giết đi tên Triệu Khuông Dẫn đáng chết đó, rồi hoàng cung à, một đi không bao giờ trở lại nữa. Ngôi vị Thái tử phi á, ta nhường các ngươi, Ân Tiểu Tiểu ta không ham ba cái hậu cung tranh giành sóng gió, hàng nghìn nữ nhân xinh đẹp như hoa lại chỉ đấu đá đến chết vì một nam nhân, có đáng không?

Ở một Ân phủ nào đó, ba huynh đệ dung mạo đẹp như hoa nào đó, ngồi ăn một chút điểm tâm nào đó, cảm thấy chính mình thực sự thừa thãi!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 8: Ân Tiểu Chủ Tử Đi Lạc!

Có đến mười cỗ xe ngựa đứng xếp hàng ngay ngắn trước cửa cung, hôm nay là buổi nhập cung cho các tú nữ hào gia, có thể nói, những vị tiểu thư nhà có chức cao vọng trọng đều đã xuất hiện.

" Xin mời các chủ tử bước xuống!" Thanh âm mềm mại vang lên đều đều, một vị công công dáng người mập mạp hiền hậu đứng phía trước lối đi, tay cầm phát trần cung kính cúi xuống.

Lần lượt từng chiếc xe ngựa một rục rịch, những nữ tử trang điểm kỹ càng, váy áo thướt tha nhu thuận bước xuống, gần như đã tụ hội đông đủ, nổi bật trong số đó chính là hai tiểu thư cùng bước ra từ một chiếc xe ngựa, dung mạo được tô điểm kỹ càng, y phục trên người các nàng cũng không phải loại tầm thường, hai nàng được xếp đứng đầu tiên, tuy nhiên lại không nói với nhau câu nào, chưa gì đã coi nhau như kẻ thù không đội trời chung, mấy vị tiểu thư đứng sau bắt đầu thì thầm to nhỏ.

" Đây là Bạch Mạn Trân, cháu gái của Bạch quý phi đương triều, nói ra nhan sắc kia cũng chẳng bằng tỷ tỷ đâu " Hồng y nữ tử thì thầm vào tai Lam y nữ tử

" Bên cạnh là ai, nàng ta có vẻ so với nữ nhân Nguyệt Quốc hơi khác, muội có thấy thế không?"

Lam y nữ tử chỉ chỉ trỏ trỏ vị tiểu thư đứng cạnh Bạch Mạn Trân

Hồng y nữ tử lắc lắc đầu cảm thán " Đó cũng là người của Bạch gia, là biểu muội của Bạch Mạn Trân, Bạch Mạn Thanh, xem ra lần này Bạch gia làm tông tấn công rồi!"

Lam y nữ tử thoáng nguyễn trộm, không may Bạch Mạn Trân quay lại, nàng ta lập tức giả vờ nhu thuận cười, Bạch Mạn Trân đối với nàng ta cười nhếch mép một cái tỏ vẻ khinh thường, lại tiếp tục quay lên trên. Lam y nữ tử được một phen kinh diễm, tức tối đến nỗi đom đóm mắt, Bạch Mạn Trân, người nghĩ mình là ai, nhan sắc cũng thuộc loại tầm thường, có Bạch quý phi chống lưng liền coi trời bằng vung, đợi đến khi ta chiếm được ghế thái tử phi, xem ra đem Bạch gia nhà các ngươi hậu đãi một chút cũng không tồi!

Hồng y nữ tử thoáng thấy nét hận thù trong mắt lam y nữ tử, trong lòng sớm vui như mở cờ, Lục Thiên, xem ra người sớm đã bị hận thù che mờ mắt rồi. Lại nói hồng y nữ tử chính là Tạng Tuyết Khiết, nhị nữ của Tạng ngư sử, so với địa vị của Lam y nữ tử Lục Thiên, nhị nữ nhà Lục thái phó thua kém rất nhiều, lần này có được cơ hội tham gia thi tuyển tú nữ, nàng ta cũng phải cất lực lấy lòng Lục Thiên, nói cái gì mà chỉ muốn hầu hạ, tận trung giúp Lục Thiên giành được ngôi vị thái tử phi từ tay Bạch Mạn Trân, đối với ngôi vị này chưa từng mong muốn ngồi vào, an phận thủ thường. Tạng Tuyết Khiết cười gian xảo, Lục Thiên người cũng quá ngu ngốc đi, tốt thôi, người cũng đối xử với ta không tồi, sau này ta lên ngôi thái tử phi, cũng sẽ cho người làm một chức tài nhân nho nhỏ nào đó, coi như chút bù đắp cho người.

Bạch Mạn Trân nhu thuận cúi mình trước Phúc công công, mọi điệu bộ của nàng ta đều thực sự rất uyển chuyển đài các, môi đỏ mọng lên tiếng " Bái kiến Phúc công công, tiểu nữ là Bạch Mạn Trân, sau này cần nhờ công công chiếu cô rồi!"

Phúc công công được một phen nở mày nở mặt, thỏa mãn cúi xuống đỡ Bạch Mạn Trân đứng dậy " Bạch chủ tử đừng quá khách sáo, quý phi đã có lệnh, nô tài sẽ đặc biệt đề ý!"

Lục Thiên cùng vội vàng hướng Phúc công công hành lễ, nói y chang như vậy, thật là, Tạng Tuyết Khiết cảm thấy hơi mất mặt, dù gì cũng là nhị nữ nhà thái phó, đừng nói Lục Thiên kia sẽ ngu ngốc mãi như thế này chứ. Phúc công công cảm thấy hơi choáng váng, vội đỡ Lục Thiên đứng dậy, chuẩn bị tuyên bố. Bỗng có vị công công cấp bậc thấp hơn hét hải chạy lại, thở không ra hơi " Phúc công công, không hay rồi! Thiếu chủ tử!"

Phúc công công cũng trở nên hết hoảng không kém " Thiếu chủ tử gia nào? Mau nói!"

" Là.. Là Ân chủ tử, nhị nữ nhà Ân thừa tướng!"

Phúc công công thoát cái đã xanh mặt, Ân thừa tướng trong triều có thể lực như thế nào chứ, ai chẳng biết, lần này để lạc mất nhị nữ nhà Ân thừa tướng,



khéo có mấy cái mạng già nhà hần cũng không giữ nổi. Phúc công công hót ha hót hải " Mau! Mau cho người đi tìm, mau lên! "

Đám tiểu thư đứng cạnh đã bắt đầu bàn tán xôn xao, Ân chủ tử, không phải là Ân Tiểu Tiểu sao? Lần này các nàng cũng có nghe qua đệ nhất mỹ nhân Nguyệt Tường quốc, đệ nhất cầm kỳ thi họa Ân Tiểu Tiểu cũng sẽ dự tuyển tú nữ, nhưng kẻ họ xem trọng nhất lại chính là Bạch Mạn Trân kia, không phải cô cô của nàng ta chính là quý phi được sủng ái nhất sao, vậy Ân Tiểu Tiểu kia đẹp đến như thế nào, tài giỏi ra sao cũng không đâu lại được rồi! Lần này lại mất tích, xem ra có kịch hay để coi rồi!

Ân Tiểu Tiểu ngáp một cái, ách, Tiểu Ngọc đi đâu rồi? À quên, lúc trước vào cổng thành, Tiểu Ngọc đã bị đuổi về rồi, bây giờ trên xe ngựa chỉ còn mình nàng đang mãi mê ngủ, ai kêu các người làm lâu vậy, hại bốn tiểu thư chớp mắt một lát lại biến thành ngủ say rồi. Ân Tiểu Tiểu lần này ăn vận cực kì bình thường, nếu không nói là cực kì thanh đạm, cái gì mà làm tú nữ áo lụa thiết tha nàng không ham, đeo mấy thứ nữ trang chỉ tổ mỏi cổ đau vai, vào cung đồ ăn chắc ngon lắm đây, ăn mặc bình thường một chút hóa ra lại thuận tiện. Nàng xoa xoa vai, lắc hông nẩy cái, từ từ bước xuống xe ngựa, oa, hoàng cung to dễ sợ, mới nói lúc trước ở hiện đại, xem qua phim cổ đại thời nhà Thanh, hoàng cung cũng không đồ sộ đến thế này, thế mới nói, phim truyền toàn tình tiết gạt người, nếu trở lại nàng thế sẽ không xem nữa!

Hôm nay Ân Tiểu Tiểu chỉ mặc một bộ y phục thêu màu trắng thanh đạm, đầu tóc buộc lên bởi một sợi dây lụa màu trắng, dung mạo không điểm chút son phấn nào mà cực kì thanh thoát đẹp đẽ, môi hồng hồng nõn, làn da trắng sữa mịn màng, lông mi dài cong vút khẽ chớp đầy rung động. Nàng tiến về phía đám nữ nhân đang tùm tùm bàn tán, lơ đãng cúi vào góp vui

" chẳng hay có chuyện gì vậy? "

Một lam y nữ tử không chút nghi ngờ trả lời " à, chẳng qua Ân tiểu thư nhà Ân gia mất tích, bọn họ cho người đi tìm này giờ mà không ra! "

Ân Tiểu Tiểu khựng một cái, tay giơ lên hét lớn " Ta ở đây! Hề hề! Lão công công, ta ở đây! ". Lam y nữ tử kia được một phen kinh thiên động địa

Phúc công công từ xa hót ha hót hải chạy lại " Người là Ân chủ tử? "

Ân Tiểu Tiểu không chút ngại ngùng gật đầu, lơ đãng nhìn đám nữ tử kia càng ngày càng tiến lại gần hơn. Phúc công công đưa tay lên lau mồ hôi, thở hổn hển " Ân chủ tử, người làm lão nô sợ quá! Lúc này người đi đâu vậy? "

Ân Tiểu Tiểu cũng không quá ngạc nhiên, ai lại bảo mình ngủ quên chứ, thế thì rõ là mất mặt Ân phủ rồi. Nàng tìm có bịa lí do đi lạc đi, như vậy lại dễ giải thích hơn.

Đám nữ tử xung quanh nhìn nàng đến ngơ ngẩn, Ân Tiểu Tiểu ho khẽ, cảm thấy không được tự nhiên lắm, nheo mắt cười trừ " Các tiểu thư đừng nhìn ta như thế, hoàng cung rộng lớn, vốn dĩ chỉ định đi dạo một chút, không ngờ lại lạc luôn! Thông cảm cho ta! "

Lục Thiên đối với Ân Tiểu Tiểu có chút chán ghét, tại sao Ân tiểu thư lại xinh đẹp động lòng người như vậy, nàng lại là nhi nữ của Ân thừa tướng, vốn tướng chỉ cần đối đầu với Bạch Mạn Trân là đủ, xem ra nha đầu Ân Tiểu Tiểu này cũng không thể xem thường, nhưng bộ dạng nàng ta tuy xinh đẹp nhưng ngốc nghếch đến mức đi lạc, lại ăn mặc tầm thường tẻ nhạt, chắc cũng chẳng ra gì rồi, Lục Thiên tự an ủi chính mình!

Tạng Tuyết Khiết bước đến trước, vui vẻ cầm lấy tay Ân Tiểu Tiểu, nụ cười có chút giả tạo với nữ nhân trước mặt, lên tiếng " Ân tiểu thư đừng ngại, chúng tôi cũng không có phiền, về sau trong cung các tỷ muội chúng ta đều phải dựa vào nhau rồi, các tỷ muội thấy ta nói có đúng không? "

Đám tiểu thư đang mãi mê ngắm nhìn nhan sắc khuynh thành của Ân Tiểu Tiểu cũng ậm ừ vài cái rồi ngoảnh lên, rõ ràng chán ghét. Ân Tiểu Tiểu nàng không phải đồ ngốc, hồng y nữ tử này tuy đơn giản, nhưng trong mắt lại ánh lên sự chán ghét đối với nàng, trong cung không thể bất cẩn, tốt nhất vẫn cứ nên một thân một mình thì hơn. Ân Tiểu Tiểu nhàn nhạt mỉm cười, tay nhanh chóng rút ra khỏi tay hồng y nữ tử, ngay ngắn xếp vào hàng. Tặng Tuyết Khiết có chút bức mình, rõ ràng vừa rồi bộ dạng nàng ta rất ngốc nghếch, xem ra Ân tiểu thư này không tầm thường, có thể nhận ra ác ý ẩn phía sau của nàng mà tránh đi. Trong tâm Tặng Tuyết Khiết thêm một phần nghi hoặc!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 9: Ta Không Muốn Làm Thái Tử Phi! ( Thượng )

Phúc công công lấy một chiếc khăn mùi xoa ra lau mồ hôi, trở lại dáng vẻ hiền hòa dịu dàng như ban đầu, bắt đầu tuyên bố " Thừa các tiểu chủ tử, hôm nay là ngày lễ nhập cung cho các ngài, cuối tháng sau sẽ là lúc tổ chức cuộc thi chọn tú nữ lập thái tử phi cho đông cung thái tử điện hạ, vì vậy trong gần một tháng này, các tiểu chủ tử sẽ được tổng quản thượng cung đại nhân dạy cho nghi lễ trong hậu cung cũng như các bài múa truyền thống, thành tích của buổi thi cuối tháng sau sẽ quyết định đến ngôi vị thái tử phi, còn được hay không là tùy thuộc vào sự cố gắng của mỗi tiểu chủ tử. Hoàng hậu nương nương và quý phi nương nương sẽ là ban giám khảo trong cuộc thi này, dựa vào các tiểu chủ tử mà chọn ra thái tử phi tư chất mẫu mực, mong các tiểu chủ tử sẽ cố gắng hết sức mình "

" Còn nữa, dựa trên quá trình tập luyện cũng như trau dồi của các tiểu chủ tử, thượng cung tổng quản đại nhân sẽ có bảng xếp hạng đánh giá được dựng tại sảnh chính của Ninh Văn điện, vì vậy thứ tự xếp hạng cuối tháng sau chính là thứ tự biểu diễn của các tiểu chủ tử. "

Ân Tiểu Tiểu cười thầm trong lòng " Không ngờ thời đại này cũng rất tình tường, nếu người xếp thứ nhất, chắc chắn sẽ được biểu diễn đầu tiên, gây được thiện cảm hơn, nếu người xếp sau cùng, biểu diễn cũng cuối cùng, còn mấy ai hứng thú mà coi người biểu diễn nữa, nói cho cùng thì đây chính là một loại ân điển cho những kẻ đứng đầu đi, haiz, càng tốt, bốn tiểu thư vốn chẳng cần các người để mắt, tỷ muội, vị trí cuối cứ để cho lão nương quản!"

" Các tiểu chủ tử sẽ được sắp xếp sương phòng ở Ninh Vân điện, sáng sớm sẽ có cung nữ hướng dẫn các tiểu chủ tử đến Ninh Vân điện chính để học tập, bây giờ chắc các tiểu chủ tử cũng đã thấm mệt rồi, mời các tiểu chủ tử đi theo nô tài !"

Phúc công công vừa nói xong, lập tức mười hai tiểu thư cùng đồng thanh dạ, Ân Tiểu Tiểu đứng sau cùng, tay cầm nải y phục vắt lên vai, tướng tá không có chút gì của nữ nhân, khiến đám tiểu thư đứng bên cạnh cứ thì thầm to nhỏ vào tai nhau, nàng cũng không để ý lắm, thoải mái tiêu sái bước về phía trước.

Ân Tiểu Tiểu vừa nhận phòng xong, sương phòng của nàng ở Ninh Vân điện chính là sương phòng nằm cuối cùng, giáp với một mảnh vườn trồng hoa rộng lớn, phía tường rêu còn bám phủ xanh ngắt, Ân Tiểu Tiểu thoải mái nhìn ngắm mấy bông hoa mẫu đơn đang thi nhau khoe sắc, trong lòng thầm cảm thán " Nữ nhi cổ đại thật vô dụng, đem phòng cuối này sợ như sợ tà, ma ư, ta mới tin là không có ma đi, nói cái gì mà khu vườn này bị ma ám, lại giáp với sương phòng cuối cùng này, không kẻ nào dám ở. Lão ma nhân, lão nương đây không ngại cho người vài cú đá đầu, thoải mái đến đây đi!"

Ân Tiểu Tiểu trong mắt các tiểu thư khác bây giờ chính là kẻ nữ hiệp ngu ngốc không ai bằng, đáng lẽ được xếp sương phòng nằm ở giữa, thuận tiện cho việc đi ra sảnh chính học tập, nàng lại nhường cho Uy Vân, nhi nữ của một vị quan nhị phẩm vốn hay bị chèn ép, phải nhận sương phòng cuối, vui vẻ tiến tới ở. Khiến Uy tiểu thư mừng như vớ được vàng, các vị tiểu thư khác nhìn thấy Uy Vân cuối cùng lại được ở một trong những sương phòng tiện nghi nhất thì tức nộ hết cả đom đóm, nổi tức giận chuyển lên người Ân Tiểu Tiểu, các nàng thi nhau bắn ánh mắt căm phẫn về phía Ân Tiểu Tiểu, đáp lại, nàng chỉ cười ngây ngô rồi tiêu sái thẳng đường đi về sương phòng cuối. Đúng là nữ nhân cổ đại, mãi mãi vẫn chỉ là những nữ nhân tranh giành thủ đoạn, ta một, ta về phòng ngủ còn hơn đôi co với các người.

Ân Tiểu Tiểu bước vào, sương phòng này quả nhiên giành cho kẻ bị chèn ép nhất thật, nội thất nói trắng ra là chẳng ra gì, so với phòng của nha hoàn ở Ân phủ nàng khẳng định là còn thua một bậc, sương phòng chật hẹp, ở giữa kê một cái bàn nhỏ bụi phủ trắng xóa, giường nằm gần cửa sổ cũng bản thủ không kém, Ân Tiểu Tiểu ho nhẹ hai tiếng, nàng chạy lại mở tung cửa sổ, oa, sương phòng này có view đẹp kinh khủng, có thể nhìn ra khu vườn hoa mẫu đơn phía sau, tràn ngập ánh nắng. Kẻ nào bảo đây là sương phòng tệ nhất chứ, đối với Ân Tiểu Tiểu nàng, đây chính là sương phòng tốt nhất, hòa nhập với thiên nhiên khí trời thế này mới là tốt nhất cho kẻ luyện võ. Ân Tiểu Tiểu hít thở một hơi thật sâu, nàng mỉm cười nhẹ, bắt tay vào dọn dẹp sương phòng bừa bộn này một chút, tùy tiện đặt vào một vài món đồ, như vậy là có thể ở được rồi.

Đồng cung điện

Triệu Khuông Dẫn mãi mê xét duyệt tấu chương, cả thân hắc trường bào uy nghi ngồi trên ghế, phong thái thập phần ngạo nghễ cùng mê hoặc, không hổ danh là đệ nhất mỹ nam Nguyệt Tường Quốc, Tiểu Phúc Tử- công công của hắn nghĩ thầm. Tiểu Phúc Tử tiến lên, chấp tay " Thưa điện hạ, Ân chủ tử đã nhập cung, hiện ở Ninh Vân điện sương phòng cuối cùng, vậy.."

Triệu Khuông Dẫn khước môi mang theo ý cười, cầm trong tay ra một sợi dây chuyền bằng bạc, ở giữa là một chiếc mặt trăng được chạm khắc tinh xảo dung đưa " Tiểu nhi, xem ra nàng sắp tìm đến đây rồi!"

" Tiểu Phúc Tử!"

"Có nô tài!"

" Sắp xếp lại đồng công văn này, ta có việc phải ra ngoài, người không cần đi theo!"

" Vâng!"

Triệu Khuông Dẫn nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, tiêu sái hắc trường bào khuất bóng sau cửa đồng cung điện.

Ân Tiểu Tiểu cuối cùng cũng dọn dẹp xong cái đồng hồ ồn bần thủ trong sương phòng, nàng lấy tay lau đi giọt mồ hôi rịn ra nơi cổ, gương mặt xinh đẹp đã thoáng ửng hồng, nàng thở phào một hơi, mỉm cười mãn nguyện. Xem ra chỉ cần dọn một chút, nơi này đã trở nên giống chỗ người ở hơn rồi, hôm nay là ngày làm quen với hoàng cung, đám tiểu thư chắc giờ này cũng ở trong sương phòng chứ không ra ngoài, Ân Tiểu Tiểu thích chí, không gặp các người, đỡ thấy bản mặt lúc nào cũng giả tạo thấy ón, bốn tiểu thư vui mừng còn chưa hết. Tiếng gõ cửa cóc cóc truyền tới, Ân Tiểu Tiểu thân váy áo bị buộc thành một nhúm cho gọn lúc dọn dẹp bước nhanh về phía cửa, miệng nhỏ kêu lên " Tới đây tới đây!"

Tiểu cô nương chừng mười lăm mười sáu tuổi rụt rè đứng trước cửa, dung mạo không coi là xinh đẹp, chỉ có dễ nhìn, tuy nhiên y phục trên người so với Ân Tiểu Tiểu lại lộng lẫy hơn vài phần, cũng phải thôi, tất cả các tiểu thư ai mà y phục không hơn ta chứ, Ân Tiểu Tiểu cười thầm, lại thấy cô nương này có vẻ quen quen, nhất thời không nhớ ra ai, nàng ta đã lên tiếng trước " Ân tiểu thư, ta là Uy Vân.."

À, là Uy tiểu thư, người mà nàng nhường sương phòng chính giữa cho, Ân Tiểu Tiểu thoát thấy bộ dạng rụt rè của Uy Vân, nhất thời đã hiểu ra mọi việc, nàng ôn nhu nói " Uy tiểu thư đừng ngại, coi như đó là sở thích của ta đi, ta thích phòng cuối này, người nhìn xem, trong phòng đều rất sạch sẽ, về sau ai có nói gì cứ bảo là người không biết là được!"

Uy Vân ngẩng đầu lên, bắt gặp nụ cười mỉm của Ân Tiểu Tiểu, hai má nhỏ bỗng đỏ lên, lí nhí " Cảm ơn Ân tiểu thư, tỷ thực tốt!"

" Không có gì!"

Ân Tiểu Tiểu không có chút xấu hổ ngáp lớn một tiếng, làm Uy Vân đang đứng đó cũng giật mình, nàng ta vội vàng tạm biệt rồi xoay đi luôn, Ân Tiểu

Tiểu quay vào trong phòng, chuẩn bị vạch ra kế hoạch tìm tên khốn Triệu Khuông Dẫn!

Trời đã tối, cũng được cung nữ mang đèn đi vào đến tận phòng, Ân Tiểu Tiểu ăn no xong xuôi, liền hướng của sương phòng mở khẽ, đầu nhỏ lọt ra bên ngoài ngó nghiêng xung quanh, Hào! Không có ai, tầm giờ này chắc các vị tiểu thư khác đã lên giường rồi, nàng quyết định đi nghe ngóng một chút.

Ân Tiểu Tiểu luôn ra phía sau sương phòng, đi vào khu vườn lớn, bốn bên đều có nhà chòi, dưới ánh trăng lại thêm phần ảo diệu. Vốn dĩ Ân Tiểu Tiểu buổi chiều nay thấp thoáng có thấy bóng người màu đen lướt qua nơi bức tường trường xuân rù trong vườn mẫu đơn, nhưng lúc nàng quay lại nhìn kỹ, bóng đen kia lại biến mất không một chút dấu vết, rất khả nghi, rõ ràng khu vườn này không hề có lối ra nào ngoài đường đi qua trước sương phòng của nàng, bản năng võ sư trong người Ân Tiểu Tiểu lại trỗi dậy.

Nàng đi men theo bức tường trường xuân phủ kín, cẩn thận sờ từng nơi một, rốt cuộc lúc không chú ý, liền bị trật chân ngã vào một động lớn, nếu không nhờ đám dây trường xuân mọc kín nơi cửa động để Ân Tiểu Tiểu bám vào, chắc chắn nàng sẽ ngã một cú đau ê ẩm, động này vừa sâu vừa tối, nàng quyết định không đi nữa mà quay về, ngày mai sẽ khám phá tiếp. A ha! Cuối cùng thì nàng cũng tìm được, hắc y nhân, xem ra người không thoát khỏi tay ta rồi! Định dọa ma ai cơ chứ! Để ta bắt được, ta đã cho một phát bay luôn cả đầu, Ân Tiểu Tiểu cười man rợ, phúi phúi tay ra về. Trong động cung điện, thái tử điện hạ Triệu Khuông Dẫn hắt xì hơi một cái, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tiếp tục phê duyệt tấu chương. Lúc chiều hần nhớ nàng, chỉ muốn thông qua lối đi bí mật nối liền giữa đông cung điện và Ninh Vân điện đến vườn mẫu đơn, hảo hảo ngắm nàng một lát, hần ngắm tiểu cô nương dọn dẹp đến mức xuất thần, cũng may thôi lui kịp lúc, hần sợ chính mình không cầm cự được mà bắt cóc nàng đến đông cung điện ở cùng hần mất! Tiểu nhi, hình như bốn điện hạ thích nàng mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Súng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 10: Ta Không Muốn Làm Thái Tử Phi..( Trung)

Sáng sớm tại Ninh Vân điện

Thượng cung đại quan theo cảm nhận của Ân Tiểu Tiểu chính là một bà chị nhìn có vẻ dữ dằn, độ tuổi rơi vào khoảng tầm bốn mươi bốn năm, lời nói thét ra lửa, riêng Ân Tiểu Tiểu thì thấy không sao, các nàng tiểu thư trang nhã e thẹn đứng bên cạnh nàng mới thực khổ sở. Thân hình gầy gò của các nàng ấy đều rung lên sau mỗi lần thượng cung đại quan mở miệng, chỉ có duy nhất hai vị tiểu thư Ân Tiểu Tiểu nhìn không quen mắt lắm, đứng đầu hàng bên kia phong thái thực bình tĩnh, nói cho cùng nàng cũng không biết là bình tĩnh hay là đang giấu vẻ sợ sệt bên trong nữa.

" Ân chủ tử!" Thượng cung đại quan bước tới trước mặt Ân Tiểu Tiểu, hét lớn.

Ân Tiểu Tiểu đang lơ mơ buồn ngủ cũng giật mình, đứng nghiêm, hét lớn " Có!"

Làm mấy vị tiểu thư đứng cạnh cũng bùm miệng cười, thượng cung đại quan lườm bọn họ một cái, lần này bà ta tức đến đỏ mặt, nhưng vẫn cố hạ giọng " Ân chủ tử, đứng nghiêm trang một chút, lần sau còn để nô tài thấy dáng điệu này một lần nữa thì vị trí trên bảng sẽ tụt xuống một bậc, đã hiểu chưa?"

Ân Tiểu Tiểu gật đầu, bộ dạng không mấy quan tâm, thượng cung đại quan kia cảm thấy trong mắt Ân Tiểu Tiểu không có mình, hừ một tiếng tiến lên đầu hàng.

Nàng cảm thấy ống tay áo bị giật giật một cái, liền ngoảnh về phía sau, à, là Uy Vân tiểu thư. Uy Vân rụt rè nở nụ cười với nàng, thì thầm " Ân tiểu thư không sao chứ?"

Ân Tiểu Tiểu đáp " Không sao!"

Uy Vân lại tiến người lên thêm một tí " Tỷ có cảm thấy vị trí thái tử phi này rất khó với tới không?"

Ân Tiểu Tiểu lắc đầu, khiến Uy Vân trở mặt cảm thán, nói " Ta thấy vị trí thái tử phi này không khó với tới, căn bản là vì ta không muốn với tới, hiểu chưa, đừng nhìn ta kiêu như vậy!" ta muốn tìm sợi dây chuyền, ta muốn giết tên đầu heo Triệu Khuông Dẫn! Thế thôi! Lòng Ân Tiểu Tiểu kêu gào.

Phía trên truyền tới tiếng hét " Ân chủ tử!"

làm Ân Tiểu Tiểu giật hết cả mình, cái quái gì mà lúc nào cũng phải lớn tiếng như vậy, mọi người ở đây không bị điếc, ta cũng không bị điếc, mẹ nó!

Thượng cung đại quan nở nụ cười nham hiểm tiến đến phía nàng, từ từ tiến lại, hàm răng trắng muốt cái dài cái ngắn long la long lanh trong ánh nắng buổi sáng làm Ân Tiểu Tiểu nổi hết cả da gà

" Ân chủ tử hãy nhắc lại những điều nô tài vừa mới thông báo đi!"

Ân Tiểu Tiểu nuốt ực một cái, thầm rủa trời, than thân trách phận, Uy Vân phía sau cũng tự động lùi lại một bước, tỏ ra vô tội, ây da, Uy tiểu thư, là ta

ngốc hay nhà người ác độc đây, rõ ràng biết thượng cung đại nhân đã để ý ta, còn bắt chuyện cùng ta như vậy, đúng là! Ân Tiểu Tiểu nhớ rõ, lúc nhỏ đi học thường rất hay nói chuyện, anh em trong lớp học tôn nàng làm đại ca, đương nhiên là vì nàng giỏi võ, không ai đánh thắng được nên mỗi lần bị cô giáo bắt được, nếu không phải tên Thẩm chó má nhắc bài, cả lớp cũng sẽ thay nhau giúp đỡ, đảm bảo đại ca không lúc nào phải chịu ở lại trực nhật. Nhưng mà lần này lại khác, nàng đương nhiên cũng không còn là đại ca nữa, đám tiểu thư kia chỉ cần ai có chút sơ hở là dìm ngay xuống, Ân Tiểu Tiểu ngược mắt tìm kiếm sự trợ giúp từ xung quanh, đáp lại chỉ là ánh mắt khinh thường cùng chế giễu từ bọn họ. Nàng cúi đầu xuống, miệng không ngừng chửi thầm " Ta không có nghe"

Thượng cung đại quan lại cười đơn đả hơn trước " Ày da, Ân chủ tử, nếu lần này không phạt người, đảm bảo nô tài sẽ bị trách phạt mất, thôi thì lần này nô tài sẽ phạt Ân chủ tử làm gương cho các chủ tử khác vậy, vị trí trên bảng giảm một bậc, Ân chủ tử có phục không?"

Ân Tiểu Tiểu ngoảnh đầu lên, nhìn thẳng vào mắt thượng cung đại quan bằng cả sự cảm ơn và hâm mộ " Phục, phục lắm, đa tạ thượng cung đại quan, đa tạ !"

Thái độ mừng rỡ của Ân Tiểu Tiểu làm thượng cung đại quan cut hết cả hứng, những tưởng nàng sẽ như những tiểu thư khác, bị trách phạt đều sị mặt khóc lóc ỉ ôi, Ân chủ tử lại coi phạt mà vui mừng còn hơn cả thưởng, liệu đầu óc có chút gì đó không bình thường?

Thượng cung đại quan lại có thêm cơ để ghét Ân Tiểu Tiểu, thật ra bà ta lúc trước chính là nô tỳ thân cận của Bạch quý phi, sau này được Bạch quý phi được hoàng thượng hết mực sủng ái, bà ta cũng một bước lên tiên, từ nô tỳ thấp kém trở thành thượng cung đại quan rất có quyền lực. Lần này tuyên tử nữ lập thái tử phi, ngoài Bạch Mạn Trân cần bà ta chiếu cố, Ân Tiểu Tiểu chính là đối thủ mạnh nhất của nàng ta, dung mạo này, quả thực quá khuynh quốc khuynh thành, so với Bạch chủ tử kia còn hơn cả vạn lần, vì vậy, việc gây khó dễ cho Ân Tiểu Tiểu vào lúc này là thích hợp nhất, đợi đến khi vị trí biểu diễn của Ân Tiểu Tiểu lọt cuối cùng, thượng cung đại quan là bà đây còn về hết, hưởng chi là thái tử điện hạ cùng hoàng hậu, như vậy, khả khả! ( cười man rợ :v )

Thượng cung đại quan lườm Ân Tiểu Tiểu một cái, quay người, đi lên phía trên, tiếp tục thông báo " Hôm nay các tiểu chủ tử sẽ học nghi lễ đi đứng trong cung, làm thái tử phi, chính là một bước đệm tiến đến ngôi vị mẫu nghi thiên hạ, như vậy các tiểu chủ tử phải chú ý trong từng lời nói, bước đi.. vì vậy mà.."

" À, đúng rồi!" thượng cung đại quan chợt dừng lại, ánh mắt lại bắn về phía Ân Tiểu Tiểu, bà ta từ từ tiến đến rồi.... Ặc.. lướt qua Ân Tiểu Tiểu, dừng lại ngay phía sau nàng, nhàn nhạt lên tiếng " Uy tiểu chủ tử, vừa nãy nô tài cũng nhìn thấy người nói chuyện với Ân chủ tử, lẽ nào nô tài nhìn nhầm?"

Câu hỏi mang đậm chất khẳng định, Uy Vân run rẩy, gương mặt đã thoát trắng bệch, rõ ràng nàng đã rất chú ý rồi cơ mà, lúc nãy chỉ định lừa Ân Tiểu Tiểu nói chuyện một chút để thượng cung đại quan trách phạt nàng ta, tại sao nàng lại dấy vào thế này. Vốn dĩ Uy Vân đã ghen tỵ với dung mạo khuynh thành của Ân Tiểu Tiểu, nhường sủng phong ư, rõ ràng Ân Tiểu Tiểu muốn đẩy nàng vào chỗ chết thì có, đám Lục Thiên cùng Tạng Tuyết Khiết không ngừng cường ép, khinh thị nàng, Ân Tiểu Tiểu, ta hận người!

Ân Tiểu Tiểu ngoảnh lại nhìn, ách, à cũng đúng thôi, bà chị thượng cung này dữ dằn như vậy, chỉ có nàng mới không sợ, đám tiểu thư còn lại ai mà chẳng sợ bà chị này một phép, nhưng mà Uy tiểu thư kia nhìn đáng thương thật, sợ hãi đến mức trắng bệch mặt thở không ra hơi như thế kia là lần đầu nàng thấy nha. Thượng cung đại quan tiếp lời, đem cái quạt xấu xí trong bàn tay đưa đi đưa lại rất nhàn nhã, tưởng gì chứ nữ nhân thấp kém như Uy Vân, phạt à ta một chút, coi như để kẻ khác nên nghe lời hơn, không mất gì cả " Uy chủ tử, là nô tài nhìn đúng rồi phải không, thế này đi, Hoán y cục hiện giờ đang thiếu người giặt y phục, nô tài mạn phép phạt ngài qua đó giúp nốt buổi hôm nay, thế nào?"

Hoán.. y cục? Cả buổi sáng? Uy Vân thần thờ, lệ lưng chừng sắp rớt ra, nếu cả buổi hôm nay phải đến hoán y cục, như vậy sẽ không được học nghi lễ, còn nữa, sau buổi học nghi lễ sẽ có tiết mục kiểm tra nhỏ xếp thứ hạng, nếu như, nếu như không được học, nàng chắc chắn sẽ đứng cuối rồi. Không được, nàng còn muốn làm thái tử phi, lúc đó mới trên vạn người, mới trả thù được những kẻ trước đây đã khinh thường, miệt thị nàng! Uy Vân âm ức, cúi mặt xuống, hoa lê đầm mưa\* ( 梨花帶雨 ) : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái)

Ân Tiểu Tiểu thở dài một tiếng, nàng quay qua bà chị thượng cung đại quan đang mãi mê sùng sảng nhìn Uy Vân khóc lóc, nhàn nhạt nói " Thượng cung đại quan, là ta đã lôi kéo Uy tiểu thư nói chuyện, thật ra nàng ta chỉ nhắc ta tập trung nghe thông báo thôi! Nên là cứ phạt ta đi cũng được!"

Bà chị thượng cung lập tức quay mắt sang lườm Ân Tiểu Tiểu, trong đáy mắt có nỗi kinh hoàng thoáng qua, nha đầu này điên rồi, như thế lại nhận lỗi thay cho Uy Vân, được, xem ra nàng ta không chờ được ta ức hiếp nữa mà tự chịu đựng ức hiếp rồi, được thôi, thành toàn cho người " Ôi, Ân tiểu chủ tử thực thật thà, tuy nhiên có tội phải chịu phạt, như vậy ngài không ngại đến hoán y cục một chuyến chứ?"

Ân Tiểu Tiểu cười tươi rói, há há, xem ra lần này không phải cùng ở chung với đám tiểu thư mà hoa da phấn giả tạo kia ở một chỗ rồi, chút y phục bẩn thỉu có là chi, nàng vốn dĩ ở hiện đại, lúc mới vào võ quán, các đại sự huynh đều bắt ép sự muội mới vào này giặt hết một đồng võ phục bẩn thỉu, từ đó Ân Tiểu Tiểu coi như quen luôn. Chính xác! Nàng còn có coi qua mấy nghi lễ trong cung điện trong phim, ừm, cứng đơ, thiếu sức sống, tránh được càng tốt, vui còn không hết lại buồn làm gì? Ân Tiểu Tiểu vui vẻ vẫy tay tạm biệt với đám tiểu thư cùng bà chị thượng cung đang đứng ngây ngốc ở kia, cùng một cung nữ tiêu sái đi đến hoán y cục!

Tạng Tuyết Khiết thì thầm vào tai Lục Thiên " Tỷ tỷ, nàng ta điên rồi, bị như vậy còn cười tươi vui vẻ nữa!"

Lục Thiên cũng ngờ ngẩn lắc đầu, bị phạt mà vui vẻ đến vậy, là lần đầu tiên nàng thấy. Lục Thiên ngoảnh lại nhìn bộ dạng hoa lê đài vũ của Uy Vân, trong lòng lại trào dâng cảm giác buồn nôn, thứ thấp kém kinh tởm, tưởng Ân Tiểu Tiểu bảo vệ người được mãi sao?

Bạch Mạn Trân cuối cùng cũng ngoảnh đầu lại, thu vào trong mắt đen nháy bóng hình Ân Tiểu Tiểu bước ra khỏi Ninh Vân điện, tiểu tẩu phi tiểu nhìn nữ nhân đứng cạnh mình, A Đề Mi Hương, Bạch Mạn Thanh, biểu tỷ của nàng, so với thái tử phi tương lai kia có chỗ nào tương xứng chứ, dung mạo cũng thua, khí phách lại càng không bằng, duy chỉ như vậy đã chưa đủ, trái tim Triệu Khuông Dẫn cũng chẳng thuộc về tỷ mà từ lâu đã thuộc về thái tử phi .

Thực ra, Bạch Mạn Trân ta đã sớm biết, Ân Tiểu Tiểu, nàng ta mới chính là thái tử phi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11: Ta Không Muốn Làm Thái Tử Phi ( Hạ )

Ân Tiểu Tiểu thông thả bước theo cung nữ mặc lam y phía trước, đường đến hoán y cục cũng xa thật, lần này nàng đi mỗi chân rồi, không biết qua bao nhiêu cung tẩm nữa, chỉ biết thực lắm lối đi.

Ân Tiểu Tiểu bước vào một lối đi nhìn có vẻ thật rộng lớn, xung quanh là mấy cái cột trụ sơn son thiếp vàng, sang trọng a sang trọng, là một cung tẩm thật hoành tráng, uy nghi dễ sợ. Nàng bước qua cửa điện của cung tẩm này, mắt nhỏ nhanh chóng phát hiện bảng đề tên bằng vàng chạm khắc tinh xảo " Đông Cung điện". Ân Tiểu Tiểu dừng lại luôn, lợi dụng lúc lam y cung nữ phía trước chưa đề ý, nàng thò đầu vào trong cửa điện nhìn ngó xung quanh, ôi trời, ở hiện đại vàng đất như thế, nơi này lại toàn khảm bằng vàng, nếu thừa vàng đến vậy, có thể cho ta một ít, ta đem đi kinh doanh cũng được mà, Ân Tiểu Tiểu chu môi cảm thán. Vừa nhìn vàng vừa tưởng tượng nếu bê được ít vàng đem về nhà thì thích phải biết, Ân Tiểu Tiểu cười đến chảy cả nước miếng.

Triệu Khuông Dẫn tay cầm cuốn binh pháp, chăm chú đọc, đám người hầu phía sau cun cút đi theo, một thân trường bào long phục màu đen bước nhanh trong điện đông cung. Âm thanh nữ nhân cười ha ha truyền từ phía cửa điện, loại thanh âm này nghe thực quen thuộc, Triệu Khuông Dẫn theo bản năng lùi lại, Tiểu Phúc Tử đằng sau đang chăm chú đi cũng đắm sầm vào người hấn, vội vàng cúi xuống " Điện hạ thứ lỗi..!"

Triệu Khuông Dẫn lập tức ra lệnh cho hấn im lặng, ánh mắt chăm chú nhìn bóng dáng nữ tử đang lấp ló ngoài cửa đông cung điện, là nàng, Ân Tiểu Tiểu ! Tiểu nhi, nàng đến tìm ta sao? Ân Tiểu Tiểu đang mơ mơ màng màng, phát hiện đằng xa sau tấm màn kia có kẻ đang theo dõi, nàng đứng thẳng, lau nước miếng nơi khóe miệng, hét " Ai? Kẻ nào dám theo dõi bản tiểu thư? Có gan bước ra đây!"

Lam y cung nữ sau một hồi độc đạo, quay lại phát hiện không thấy Ân Tiểu Tiểu đâu, hốt hoảng đi tìm, cuối cùng tìm được Ân chủ tử đang chống nạnh đứng trước đông cung điện la lối. Lam y cung nữ hốt hoảng, thật may không có ai ở đây vào buổi này, nếu không kinh diễm đến thái tử điện hạ, Ân chủ tử kia đừng mơ đến được vị trí thái tử phi, sợ cái mạng nhỏ cũng không giữ được.

Lam y cung nữ kéo tay Ân Tiểu Tiểu, thì thầm đầy đau khổ " Ân chủ tử, đây là đông cung điện đó, là đông cung điện, ngài mau cùng nô tài đi thôi!"

Ân Tiểu Tiểu khó hiểu " Đông cung điện là cái gì, không phải cũng là nơi ở của cung nữ các người sao?"

Triệu thái tử nghe xong bị sắc một cái, Tiểu nhi, nàng quả thực rất ngốc!

Lam y cung nữ lấy tay bịt miệng Ân Tiểu Tiểu lại, trắng trời giảng giải " là.. nơi ở của thái tử điện hạ đó!"

Thái tử? Thái tử điện hạ! Ân Tiểu Tiểu thoáng rung mình, hấn không phải kẻ mà đám nữ nhân kia sống chết tranh nhau tìm một vị trí đứng cạnh sao? Nếu vậy nếu mình vô lễ hay đại loại như thế, hấn sẽ có thể giết mình cũng nên, Ân Tiểu Tiểu sợ chết, đúng, người không sợ chết không phải là người. Nàng gỡ tay lam y cung nữ, hướng trong đại điện hét lớn " Xin thứ lỗi, ta không có ý đó!" Rồi cầm tay lam y cung nữ chạy như bay, thoát thân đã, chuyện khác tính sau!

Triệu Khuông Dẫn khóe môi nở thành nụ cười hoàn mỹ, Tiểu nhi, nàng thực đáng yêu, nhưng mà với tính cách ngang bướng của nàng, liệu nàng có muốn làm thái tử phi của hấn không? Nếu như nàng không cam lòng, hấn có thể ép buộc, nhưng cái hấn muốn là trái tim nữ nhân kia, chuyện lần trước hấn đối với nàng bất buộc, liệu Tiểu nhi có hận hấn?

Tiểu Phúc Tử thoát thấy biểu cảm chuyển từ vui cười sang tương tư nhớ nhung của điện hạ, trong tâm biết chắc chắn nhi nữ của nhà Ân thừa tướng chính xác đã nắm chắc ngôi vị thái tử phi trong tay rồi. Nhưng mà tiểu cô nương này, hình như không muốn hầu hạ thái tử nhà hấn thì phải, chuyện ở Ninh Vân điện hấn có nghe qua, Ân chủ tử hào hứng nhận phạt, còn không màng đến vị trí trên bảng xếp hạng kia nữa. Tiểu phúc tử cung kính cúi xuống " Điện hạ, Ân chủ tử đang có biểu hiện không tốt tại Ninh Vân điện, thứ hạng cũng đã tụt xuống ở vị trí cuối cùng!"

Triệu Khuông Dẫn chăm chú nhìn theo bóng dáng nữ nhân thực mạng bỏ chạy, khóe môi cong lên " Ta biết, Tiểu nhi nàng không muốn làm thái tử phi!" Nhưng nàng vẫn rất ngốc, chút chuyện này, lừa được nàng lên làm thái tử phi rồi, chuyện khác tính sau, Triệu Khuông Dẫn mỉm cười ôn hòa, tiêu sái đi thay y phục.

Tiểu phúc tử ngạc nhiên, trở mắt nhìn thái tử điện hạ thân trường bào màu đen bước nhanh vào đông cung điện, vậy là sao? Nếu Ân chủ tử đã không muốn làm thái tử phi, điện hạ còn vui mừng như vậy, khó hiểu quá đi, hấn đã theo hầu điện hạ từ lúc người còn nhỏ, ở bên người, chứng kiến người trải qua bao vui buồn, nhìn người lớn lên một cách xuất chúng, tuyệt nhiên chưa từng thấy người đề ý đến bất cứ nữ nhân nào, điện hạ năm nay đã tròn hai mươi tuổi, nhưng cái chính sự phòng the kia vẫn chưa từng đề ý, nếu nữ nhân thông phòng mà Bạch quý phi an bài điện hạ cũng không cho phép bước vào đông cung điện, vậy chính sự sau này thế nào đây điện hạ? Ân chủ tử, lão nô đành phó mặc điện hạ cho người vậy!



Hoán y cục

Ân Tiểu Tiểu trở mắt đứng nhìn núi y phục chất đống trên bệ giặt, y phục này, thoát nhìn đều không một chút bẩn thỉu, nói đúng ra chính là sạch sẽ như bông, nhưng mà... Bọn họ đúng là định dành cho Uy Vân một niềm "kinh hi" mà. Chắc là đem đồng y phục vừa mới giặt sạch sẽ phơi khô xong rồi gom lại ném thành một núi như thế này để hành hạ người ta đây, Ân Tiểu Tiểu nghĩ thầm, cười nhạt nhẽo, nàng cúi xuống, bàn tay trắng như ngọc vươn ra nắm lấy một bộ y phục thơm tho sạch sẽ, trên mặt trước thêu chạm hình rồng đầy tinh xảo, thoáng ngửi qua còn có mùi hương thực quen thuộc, giống như là, giống như là mùi hương của tên thói tha Triệu Khuông Dẫn, Ân Tiểu Tiểu thoáng đỏ mặt, cái sự tình cầu huyết hôm đó tái diễn trong đầu nàng, Ân Tiểu Tiểu lắc mạnh đầu, lấy tay cốc đầu mình một cái thật đau, môi nhỏ kêu a rõ đau, Tiểu Tiểu, người làm sao vậy, cư nhiên ban ngày ban mặt lại huyết nhan làm gì, hơn nữa tên Triệu Khuông Dẫn đó đúng thật rất đẹp, nhưng hắn thói tha đáng chết, việc cần làm là mau mau tìm ra hắn, hiểu chưa? Ân Tiểu Tiểu nắm chặt tay, gặt đầu quả cảm, đem bộ y phục trong tay bỏ vào nước, chà chà, ta chà chà cho sạch!

Triệu Khuông Dẫn mặc thường phục, đứng đằng sau bình tĩnh nhìn nữ nhân dung mạo phi thường tuyệt trần đang mãi mê giặt long phục của hắn. Ánh nắng chiếu lên ngũ quan thâm thúy tựa như tạc, thì ra tương tự một người lại khó sở như vậy, nếu như đem nàng thuận tiện lên làm thái tử phi của hắn, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng, cùng nàng trò chuyện, ở bên nàng, sung ái cùng bồi nàng thật tốt, như vậy còn gì bằng.

Ân Tiểu Tiểu môi lưng, giặt được chừng gần nửa đồng y phục kia đã thấm mệt, bọn cung nữ hoán y thói tha này, đem nhau đi chơi đâu hết, để đại tiểu thư ta khổ sở giặt đồ, cũng may thân thủ ta không tầm thường, lỡ như Uy Vân kia chân yếu tay mềm, bị các người ép bức như vậy, sợ tay không bị tàn phế, chân cũng sẽ hỏng luôn không đi được. Ân Tiểu Tiểu nhìn đám y phục dưới bể, thầm cảm thán, nàng hai má vì mệt mà đỏ ửng lên, đứng đây, a, xương khớp cứ kêu răng rắc, còn, có chút choáng váng nữa, Ân Tiểu Tiểu hơi nghiêng người, ách, muốn ngã về phía sau, hình như đôi chân không còn nghe lời chủ nhân nữa rồi. Tuy nhiên, trước khi móng chạm đất, eo nhỏ đã có người nắm lại, rất ôn nhu cùng chắc chắn, an ổn đem nàng ôm vào trong lòng, Ân Tiểu Tiểu ngửi thấy mùi hương nam tính quen thuộc tỏa ra, vẩn vút nơi chóp mũi nàng. Âm thanh trầm khàn truyền tới " Tiểu nhi, nàng không sao chứ?"

Ân Tiểu Tiểu đứng thẳng, lập tức đẩy người kia ra, ánh mắt chung thủy lạnh nhạt, nhàn nhạt lên tiếng " Triệu Khuông Dẫn, cuối cùng người cũng chịu xuất hiện, nói cho người biết, hôm nay tại đây quân tử cùng ta đấu một trận, nếu ta thắng, người phải trả lại sợi dây chuyền cho ta, còn nữa phải để lão nương lột sạch y phục trên người, đem đi bêu rếu, nếu như ta thua, người muốn làm gì ta cũng chịu! Nhất Trí!"

Ân Tiểu Tiểu nhìn qua dung mạo tuấn tú khiến nữ nhân tim đập chân rung của hắn, rồi lại nhìn xuống y phục trên người hắn, khoe miệng lộ ra nụ cười giễu cợt " Cũng chỉ là một cung nhân, to gan dám động đến bản tiểu thư, người còn không biết tự lượng sức mình!"

" Cái gì mà nhìn ta ngờ ngẩn như vậy, mau tỉnh!"

Triệu Khuông Dẫn ngờ ngẩn ngẩn nhìn nàng, hai má nhất thời đỏ ửng mê hồn, nhưng vừa nghe những lời của nàng, thoáng chốc đã lấy lại bình tĩnh, ánh mắt chung thủy lạnh nhạt " Tiểu nhi, bây giờ nàng với ta quyết đấu một trận cũng không sao, nhưng là sợi dây chuyền bây giờ không còn ở chỗ ta nữa!"

" Cái gì?? Người đem nó vứt đi đâu rồi? Hà hà hả?" Ân Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn nam nhân trước mắt, nhanh chóng lao lại cầm lấy cổ hắn rung rung, tuy nhiên vì nàng quá thấp, hắn lại quá cao, chung quy nàng bóp cổ hắn chỉ như nệm yều, Triệu Khuông Dẫn thoải mái vòng tay qua eo nàng, không ngại cho người khác xem một màn ân ân ái ái.

Hắn chế trụ đỉnh đầu nàng, ôn tồn giải thích " Tiểu nhi, sợi dây chuyền đó, thái tử điện hạ đã cầm rồi, vốn dĩ ta muốn giữ lại, nhưng chủ tử cầu, há tiểu nô dám chống, nếu muốn đòi lại, nàng phải gấp hắn rồi!"

Ân Tiểu Tiểu sau một hồi kiệt sức vùng vẫy, cũng không thoát khỏi vòng tay của hắn, mềm nhũn nằm im trước ngực hắn, thở dài " Người đúng là tên cầu nô, mau nói cho ta biết thái tử đang ở đâu, ta muốn đòi lại đồ vật của ta!"

Triệu Khuông Dẫn biết nàng đã mắc mưu, không nhanh không chậm lên tiếng " Tiểu nhi, thái tử điện hạ hắn là kẻ không phải ai cũng gấp được, một khi đã yêu thích đồ vật gì, hắn nhất quyết sẽ không buông tay!"

Ân Tiểu Tiểu đám mạnh vào ngực hắn, tuy nhiên nàng đã cạn kiệt sức lực, cái đám vừa rồi chỉ giống như tiểu nương tử trách yêu phu quân, làm hắn thực thoải mái " Nhưng cũng không phải không có cách, Tiểu nhi, nàng có muốn thử không?"

" Cách gì? Mau nói!"

Triệu Khuông Dẫn nín cười đến rung cả người, ôn tồn giải thích " Thế này, nàng phải cố hết sức để trở thành thái tử phi, lúc đó danh chính ngôn thuận đứng trước mặt hắn xin cái vật kia, chẳng lẽ hắn lại không bồi nương tử?"

Ân Tiểu Tiểu a một tiếng " Kế này quả hay, nhưng mà ta thấy sao sao đó, hình như kẻ làm mất vật của ta là người, sao bây giờ ta phải tham gia hả? hả?"

Triệu Khuông Dẫn cất lực lắc đầu " Ta là cung nhân thân cận của thái tử điện hạ, tính khí hắn ta hiểu rõ, đã lấy được vật kia, nào dám cầu hắn chứ?"

Ân Tiểu Tiểu ánh mắt thông cảm nhìn hắn, dưới cái chế độ nhân quyền chỉ tính bằng ngón tay này, đồ vật của mình một đi không trở lại cũng không có cách lên tiếng, ách, là đồ vật của nàng, tên khốn này!

" Nhưng mà... Làm thế thực thấy có lỗi với thái tử điện hạ, dù gì kẻ đáng chết cũng là người! "

Ân Tiểu Tiểu chống cằm trên ngực hắn cần nhân

Triệu Khuông Dẫn vuốt tóc nàng " Không, ta đoán chắc hần sẽ rất hạnh phúc!"

Ân Tiểu Tiểu đầu nhỏ nghĩ một tí, cuối cùng cũng a lên đầy vui vẻ " Ta biết rồi! Đợi sau khi lấy được vật kia, ta nhất định nói ra sự thực, để cho hần hưu ta, như vậy hần cũng có thể lấy thái tử phi khác, ta về tiếp tục làm nhi nữ của cha mẹ ta! Ôn! Quá ôn! Ách, người làm gì mà ôm ta chặt như vậy, này! Không được thom má ta, đó là trán của ta, không cho người thom! Vô si!"

Triệu Khuông Dẫn trong lòng mừng thầm, Tiểu nhi, nếu nói nàng ngốc chính là sỉ nhục những kẻ ngốc, không ngờ chỉ mấy câu thôi đã lừa được nàng rồi, tháng ngày về sau nhất định sẽ không nhàm chán, hưu thư ư? Nói với nàng! Hưu thư của thái tử điện hạ ta khó cầu!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Đôi Chuyện Về Bạch Mạn Trân!

Ta là Bạch Mạn Trân! Trân trong trân châu, Mạn trong phiến nước, thực ra chính ta cũng cảm thấy cái tên này không có vấn đề gì lắm, nhưng huynh ấy thì khác, Triệu Khuông Tú, hoàng tử đương triều, hảo huynh đệ của Thái tử điện hạ Triệu Khuông Dẫn, thực chán ghét nó, đương nhiên là huynh ấy cũng chán ghét cả ta, lí do ư, đơn giản, chính vì ta là cháu gái yêu của Bạch quý phi, người phụ nữ cướp đi tình yêu từ phu quân của hoàng hậu Triệu Ninh, mẫu thân huynh ấy.

Nếu nói Triệu Khuông Dẫn là đệ nhất mỹ nam Nguyệt Tường Quốc, người trong thiên hạ không ai phủ nhận, nhưng đối với ta, Triệu Khuông Tú mới là người đẹp trai nhất, căn bản vì, ừm, ta thích hần, thích cách hần đối xử kiêu ngạo, không thèm để ý đến ta đó của hần. Bạch Mạn Trân ta từ khi sinh ra đã mang trong người thứ năng lực đặc biệt, đó là tiên đoán, ta vốn dĩ có thể thấy trước được mọi việc sắp xảy ra, có lúc những hình ảnh ấy quá chân thực, ta sợ hãi đem nói cho phụ mẫu, đáp lại chỉ là sự cười đùa của bọn họ, nhưng huynh ấy lại khác, Tú Tú ôm ta vào lòng, vuốt nhẹ lưng trấn an ta, ta mới dám đem sự việc từng cái một nói với hần, trên đời này chỉ có một mình hần cho rằng ta không bị điên thôi. Ta vốn dĩ chưa từng muốn làm thái tử phi, Ân Tiểu Tiểu kia là xuyên không mà đến, nhưng vận mệnh của nàng ta chính là mẫu nghi thiên hạ, ta thành tâm chúc phúc cho bọn họ, nhưng liệu cô có có thể cho ta yên không?

Năm ta mười hai tuổi

" Tú Tú, huynh hứa sẽ không đuổi muội đi chứ, phụ mẫu đều không tin lời muội, còn nói muội ngốc nữa!"

Triệu Khuông Tú bây giờ cũng mới mười ba, hần còn chưa hiểu được cái chính sự giành giật trong triều kia, đối với ta đều rất ôn nhu cùng thương yêu, ta được cô cô đưa vào cung sớm như vậy, nói là thư đồng dạo chơi cùng cô cô, nhưng thực chất chính là an bài ta ở bên người Triệu Khuông Dẫn, cô cô ta lại không tính toán kĩ, Triệu Khuông Tú cùng ta từ đó dây dưa. Căn bản ta biết mình không phải là thái tử phi, chỉ là như thế nào đó không xem được vận mệnh của chính mình.

Hần hảo ôm ta vào lòng

" Trân nhi ngoan, huynh hứa sẽ bảo vệ muội, sau này làm hoàng tử phi của huynh, có được không?"

Ta nghe thấy, hai má liền đỏ lên, nhưng nhất thời cũng không hiểu lắm, chỉ nhe răng cười với hần, gật đầu lia lịa.

Năm ta mười lăm tuổi

" Tú Tú, huynh ở đâu rồi?"

Triệu Khuông Tú một thân trường bào hắc y đứng chặn trước mặt tiểu cô nương mặc lam y, vẻ mặt còn rất ngây thơ, không nhiễm chút bụi trần, hần biểu tình trên mặt khó coi, dồn ta đến góc tường " Cấm người gọi ta là Tú Tú, gọi ta là hoàng tử, thứ tiện nhân như cô cô của người không đáng để ta kêu một tiếng mẹ, hiểu chưa, người từ nay về sau cấm không được đến gần ta nửa bước! "

Ta ngây ngốc nhìn hần, khóe mắt rỉ ra một chút nước, " Nhưng mà... Tú.. thừa hoàng tử, ta đã hiểu!"

Rồi thập thững bước đi, ta không biết mình lại thích hần nhiều đến thế, vốn dĩ ta chỉ muốn nói với hần, khi nào trong cung tuyển tú lập hoàng tử phi, ta nhất định sẽ tham gia, ai ngờ bị tạt một màn nước lạnh, cả đêm hôm đó về ta khóc không ngừng, sáng dậy cũng vì thế mà ngất đi.

Năm ta mười tám tuổi

Trong cung tổ chức tuyển tú nữ lập thái tử phi, ta tham gia, chí ít cũng làm vui lòng vị cô cô đã hết sức nâng đỡ cha ta, nhưng mà ta đã biết trước ai có số mệnh làm thái tử phi rồi, còn gì vui vẻ nữa đây. Bỗng dưng trên trời rơi xuống một vị biểu tỷ đi cùng, dù nàng ta dấu diếm, ta cũng đã nhận ra thân thể thật của nàng ta, công chúa Mông Cổ, ta biết nàng ta thực lòng yêu Triệu Khuông Dẫn, nhưng làm sao được, trái tim hần vốn dĩ đã có chủ. Ngồi cùng xe ngựa với nàng ta, thực lòng ta rất đau đầu, năm bảy lượt hình ảnh máu me tanh tưởi của nàng ta đều xuất hiện trong đầu nhỏ của ta, ta chỉ muốn nhảy

ngay vào lòng Tú Tú, được huynh ấy ôn nhu cùng thương yêu, ta há cầu gì hơn, nhưng nếu huynh ấy chấp nhận ngoảnh lại nhìn ta một cái thôi cũng được.

Người tính không bằng trời tính, ta lại gặp lại hấn trong tình cảnh bất đắc dĩ này, nói thế nào nhỉ, chắc là hấn khinh thường ta lắm.

Triệu Khuông Tú ngồi vắt vẻo trên thân cây cao sau cửa sổ sương phòng của ta, thoát thấy ta xuất hiện, hấn đã buông lời châm chọc " Ta nói sai sao? Người cùng cô cô người chính là một giuộc!"

Ta đau lòng nhìn hấn, nước mắt cứ chực rớt ra ngoài cũng bị ta tằn nhằn nén lại, ta bây giờ đã trưởng thành rồi, đương nhiên sẽ không vì một lời nói của hấn mà hoa lê đầm mưa nữa, ta ném cho hấn một cái nhìn lạnh nhạt " Hoàng tử, ta nói cho ngài nghe, nếu ngài còn tin chuyện tiên đoán của ta, khả năng trong mấy giây nữa thôi, ngài sẽ ngã gãy tay gãy chân, cái gì cũng gãy hết đấy!" Ta cười xảo quyệt nhìn hấn.

Triệu Khuông Tú không nói hai lời liền dùng khinh công bay vào phòng ta, vốn dĩ ta ngăn không được, thoát chốc đã bị hấn áp đảo về giường lớn, mọi nhỏ cũng bị hấn hôn trụ, lưỡi hấn không ngừng trong miệng ta thăm dò, đến khi ta vô lực yếu ớt chống tay lên ngực hấn thở hắt ra, Triệu Khuông Tú mới dừng lại, ánh mắt lộ ra ý khinh thường, giọng nói khàn khàn vang lên " Thế nào? Bây giờ mới lộ ra vẻ mặt yếu đuối đó, có muốn ta kêu lên cho mọi người biết, tú nữ của hoàng huynh ta cùng ta tư thông không?"

Lần này ta mới thấy bị xúc phạm thực sự, ta nước mắt tràn ra, bị hấn khi dễ như vậy, ta không đành lòng, nhìn dung mạo ngày đêm ta thương nhớ gần kề trong tầm mắt, ta đẩy hấn ra, chạy mất.

Đương nhiên sau này ta mới biết hấn cũng rất đau lòng, hấn thực rất rất yêu ta, nhưng vì cô cô của ta, hấn cảm thấy có lỗi với mẫu thân nên mới khiến ta tổn thương.

Năm ta hai mươi tuổi

" Trần nhi, nằng nhẹ nhàng một chút, có việc cứ gọi ta, ta tới bẻ nằng !" Triệu Khuông Tú lo lắng nhìn ta từ đầu lao ra nhảy ùm vào lòng hấn, đám cung nữ đằng sau cũng được phen mất hồn mất vía, thượng cung đại quan hót ha hót hời " Vương phi, người nên cẩn thận một chút, người đang mang thai đôi, càng phải cẩn thận hơn người bình thường!". Ta trắng trối ló đầu ra gắt gât.

Ta dụi đầu vào ngực hấn, hấn một tay ôm lấy ta, một tay xoa bụng lớn, ôn nhu cười ảm áp.Đám cung nữ cũng biết ý lui xuống, Triệu Khuông Tú thom nhẹ lên trán ta " Nói xem, là nam tử hay nữ tử?"

Ta cười khúc khích " Ta không thèm nói với chàng, nhưng mà ta chỉ cho chàng biết chúng sẽ thực phá phách thôi!"

Hấn cười khê, yên ôn ôm lấy ta, thù thi " Trần nhi, vi phu không muốn biết, nhưng mà hứa với vi phu một điều, nằng sẽ phải bình an sinh hạ hài tử, được không?"

Ta vì những lời nói chân tình này của hấn mà cảm động, nhất thời không biết mình bị dụ vào hang cọp, thẳng đến khi trên người không còn mảnh vải nào, an ôn nằm dưới thân hấn, hấn cười tươi rồi thông báo cho ta một tin

" Trần nhi, nằng thực ngốc, bị dung mạo phi thường tuyệt trần của ta làm cho ngơ ngẩn đến vậy, tiểu hài tử sinh ra sẽ không bị ngốc giống nằng chứ?"

Ta cắn miệng hấn, mắng " Vô sỉ!"

nhưng không biết chính mình lại làm dấy lên dục vọng kim nén bao lâu của hấn, lần nữa cùng hấn vào bể trầm luân!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chỉ Sủng Minh Nằng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 13: Ân Tiểu Tiểu Muốn Làm Thái Tử Phi ! ( Thượng)

Đêm Khuya ở Ninh Vân điện

Ân Tiểu Tiểu nằm trên giường lớn lăn qua lăn lại, nằng trong đầu nhỏ đang vạch ra kế hoạch tác chiến, làm thế nào cuối tháng sau chính mình leo lên được vị trí thứ nhất trên bảng xếp hạng chả ra gì kia. Nghi lễ? Nằng không biết! Múa phượng? Nằng chịu! Làm sao đây???

Tay chân võ sư chỉ dùng để đi quyền thôi, hay là nằng múa quyền Taekwondo nhỉ, Ân Tiểu Tiểu thờ dài, ba cái nghi lễ kia vốn dĩ nằng chịu khó để ý một tí vẫn sẽ có thể học được, nhưng múa phượng, huhu, lão nương bó tay.

Một bóng hình to lớn nhẹ nhàng luồn vào sương phòng Ân Tiểu Tiểu, nằng cảnh giác ngồi dậy nhìn ra cửa, tay chân đã đưa về tư thế thủ nhưng trong sương phòng rất tối, nằng không nhận ra là kẻ nào cả. Ân Tiểu Tiểu lên tiếng " Người là ai, mau lên tiếng không đừng trách ta ra tay hiểm ác !"

Bóng đen không kiêng dè từ từ tiến lại phía nằng, chẳng mấy chốc đã chỉ còn cách Ân Tiểu Tiểu chừng một sải tay, nằng hét a một tiếng đưa chân đá thẳng, tuy nhiên chưa chạm đến, chân nằng đã bị cầm lấy, cả người không có lực rơi vào vòng ôm áp áp quen thuộc, mùi hương nam tính này, Ân Tiểu

Tiểu chột ngơ ngơ ngẩn ngẩn, bên tai đã truyền tới âm thanh khàn khàn " Tiểu nhi, ta rất nhớ nàng!"

Trong tâm Ân Tiểu Tiểu bỗng dưng trở nên rất nhộn nhạo, hai má đỏ ửng lên, nàng điều bộ có chút cứng nhắc, muốn đẩy hắn ra, nhưng mà tay lại tự động vòng qua eo hắn, cái quái gì vậy này. Nàng chống tay trước ngực hắn" Triệu Khuông Dẫn, ngươi có thả ta ra không hả, để người khác nhìn thấy, ta...."

Triệu Khuông Dẫn thực nhớ nàng, cả ngày đều nhớ đến nụ cười của nàng, thực muốn chỉ đến ngắm nàng ngủ một lát, nhưng tiểu cô nương hình như cũng mất ngủ, như thế nào lại đối với hắn động thủ tay chân, khiến hắn lại có cơ để ôm nàng. Hắn thoải mái hôn trụ trán nàng " Kệ, ta không quan tâm!"

" Ngươi vô sỉ!"

" Tiểu nhi, nàng không ngủ được?"

" Ừm, đang nghĩ kế hoạch tác chiến! Ta có thể học nghĩ lễ, nhưng múa phượng, e là ta không làm được!"

" Nàng có thể múa võ, thái tử điện hạ thực rất thích xem múa võ !"

Ân Tiểu Tiểu lắc đầu " Ta là võ sư đai đen Taekwondo thuộc môn phái kukkiwon, mang nặng tính đối kháng, đi quyền không có được đẹp lắm!"

" Taekwondo là cái gì?" Triệu Khuông Dẫn có chút không hiểu hỏi nàng

" Thôi quên đi, có nói ngươi cũng không hiểu đâu! Nhưng mà có nghĩ cách nào giúp ta được không?" Ân Tiểu Tiểu sốt sắng nhìn hắn

Triệu Khuông Dẫn lấy tay vuốt tóc nàng, ôn nhu nói " Nàng có thể múa võ mà, lần trước sau Ân Phù, ta có xem qua, thực đẹp mắt!"

" Ngươi xem trộm ta? Không có thể diện!" Ân Tiểu Tiểu bĩu môi, nàng cũng quên bém mắt mình đang mãi mê luyện quyền trong ngực hắn, hai người thực quá tự nhiên

" Nhưng mà ngươi cảm thấy nó thực đẹp mắt sao?" Nàng ánh mắt mong chờ nhìn hắn

" Ừ! Rất đẹp!" Tiểu nhi, nàng có biết từng động tác, cử chỉ, nụ cười của nàng đều khắc lại trong tâm khảm ta, chưa từng nhòa đi hay không?

Ân Tiểu Tiểu khẽ cười, đây là lần đầu tiên có người khen nàng đi quyền đẹp, đại sư đạo quán Tùng Bách còn nói rằng nàng chỉ đối kháng là giỏi, lúc đi quyền đều khiến ông muốn độn thổ xuống. Nàng không ngại đưa tay lên vuốt nhẹ má hắn " Cảm ơn ngươi! À mà ngươi buông ta ra được rồi đấy!"

Ô! Ân Tiểu Tiểu bị người ta cưỡng hôn giữa đêm khuya này! Ô!. Nàng vùng vẫy một hồi không chịu nổi, kết quả chân khụy xuống phải tựa vào người hắn, ây da cái loại đụng chạm chết tiệt , không những một mối hôn đối kháng Taekwondo, còn làm người ta đỏ mặt tía tai, tím đập thành thịch thịch thịch cực kì ngượng ngùng .

Ân Tiểu Tiểu nhỏ nhắn bị hắn một phát bế bổng lên, Triệu Khuông Dẫn thông qua cửa sổ dùng khinh công nhẹ nhàng bay ra. Ách, viên dạ minh châu trong tay hắn phát ra thứ ánh sáng màu lam cực kì đẹp đẽ. Nàng đảo mắt nhìn quanh, đây không phải là cái động kia sao, cái động nàng hôm trước mới khám phá ra, vì gặp được kẻ cần gấp rồi, nàng cũng không muốn đi vào cái động sâu hoắm đó làm gì nữa. Nàng đang mãi mê nhìn quanh, bất chợt hắn nhẹ nhàng đặt nàng xuống, thì thầm " Tiểu nhi, nếu muốn tìm ta liền đi đường này, gặp một lão nô gia, hắn sẽ dẫn nàng đi, được không?"

Ân Tiểu Tiểu chưa hết sững sờ, vẫn ngó tới ngó lui, hỏi hắn " Đây là đâu?"

Triệu Khuông Dẫn không nhanh không chậm đem áo choàng trên người bao trọn nữ tử, đem nàng an ổn ôm ở trong lòng, đêm khuya sương nặng hạt , không muốn sương độc kia thương tổn cơ thể nàng " Đây là mật đạo nối giữa Ninh Vân điện và Đông Cung điện, Tiểu nhi, nàng chính là nữ nhân đầu tiên biết đến sự tồn tại của nó!"

Ân Tiểu Tiểu bĩu môi gật gật đầu, nàng cười cười nói với hắn " Ta cũng không có chuyện gì mà phải đi gặp ngươi cả, thế là cái mật đạo này không dùng đến rồi!"

Triệu Khuông Dẫn không vui cốc trán nàng một cái " Ai bảo nàng sẽ không tìm ta, nói cho nàng biết, nếu nàng không mỗi ngày đều đến thăm ta một lần, đảm bảo ta nói với thái tử điện hạ về âm mưu của nàng, đến lúc đó.. ?" Hắn cười xảo quyết

" Tên khốn này, ngươi dám uy hiếp bản tiểu thư? Không muốn giữ cái dung mạo đẹp trai kia nữa, đúng không ?" Ân Tiểu Tiểu tức giận muốn xoay người đá hắn một cái, tuy nhiên như cũ chân bị hắn kẹp chặt, như thế nào cũng không thể nhúc nhích, ách, khung cảnh này, để người khác nhìn thấy, nàng có mấy cái danh dự cũng không cứu vớt được.

" Nàng cảm thấy ta thực soái sao?" Hắn cười cười mãn nguyện nhìn tiểu cô nương hai má hồng rục trong lòng. Lại nói Ân Tiểu Tiểu từ nhỏ đã luyện võ, nói một là một, hai là hai, tuyệt đối không lảng tránh, mập mờ, có gì nói nấy, nàng nhìn hắn, thờ dài " Ừ, ngươi thực sự rất đẹp trai, còn đẹp hơn cả nữ nhân nữa, nhưng mà tâm ngươi thực sự rất tồi nát, đi bắt nạt một cô nương, không có thể diện!"

Triệu Khuông Dẫn thỏa mãn thom lên trán nàng, như cũ lại ôn tồn hỏi tiếp " Nếu như vậy, khi bên ta nàng cảm thấy như thế nào?"

Ân Tiểu Tiểu nghĩ một lúc, không hề kiêng dè trả lời " Khi bên ngươi, ách, ta cảm thấy ngươi cũng không đến nỗi nào, nếu không gặp ngươi, ta cũng có chút thấy nhớ, mỗi lần ở gần ngươi tim ta kì lạ lắm, cứ đập liên hồi, thành ra ta cũng không biết đối với ngươi là như thế nào nữa!"

Triệu Khuông Dẫn nghe những lời này của nàng, trong lòng mừng như điên, tuy nhiên vẫn giữ vẻ bình tĩnh " Nói như thế thì chắc hẳn nàng đã thích ta rồi, Tiểu nhi!"

Ân Tiểu Tiểu kinh hoàng không tin vào mắt mình, sau đó giả vờ cười cười, cho rằng hắn nói đùa " Không có đâu, ta không dễ dàng thích một người như thế! Ha ha..."

Triệu Khuông Dẫn mỉm cười ôn nhu nhìn nàng, chân thành nói " Nàng không thích ta cũng chẳng sao, để ta thích nàng là được rồi!"

Ân Tiểu Tiểu nhất thời đỏ mặt, lời lẽ ngượng ngùng trong miệng bất chợt bay đi đâu hết, nàng ngẩn ngơ nhìn phong thái mê hoặc của hắn, những lời này, thật sự rất dễ nghe, nàng là lần đầu tiên được người ta tỏ tình, nam nhân khác ở hiện đại đều cho rằng nàng thô lỗ, cọc cằn, dung mạo đẹp thì có là gì chứ, chỉ như một khúc gỗ son son thiếp vàng không hơn không kém. Nàng cảm thấy, cật lực đến khổ sở, cuối cùng che mặt phát ra lời nói đầy xấu hổ " Ta cũng thích người, ôi trời ơi, xấu hổ chết mất!"

Nàng ngồi thụp xuống che mặt, Triệu Khuông Dẫn thấy bộ dạng xấu hổ đáng yêu của nàng, cũng ngồi xuống, khoe môi mỉm cười ôn nhu, từ từ nâng khuôn mặt đỏ ửng của nàng lên, cùng mắt đối mắt " Tiểu nhi, nói thích một người không có gì phải xấu hổ, huống hồ là nam nhân dung mạo tuấn dật phi thường như ta, âu cũng là chuyện thường tình!". Ân Tiểu Tiểu đang ngại ngùng xấu hổ, cuối cùng cười ha ha, nước miếng bay tùm lum trên mặt hắn, Triệu Khuông Dẫn cũng buồn cười, bộ dạng vừa cười vừa nhăn mặt thực đáng yêu, hắn không thêm lau, từ từ đưa mặt lại gần mặt nàng " Tiểu nhi, nàng hết xấu hổ rồi?"

" Ừm, bộ dạng tự luyện của người thật sự rất buồn cười!" Ân Tiểu Tiểu cười tươi rói, cười rất tươi... rất tươi... thế rồi bị người ta kéo lại ăn nước bọt không thương tiếc... Ôi Tiểu Tiểu, một đời quang minh chính đại nay còn đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Súng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 14: Ân Tiểu Tiểu Muốn Làm Thái Tử Phi ! ( Trung)

Sáng sớm ở Ninh Vân điện

Ngự thiện phòng

Trong phòng rộng lớn đã đông đúc những người, trên bàn ăn đều đã sắp xếp ra những món ăn đẹp mắt, khẳng định mùi vị cũng không tầm thường. Mỗi bốn đến năm nữ nhân quần áo lụa là, trang điểm kỹ càng ngồi im quanh một bàn nhỏ, không có ý định ném bất cứ thứ gì, duy chỉ có tiểu cô nương dung mạo kiều diễm như tiên nữ, một thân bạch y rạng rỡ như tiên tử đang thoải mái thưởng thức những mĩ vị trên bàn, khoe môi còn nở nụ cười vui vẻ, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái đã đỏ mặt, tim đập điên loạn. Ân Tiểu Tiểu được sắp xếp dùng bữa với ba vị tiểu thư khác, một người là nữ tử Lục thái phó Lục Thiên, hai người còn lại đều là nữ tử nhà Bạch gia Bạch Mạn Trân và Bạch Mạn Thanh. Ân Tiểu Tiểu cũng không chú ý lắm, cái nàng quan tâm bây giờ chính là những món ăn ngon lành kia, nào là gà là vịt, là trái cây, còn có hoa quả cao thơm ngọt nữa. Ân Tiểu Tiểu đắm chìm trong giấc mộng ngọt ngào, có đồ ăn là có tất cả.

Lục Thiên đẩy mắt hiện lên sự chán ghét đối với Ân Tiểu Tiểu, mắt lại nhìn sang bên bàn bên kia, nơi có nữ tử nhà Tạng ngự sử Tạng Tuyết Khiết, cũng là hảo tỷ muội với nàng ta, quả thật tất cả các bàn đều không có ai động vào thức ăn trên bàn, vị tiểu thư nào cũng nhu mì cẩn trọng, lại nhìn về bàn mình, Ân Tiểu Tiểu kia đang ăn như vũ bão, trong lòng nổi lên một chút miễn cưỡng, nhẹ giọng nhắc nhở " Ân tiểu thư ăn chậm một chút, bọn ta cũng không cướp của cô!"

Ân Tiểu Tiểu so với lời cô ta cũng không để vào tai là bao, gật gật đầu lấy lệ rồi gấp một miếng hoa quả cao cho vào miệng, ăn chứ, các người không luyện võ không biết được thực phẩm quan trọng như thế nào, là năng lượng, là năng lượng đó...!! Chợt một giọng nói trong trẻo vang lên " Được, nếu Ân tiểu thư cũng thấy vừa miệng, chúng ta ăn thôi!" Ân Tiểu Tiểu ngẩng mặt lên nhìn người kia, dung mạo xinh xắn, cười thật tươi, một thân lam bào thoải mái gấp vào bát Ân Tiểu Tiểu một miếng đùi gà, chính mình cũng chọn một miếng thịt gà thật to, thì thầm " Ân tiểu thư ăn đi, ta cũng ăn!" Bạch Mạn Trân quả thực rất có hảo cảm với Ân Tiểu Tiểu, không những dung mạo xinh đẹp, khí chất còn hơn người, khẳng định vị thế mẫu nghi thiên hạ chỉ có thể thuộc về Ân Tiểu Tiểu nàng thôi!

Lục Thiên tức tối đến nỗi nhắm mắt, Bạch Mạn Trân người được lắm, dám không coi lời ta ra cái gì. Nhìn đồng thức ăn trên bàn cứ vui lại vui lại dần, Lục Thiên tuy vẻ ngoài tươi cười, trong tâm cũng đã sôi sảng đến điên cuồng rồi. Để đến khi thượng cung đại quan có mặt, lại đây kiểm tra, không phải sẽ làm mất hình tượng thực nữ bao lâu nay nàng giữ gìn sao? Ôi! Tạng Tuyết Khiết nhìn biểu cảm miễn cưỡng của Lục Thiên, ở bên này cười thầm, đúng là người tính không bằng trời tính, tuy ta chỉ được ngồi với đám tiểu thư con nhà quan cấp thấp, xem ra lại may mắn hơn người rồi Lục Thiên.

Ân Tiểu Tiểu thấy vui vui, chỉ ít trong đám tiểu thư kiêu kì này còn có người không khó chịu với nàng, nhưng mà nàng ta không phải là Bạch Mạn Trân sao? Phụ mẫu có dặn qua phải tránh xa Bạch Mạn Trân một chút, biểu hiện kia lại có vẻ rất thực lòng, không sao, nếu nàng ta không làm gì tổn hại đến nàng, nàng cũng sẽ như vậy mà đối xử với nàng ta. Ân Tiểu Tiểu vui vẻ " Cảm ơn Bạch tiểu thư, mời dùng!" rồi ăn tiếp

A Đề Mi Hương có chút không quan tâm tới cục diện trước mặt, nàng thất thần nhìn ra ngoài cửa, bóng dáng nam nhân tiêu sái, cả người tỏa ra phong thái của bậc đế vương hai năm trước như hiện ra trước mắt nàng. Nam nhân từ từ ngồi xuống " Người là ai?" Âm thanh trầm khàn mê hoặc, A Đề Mi



Hương bấy giờ chính là vị công chúa cống nạp của Mông Cổ, tâm tình rất sợ hãi cùng hỗn loạn, nàng từ từ ngược mặt lên, oa, lần đầu tiên nàng thấy có nam nhân đẹp trai như vậy, ánh mắt màu hổ phách, mũi cao thẳng, lông mi dài cong vút, môi mỏng khê nhếch lên, còn mặc một thân trường bào màu đen thêu hình rồng uy nghi tốt bậc. Nàng ngồi co ro sau mảnh vườn trong đông cung điện của Nguyệt Tường quốc, hần đưa tay ra, dịu dàng nói " Ngươi đừng sợ, mau đứng dậy đi!"

Nam nhân này giọng nói thực mê hoặc, nàng cầm lấy tay hần, từ từ đứng dậy, run rẩy lên tiếng " Tiểu nữ là A Hương, công chúa Mông Cổ!"

Triệu Khuông Dẫn lập tức khôi phục vẻ lạnh nhạt, buông ra một câu " Công chúa Mông Cổ ư? Không hiểu sao ngươi lại lạc đến đông cung điện của bản điện hạ?"

A Đề Mi Hương thấy vẻ chán ghét trong mắt hần, vội vàng lên tiếng " Không. Không có, ta chỉ là quá sợ hãi nên mới chạy lạc đến đây?"

Thái.. thái tử điện hạ đây sao? Quả thực so với tưởng tượng lúc ban đầu của nàng khác xa một trời một vực, hần đã cảm quân chinh chiến, tiến đánh đến biên giới, khiến cho quân của phụ thân phải bại trận thảm hại, Mông Cổ vì thế cũng trở thành chư hầu của Nguyệt Tường quốc. Nàng những tưởng hần sẽ là một kẻ khát máu điên cuồng, vì thế mà tâm tình trở nên cực kì rối loạn cùng sợ hãi, cho đến bây giờ, toàn bộ suy nghĩ kia là hoàn toàn sai lầm, hần quả thực là một nam nhân xuất chúng. A Đề Mi Hương ngấm hần đến thất thần.

Triệu Khuông Dẫn lạnh nhạt quay người đi " Ngươi cho rằng phụ thân ngươi mang ngươi sang đây nạp làm thiếp cho ta, thủ đoạn đề hèn của hần ta có thể bỏ qua sao? Mơ đi!"

A Đề Mi Hương lập tức quỳ xuống, sợ hãi " Thưa.. thưa thái tử điện hạ, phụ thân của ta không có ý đó, xin người đừng tức giận!"

Triệu Khuông Dẫn quay người lại, ánh mắt phát ra hàn khí bóp lấy cảm tiểu cô nương đang run sợ, nhàn nhạt lên tiếng " Phụ thân ngươi không có ý đó? Không phải biểu muội Bạch quý phi của hần đang được phụ hoàng của ta ân sủng sao? Còn ngươi? Cả đời cũng đừng mơ tưởng ta sẽ nạp ngươi!"

Nói rồi buông tay, phát trường bào đi mất.

A Đề Mi Hương thất thần, khoe mắt trào lệ, nàng ngồi sụp xuống, đau lòng khóc, nàng là vì hần nhục mạ mà khóc, hay vì hần không cần nàng. A Đề Mi Hương tự cười nhạo chính mình, nàng thật sự chán ghét cái thân phận công chúa này, nếu như nàng là một người bình thường, khẳng định hần sẽ không đối với nàng như vậy sao?

Ăn Tiểu Tiểu đang ăn rất ngon lành, thỉnh thoảng nhìn Bạch Mạn Trân rồi cười cười, xem ra Bạch tiểu thư này ăn uống cũng không tệ, đúng là nàng ta không lừa gạt nàng rồi, Ăn Tiểu Tiểu trong tâm bất chợt giãn ra một chút. Vị tiểu thư ngồi bên cạnh Bạch Mạn Trân kia có vẻ không ổn lắm, hình như Bạch Mạn Trân cũng nhận ra có chút bất thường, nàng hướng Ăn Tiểu Tiểu đang nhìn chăm chăm Bạch Mạn Thanh cười cười, thì thầm " Tiểu thư ăn đi, kệ tý ấy!". Ăn Tiểu Tiểu ô lên một cái nhỏ rồi cúi xuống ăn tiếp. Bạch Mạn Trân ngồi xích lại gần A Đề Mi Hương, nói khê " Tỷ có thể biểu hiện bình thường một chút, mọi người sẽ nghi ngờ!"

A Đề Mi Hương gạt mình, ừm nhẹ, khê lau giọt nước sót lại trong khoe mắt, nhàn nhạt lên tiếng " Cảm ơn biểu muội, ta đã hiểu!"

Canh giờ sau, thượng cung đại quan xuất hiện như ma như quỷ tại cửa ngự thiện phòng, tất cả các tiểu thư đã dùng xong bữa sáng, bà ta tiêu sái đi từng bàn một, ai nấy cũng chỉ dùng đĩa một ít, tỏ ra rất nhu mì, yếu điệu. Đến bàn của Ăn Tiểu Tiểu, kết quả ngạc nhiên đến mức lòi hết hai con mắt đã được tô tím lè, Lục Thiên tỏ vẻ tức tối, tuy nhiên vẫn thông minh cúi xuống trước thượng cung đại quan " thức ăn quả thực rất vừa miệng, tiểu nữ hơi mệt nên chỉ dùng một chút, Bạch tiểu thư cùng Ăn tiểu thư nói xem, có phải không?"

Thượng cung đại quan liếc qua Ăn Tiểu Tiểu cùng Bạch Mạn Trân, mặt cụp xuống, nhìn những cái đĩa trống không trên bàn, tiêu sái đi lại gần Bạch Mạn Trân.

Ăn Tiểu Tiểu cùng Bạch Mạn Trân nhu thuận gật đầu, cũng không muốn lòi Lục Thiên vào làm gì, đằng nào nàng ta cũng chẳng ăn cái gì, đã chịu đối còn phải chịu oan khuất nữa thì tội cho nàng ta quá. Ăn Tiểu Tiểu ngoảnh sang nhìn Bạch Mạn Trân, hai người cùng cười, như tri kỉ lâu năm!

Thượng cung đại quan lườm Ăn Tiểu Tiểu một cái, cuối cùng quay qua Bạch Mạn Trân cười lấy lòng " Bạch chủ tử, quý phi có dặn ngài, sau buổi học hôm nay đến vườn thượng uyển cùng ngài trò chuyện"

Bạch Mạn Trân thở dài, nàng gật đầu nhẹ, trò chuyện gì chứ, nói trắng ra là nàng đến đó chỉ là để sắp xếp gặp mặt cùng Triệu Khuông Dẫn, ai da, nơi đó còn có Triệu Khuông Tử nữa, nàng không muốn đến,nhưng lại sợ cô cô buồn lòng, thôi thì chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm mà thôi, hai huynh đệ kia cũng sẽ không giết được nàng. Triệu Khuông Tử đáng ghét, huynh là tên đại phôi đản, như thế nào lại khiến ta yêu thích huynh đến như vậy, được rồi, huynh ghét ta, ít nhất là trong lòng huynh cũng để ý đến ta, chắc chắn một ngày nào đó, ta cũng sẽ làm huynh yêu thích ta, xem xem trong hai chúng ta, ai mới là kẻ thắng!

" Nào nào, các chủ tử, cười để lộ tám chiếc răng, đứng thẳng người lên!" Thượng cung đại quan ánh mắt tựa dao găm liếc từ đầu này đến đầu kia, mười tiểu thư đứng trên một hàng ngang, ai nấy cũng cười tươi hết cỡ, đầu đội binh sử màu trắng nhìn thực khổ sở. " Ăn chủ tử, chỉ tám cái răng, không phải cả hàm răng như thế!" Ăn Tiểu Tiểu gạt mình, may tí nữa binh sử trên đầu rơi xuống, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn thượng cung đại quan đạo qua đạo lại trước mặt " Ta biết rồi!"

Lục Thiên đứng bên cạnh cười đến là nham nhở, nàng ta nói thầm trong miệng " Mỗi quá đi mất, không biết phải đứng đến bao giờ nữa!" Ăn Tiểu Tiểu tiêu sái đứng thẳng, thật ra nàng luyện võ từ sớm, trước kia không biết đã đứng tấn giữa trời nắng bao lâu nữa, chỉ biết nàng chịu khó đến mức đại sư đạo quán Tùng Bách cũng phải kiêng nể. Bây giờ chỉ là đội cái bình chết dẫm này trên đầu, cho nàng đứng cả ngày cũng chẳng sao. Nhìn mấy vị tiểu thư liễu yếu đào tơ phía bên kia đang kêu gào, Ăn Tiểu Tiểu lại đứng không có chút khổ sở nào, Tạng Tuyết Khiết phóng ánh mắt tức tối về phía nàng.

Thượng cung đại quan lại lướt qua một lần nữa, lập tức các vị tiểu thư đang chùng chân cũng cố gắng đứng thẳng, mồ hôi trên trán các nàng bắt đầu rịn xuống " Các chủ tử, buổi hôm nay chúng ta chỉ tập như thế này thôi, như vậy đi, nếu tiểu chủ tử nào xin được nghỉ hay bình trên đầu rơi xuống trước, theo thứ tự sẽ sắp xếp trên bảng xếp hạng, người trụ lại cuối cùng sẽ đứng vị trí thứ hai!"

Đám tiểu thư lại lao nhao! Không phải chứ, người chịu được đến cuối cùng tại sao lại phải xếp thứ hai mà không phải là xếp thứ nhất? Thượng cung đại quan cười đơn đả " Các tiểu chủ tử đừng tranh cãi nữa, vị trí thứ nhất hôm nay đã thuộc về Bạch chủ tử, vì Bạch chủ tử cần nghỉ trước để vấn an Bạch quý phi, các tiểu chủ tử có ý kiến gì không?"

Bạch quý phi? Bà ta là cái quái gì chứ? Ân Tiểu Tiểu đứng nghiêm, giờ tay lên " Ta có ý kiến!"

Thượng cung đại quan ánh mắt gườm gườm tiến lại trước nàng, giọng điệu đe dọa " Ân.. chủ.. tử.. có ý kiến gì?"

Bạch Mạn Trân tuyệt đối không muốn Ân Tiểu Tiểu lại gây thù chuốc oán với thượng cung đại quan nữa, trước khi Ân Tiểu Tiểu mở lời, nàng đã lên tiếng " Thượng cung đại quan này, nếu các vị tiểu thư ở đây không có ý kiến gì, ta nguyện ý xếp thứ hai, đằng nào cũng là do ta rời đi trước, thế nào?"

Ân Tiểu Tiểu có chút sững sờ nhìn sang, đây không phải là Bạch Mạn Trân sao? Đem vị trí của mình cho người khác thật không giống những gì phụ mẫu nói! Xem ra nha đầu này cũng rất biết điều, vừa nhận vị trí số hai để thượng cung đại quan không mất mặt, lại nhường vị trí số một cho kẻ xứng đáng hơn, liệu nàng ta cũng như nàng, đều không muốn chức thái tử phi này? Nếu mà như thế thật, Ân Tiểu Tiểu nàng đây cũng muốn cùng với cô nương đáng yêu như Bạch Mạn Trân làm bạn, sẽ luôn đối xử thật tốt với nhau! Xem ra cần phải để ý đến Bạch Mạn Trân thêm một chút nữa rồi!

Thượng cung đại quan trắng trối nhìn Bạch Mạn Trân, đám tiểu thư phía sau cũng nhao nhao lên tiếng " chúng ta đồng ý!". Bạch Mạn Trân mỉm cười nhẹ nhìn Ân Tiểu Tiểu, trước khi rời đi còn nháy mắt với nàng một cái, miệng mấp máy " Đại tẩu cố lên!" Nhưng nàng chỉ nghe được từ cố lên, về đằng trước tuyệt nhiên không hiểu được. Ân Tiểu Tiểu nhận ra hảo cảm của Bạch Mạn Trân, nàng giờ một ngón cái ra về phía Bạch Mạn Trân, miệng nhỏ thì thầm " Ta sẽ cố gắng!", Bạch Mạn Trân cũng cười cười rồi quay lưng rời đi. Ày da, đúng là đại tẩu là người xuyên không rồi, điệu bộ cũng cử chỉ đều không giống người thời đại này, Bạch Mạn Trân khẽ cười thầm.

Ân Tiểu Tiểu tuyệt nhiên không đỏ mặt, mồ hôi cũng còn không rơi, tiêu sái đứng ngắm trời ngắm đất, miệng còn không quên đệ lộ tám chiếc răng nhìn vô cùng khả ái. Triệu.. Triệu Khuông Dẫn hẳn đang làm gì nhỉ, lần trước hẳn dùng áo choàng của mình mặc cho nàng, nàng ngủ quên để hắn bế về sương phòng, kết cục sáng tinh dậy chỉ thấy hắc bào của hắn bao phủ lấy cơ thể nàng, như nào đây còn có mùi hương nam tính của hắn lưu lại, Ân Tiểu Tiểu được phen đỏ mặt, tim đập điên cuồng. Thật ra cảm giác thích một người không phải nàng chưa từng trải qua, năm đó, nàng vì đại sư huynh đạo quán Tùng Bách Diệp Nhất tuy mới mười tám tuổi đã mang đai đen nhị đẳng, rất quan tâm đến Ân Tiểu Tiểu mà thầm thích hắn, nhưng đến khi nàng từ đai đen nhất đẳng lên đai đen nhị đẳng, đại sư huynh Diệp Nhất đã mang đai đen tứ đẳng, cùng với con gái của Đại sư võ quán Tùng Bách kết hôn, nghe đầu sư tỷ còn mang bầu hai tháng nữa. Ân Tiểu Tiểu rầu rĩ, đem chuyện này kể cho tên Thẩm chó má, kết cục chỉ nhận lại tràng cười ha ha của hắn, còn bảo cái gì mà nàng ngốc, thích thì cứ nói là thích, đợi chờ cho lắm bấy giờ người ta đã lấy vợ, cũng sinh được cả hài tử luôn rồi.

Vì thế đến khi gặp Triệu Khuông Dẫn, tình cảm của nàng, nàng không thêm giấu nữa, thích thì cứ nói là thích, như vậy không phải tốt hơn sao? Nàng thích hắn, hắn cũng nói thích nàng, Ân Tiểu Tiểu hai má cứ nhiên động lại một mảng hồng nhuận đẹp đẽ.

" Điện hạ, người có muốn quay về đông cung điện nghỉ một chút không, người đứng đây cũng đã lâu lắm rồi!" Tiểu Phúc Tử khom mình nói, điện hạ quả thực đã đứng trước cửa Ninh Vân điện được một lúc lâu lắm rồi, ánh mắt chung thủy chỉ nhìn mỗi Ân chủ tử đang tập nghi lễ đằng kia. Khóe miệng bình thường cũng hiếm khi nở nụ cười bây giờ lại ngầy ngầy cười rồi, trông đến là tội. Triệu Khuông Dẫn nhìn nàng đến thất thần, bất ngờ mở miệng " Để ta cùng Tiểu nhi đứng, nàng đứng làm sao ta có thể ngồi được!"

Yêu rồi! Yêu rồi! Tiểu Phúc Tử ánh mắt long lanh nhìn điện hạ, cuối cùng người cũng đã động tâm rồi sao điện hạ, lão nô mừng quá, hẳn hạnh phúc đến chảy cả nước mắt. Triệu Khuông Dẫn quay đầu lại, phát hiện biểu hiện lạ thường của Tiểu Phúc Tử, hắn lấy lại vẻ lạnh nhạt " Tiểu Phúc Tử, đừng nhìn ta như thế, có muốn bị điều sang Khang Ninh điện không?" Khang Ninh điện là nơi ở của hoàng thượng, Tiểu Phúc Tử không muốn sang bên đó, lúc mới vào cung đã hầu hạ thái tử điện hạ, sang nơi khác kiểu gì cũng bị bắt nạt. Biết hắn chỉ là nói đùa, Tiểu Phúc Tử đứng thẳng, không dám ngo đầu ra nhìn nữa

Tiểu Phúc Tử cười tươi " Điện hạ, lão nô chỉ là thấy mừng cho ngài, cuối cùng cũng có ý trung nhân, bao năm qua các tiểu cung nữ còn đồn này đồn nọ, bây giờ lão nô có thể vui mừng mà trừng phạt chúng rồi!" Tiểu Phúc Tử hồn nhiên nói, Triệu Khuông Dẫn mặt tối lại vài phần. Đến khi lão công công giả nhận ra điểm khác thường, Triệu Khuông Dẫn đã nhàn nhạt lên tiếng " Tiểu Phúc Tử, đến gốc cây kia, quay mặt vào!"

Tiểu Phúc Tử vừa cười vừa méo nhìn điện hạ, đau khổ quay mặt vào gốc cây, sám hối! Cuối cùng điện đông cung cũng chuẩn bị đón nữ chủ nhân rồi! Ha Ha! Lão Phúc Tử quyết định không đau khổ nữa, bây giờ là vui vẻ úp mặt vào cây!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Súng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 15: Ân Tiểu Tiểu Muốn Làm Thái Tử Phi ! ( Hạ )

Đứng thứ nhất! A ha ha! Ta đây từ trước đến nay đều giành huy chương vàng, chút thành tích này có là gì, Ân Tiểu Tiểu gật đầu bình tĩnh, nhưng trong lòng đã vô cùng náo nhiệt rồi. Nhớ lại lúc này, từng vị tiểu thư liễu yếu đào tơ thì nhau làm vỡ bình sứ trên đầu, ngã ạch xuống rồi kêu đau đầy thảm thiết. Duy chỉ có Uy Vân cùng Ân Tiểu Tiểu cùng nhau đứng đến cuối cùng, nhìn nàng ta nhỏ bé như vậy, nhưng sức lực quả thực không tồi, tuy đứng được đến lúc này, nhìn khuôn mặt đỏ ửng, mồ hôi chảy ròng ròng kia, Ân Tiểu Tiểu khẳng định nàng ta cũng gặp không ít khổ sở. Nàng tiểu sai đứng nhìn mây nhìn trời, còn đếm xem trước sân kia có bao nhiêu con chim sẻ nhỏ vừa đậu xuống, đám tiểu thư đang ngồi bên kia chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng Ân Tiểu Tiểu chung quy vẫn chú ý đến động tĩnh ngoài kia, đem lời bọn họ bỏ ngoài tai.

Uy Vân chân đã run cầm cập, tuy nhiên vẫn cố chịu đựng nán lại, muốn giành được vị trí thứ nhất kia, nàng ta thoát nhìn qua Ân Tiểu Tiểu, thấy bộ dạng nàng không chút đỏ mặt, mồ hôi cũng không rơi, nhất thời trong đầu trải qua một trận ghen tị, nàng ta thừa lúc thượng cung đại quan đang uống trà, ăn bánh, khẽ lên tiếng " Ân tiểu thư?"

Ân Tiểu Tiểu đang mải mê ngắm cảnh, tai nhỏ của nàng vốn rất thính, lời gọi của Uy Vân đều có nghe rõ, nhưng chung thủy không phải lần trước nàng ta hại nàng sao? Chính mình cũng đã giúp nàng ta chịu phạt, lần này Ân Tiểu Tiểu quyết định không dính dáng gì đến Uy hồ ly này nữa, xem ra nếu kiếp trước nàng có nợ nàng ta, kiếp này nàng đã trả hết, chỉ bằng nên già điếc thì hơn!

Ân Tiểu Tiểu không hề rầy rỗi, ánh mắt tiếp tục chăm chú ngắm đàn chim sẻ ngoài kia, lạ thật, đây đang là mùa đông, tiết trời còn rất lạnh, tại sao những chú chim kia lại ngoan ngoãn xếp thành hàng đẹp mắt thế kia, còn mổ thức ăn rất ngon lành nữa, nàng bắt gặp mỉm cười nhẹ, nụ cười thoát như tiên từ hạ phàm quyến rũ trần thế.

Uy Vân thấy Ân Tiểu Tiểu không để ý đến mình, vừa mệt vừa tức, nàng ta không kiềm chế được mình nữa, gọi lớn " Ân tiểu thư!"

Tức thì chuyện gì đến cũng phải đến, hình như do dùng quá nhiều sức lực, cái bình sứ trên đầu nàng ta rơi xuống vỡ tan tành ngay bên cạnh chân của thượng cung đại quan, bà nở nụ cười xảo quyết " Uy chủ tử, chuyện lần trước có phải chưa ảnh hưởng được đến ngài không?"

Uy Vân nhất thời cả kinh, hai mắt long lanh như có lệ sắp rớt, thượng cung đại quan lại nói tiếp " Uy chủ tử, lần này ngài miễn cưỡng phải xuống vị trí thấp nhất rồi, nô tài lần trước đã phạt Ân chủ tử, ngài không có đứng đó sao?"

Uy Vân nhất thời không tin vào mắt mình, công sức nàng bỏ ra để trụ lại này giờ, chỉ vì Ân Tiểu Tiểu mà đổ xuống sông xuống bể, nhưng cũng không có gan lên tiếng phản bác thượng cung đại quan, Uy Vân ngồi sụp xuống, lặng lẽ chảy nước mắt âm ỉ, ánh mắt thù hận hướng Ân Tiểu Tiểu một chút cũng không quan tâm sự tình vừa rồi bên kia.

Thượng cung đại quan chậm chậm đi tới trước mặt Ân Tiểu Tiểu, vẻ mặt có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn cười tươi đơn đã " Ân chủ tử hôm nay biểu hiện rất tốt, tạm thời xếp vị trí thứ nhất, chúc mừng ngài!"

Ân Tiểu Tiểu hai tay đỡ lấy bình sứ trên đầu, chỉ nhìn qua thượng cung đại quan, nhu thuận khẽ mỉm cười một cái, ánh mắt không rời khỏi đàn chim sẻ xinh xắn ngoài kia, oa, nàng rất thích những loài thú có bộ dạng nhỏ bé một chút, làm người ta có cảm giác muốn bao bọc chúng. Nàng còn nhớ như in trước kia, nàng cùng đại sư huynh Diệp Nhất cùng treo cây hái trộm quả trước sân võ quán, kết cục đem về được năm chú chim sẻ nhỏ mới nở, không có chim mẹ nuôi dưỡng. Từ đó, Ân Tiểu Tiểu chính thức đảm nhận nhiệm vụ chăm sóc cho chúng, mà nàng cũng rất vui lòng, nhìn mỗi chú chim càng ngày càng lớn lên, cứng cáp hơn, Ân Tiểu Tiểu cũng chuyển từ đại đỏ đen sang đại đen, từ nhất đẳng sang nhị đẳng, đại sư huynh Diệp Nhất đi lấy vợ, hơn nữa còn có cả hài tử, Ân Tiểu Tiểu chỉ biết than thở cùng đàn chim sẻ kia, cứ xem như chúng không hiểu tiếng người đi, chỉ ít còn có ai đó nghe chuyện buồn của nàng. ( Thương tỷ wé, nhưng mà thôi còn có anh Dẫn tỷ à! ))

Tạng Tuyết Khiết vui vẻ đến mức muốn nhảy lên kéo tay Lục Thiên, hai người cùng cười khinh bỉ Uy Vân kia, lần này Ân Tiểu Tiểu quả nhiên cao tay, một phát kéo được thứ thấp kém như Uy Vân xuống đáy, chính mình lại đứng ở vị trí thứ nhất, quả không phải kẻ tầm thường. Uy Vân vẫn ngồi dưới đất hoa lê dầm mưa nhìn đến là thương cảm, Lục Thiên cùng Tang Tuyết Khiết cầm tay nhau, đi qua vấp phải người Uy Vân, khiến nàng ta ngã sòng soài ra phía sau, hai nữ tử đang đứng giả vờ nhu thuận, lên tiếng " Ôi, chúng ta không biết người ngồi đây! Phải không Khiết Khiết?" Lục Thiên giả bộ thương hoa tiếc ngọc, Tang Tuyết Khiết cũng không nhanh không chậm lên tiếng " Tỷ tỷ có đau chân không? Muội nghĩ chúng ta không cần để ý cái thứ kia làm gì đâu tỷ à!" Nói rồi tiểu sai cười cười, hai người cùng nhau rời đi mất. Uy Vân ngồi dưới đất, tay mạnh bạo lau đi nước mắt, ánh mắt thù hận lên tới đỉnh điểm, nàng ta thì thầm trong miệng " Ta hận các người, cứ cười đi, đến lúc nào đó các người sẽ chết thảm dưới tay ta!"

Mọi người cùng thượng cung đại quan đã rời sân chính trở về sương phòng hết, duy chỉ có Ân Tiểu Tiểu vẫn đang mải mê ngắm nhìn đàn chim sẻ, nàng hôm nay tâm tình rất tốt, không những cố gắng vươn lên vị trí thứ nhất, nàng còn may mắn gặp được những chú chim sẻ kia, không biết Lục Lục, Lam Lam, Đà Đà, Tông Tông, Khôi Khôi ở hiện đại có ai cho ăn từ té không nữa! Nàng thực sự nhớ chúng nga! Ân Tiểu Tiểu từ từ bước ra khỏi sân chính, không muốn làm kinh diễm đến đám chim đang mải mê mổ thức ăn, nàng ngồi xuống nắm lấy một nắm thức ăn đã được ai đó vãi ra sân từ trước, một chú chim tự nhiên chạy đến, rồi hai ba bốn chú chim cũng đến, mổ thức ăn trong tay nàng một cách ngon lành, không chút sợ hãi.

Ân Tiểu Tiểu ngồi im, môi nhỏ mỉm cười thật khuyên thành, dưới ánh nắng làn da trắng tinh, lông mi dài cong vút cùng bạch y phát phơ trong gió, chẳng khác gì tiên tử hạ phàm. Thật ra nàng không biết vì sao chính mình cùng những chú chim sẻ thật sự rất có hảo cảm, chính vì vậy lúc sư huynh Diệp Nhất nhận nuôi hộ, năm chú chim sẻ kia thực yếu ớt, rốt cục đợi đến lúc kết thúc giải vô địch toàn quốc, Ân Tiểu Tiểu nhận chúng về, đúng là chỉ còn da bọc xương, nàng khổ sở nuôi mãi, chúng mới khỏe mạnh trở lại.

Bỗng nhiên đàn chim sẻ náo loạn, bỏ lại bàn tay trống không của nàng mà bay đi mất, Ân Tiểu Tiểu ngạc nhiên nhìn bóng dáng của chúng thấp thoáng trên tầng cây liễu đằng kia.

" Ấy da! Các người không muốn cùng ta bầu bạn sao, như vậy mà bay đi mất rồi!"

Một vị mệnh phụ có vẻ đã qua lục tuần, mái tóc trắng bạc phơ được búi gọn sau đầu, trên người mặc trang phục giản dị, khuôn mặt hiền lành phúc hậu xuất hiện trước mặt Ân Tiểu Tiểu, cũng như nàng, ánh mắt chung thủy nhìn về đàn chim trên kia. Ân Tiểu Tiểu cũng đứng dậy, từ từ tiến đến phía sau

lưng bà, nhàn nhạt lên tiếng " lão phu nhân, thức ăn đằng kia quá nhạt, chim sẻ sẽ không thích ăn đâu !"

Bà lão ngạc nhiên quay lại nhìn nàng, đáy mắt hiện lên sự vui vẻ, tự nhiên cầm lấy tay nàng " Nha đầu, con biết cách nuôi chim sao, mau mau chỉ lão đi!"

Ân Tiểu Tiểu biết được bà lão hiền hậu trước mặt cũng rất thích chim, nàng cầm lấy tay bà, vui vẻ nói " Lão nãi nãi, nếu bà không chê, cháu có thể giúp nãi nãi thu phục đàn chim kia, nhưng nãi nãi phải hứa với cháu một chuyện, nãi nãi nhất định phải chăm sóc đàn chim thật tốt, mỗi ngày cho chúng ăn thật no, nói chuyện với chúng, còn tắm cho chúng nữa, chim chóc thực rất giống con người, cần có sự yêu thương !"

" Thật chứ? Lão hứa sẽ chăm sóc chúng thực tốt, lão nói cho cô nương biết, làm trong cung bao lâu nay, lão vẫn rất thích chim sẻ, biết có đàn sẻ ở đây,nhưng lão bao lâu rồi vẫn chưa thu phục được chúng!" bà lão vui mừng nắm chặt tay Ân Tiểu Tiểu, quả thực cô nương này không phải người tầm thường, vừa rồi đứng từ xa quan sát, đã thấy đám chim sẻ không hề sợ hãi mà vây quanh nàng, dung mạo kia lại thập phần kiều diễm sánh ngang tiên tử . Thái hậu vui vẻ nhìn tiểu cô nương xinh đẹp trước mặt, quả thực có khí chất, đối với kẻ tầm thường chỉ mặc đồ cung nhân cũng cư xử rất lễ phép, đây không phải là Ninh Vân điện sao? Vậy cô nương này chính là tú nữ của cháu trai thái tử xuất chúng của bà rồi. Không tồi! Không tồi! Tiểu cô nương nhỏ bé, cháu có muốn làm cháu dâu của ai gia không, trong lòng thái hậu cười thầm ( Thái hậu tính cách phúc hắc y như thái tử, cháu với bà giống nhau quá đề! Dù dễ con nhà lành, Ân tỷ chuẩn bị mắc bẫy tiếp!)

Ân Tiểu Tiểu mỉm cười nhẹ nhàng, nàng nhu thuận gật đầu " Cháu hứa! Nhất định cháu sẽ đem được đàn sẻ kia về cho nãi nãi!"

" Nhưng mà nãi nãi là cung nhân ở bộ phận nào vậy? Có thể nói cho cháu biết được không?"

Ân Tiểu Tiểu vui lắm, ở nhà trước kia, bà nội của nàng cũng thực thích chim cảnh, lần nào nàng cùng cha cãi nhau, đều sẽ sang nhà bà nội ngắm chim, nghe bà nội kể chuyện tình yêu giữa bà và ông nội đã mất, đối với nàng, bà nội không chỉ là người mẹ, bà còn là người bạn thân nhất của nàng, tuy giờ bà nội đã mất rồi, Ân Tiểu Tiểu vẫn thực sự rất nhớ bóng dáng của bà, nhớ đến mức có đêm ngủ dậy mơ thấy bà, nàng chỉ biết ôm gối khóc thút thít, bất cứ ai, kể cả cha cũng không biết nàng yêu và nhớ bà đến mức nào. Ân Tiểu Tiểu thoáng thấy chút bối rối trong mắt bà lão, nàng lên tiếng " Nếu nãi nãi không muốn nói cũng không sao đâu! Cháu chỉ thấy người đã già rồi, lại phải làm việc nữa, nếu được cháu cũng muốn giúp người một chút, coi như rèn luyện thân thể mà thôi!"

Thái hậu ngẩn người ra một chút, bà nói " Ách, lão, lão làm ở đông cung điện! Hầu hạ thái tử điện hạ! Cũng không có việc gì nhiều, chỉ là giúp người bưng nước, thay y phục thôi! "

Cháu trai, xin lỗi cháu, ta đành mượn danh cháu một lát vậy!

Ân Tiểu Tiểu không cho là phải, lớn rồi, có cần đến mức phải bắt nạt người già như vậy không, nàng lắc lắc đầu " Nãi nãi, người đã già rồi, có sao còn phải phục vụ một tên nam nhân ăn không ngồi rồi đã trưởng thành như vậy được, hẳn cũng có tay có chân, tự mình làm chút chuyện cá nhân không được sao?"

Ách, thái hậu nuốt nước miếng, có khí khái! Về sau nhất định quản được tướng công!

" Nhưng mà cô nương là?"

Ân Tiểu Tiểu dẫn cơ mặt ra một chút, nàng mỉm cười " Nãi nãi, cháu là Ân Tiểu Tiểu, nhi nữ nhà Ân thừa tướng!"

Ân thừa tướng lưng lấy trăm trận trăm thắng, gia thế quả thực không tồi! Trong lòng thái hậu vui như mở cờ! Đây đúng là cô cháu dâu bà tìm kiếm bấy lâu nay rồi, ông trời quả thực không phụ người già!

Bà lão vội vàng định cúi xuống hành lễ, Ân Tiểu Tiểu đã kịp nắm lấy tay bà, mỉm cười " Nãi nãi không cần đa lễ, cháu ở sương phòng cuối cùng tại Ninh Vân điện, nếu có việc gì cần nhờ cháu, nãi nãi cứ đến đó tìm cháu là được!"

" Còn nữa, cho cháu thời gian bảy ngày, đàn chim sẻ nhất định sẽ là của nãi nãi!"

Thái hậu cảm động nhìn nàng " Cảm ơn tiểu thư, người tốt với lão quá!"

" Tiểu thư, người khóc?"

Ân Tiểu Tiểu nhất thời nhớ bà nội, nàng có chút xúc động nhìn bà lão trước mặt, đáy mắt cũng đỏ lên " Không có gì, chỉ là nãi nãi rất giống bà nội của cháu, cháu rất nhớ bà nên có chút xúc động thôi, nãi nãi cứ gọi cháu là Tiểu nhi cũng được!"

Bà lão mỉm cười hiền hậu, gật đầu, Ân Tiểu Tiểu chào tạm biệt, một thân bạch y phát phơ tiêu sái bước xa dần, thái hậu quả thực cảm thấy có lỗi với cháu trai, bà nói với theo " Tiểu... Tiểu nhi, thái tử điện hạ là không phải là người xấu!"

Ân Tiểu Tiểu biết người già thường hay bỏ qua những thứ nhỏ nhặt, nàng ngoảnh lại, nhẹ nhàng mỉm cười " Cháu biết! Tạm biệt nãi nãi!". Bà lão cũng vẫy tay với nàng rồi vui vẻ rời đi, thái tử, tưởng mình là thái tử thì có thể đối xử với người già như vậy sao, tên phế vật, đợi ta gặp ngươi đi, tỷ tỷ đây hảo dạy dỗ cho ngươi một trận, đá cho ngươi vài phát cho thanh tỉnh cái đầu óc ngu si, đần độn của ngươi ra, hừ hừ! Đó là chưa kể đến chuyện ngươi còn dám lấy đi sợi dây chuyền tỷ tỷ đây trân quý nhất, được thôi, ta cũng muốn thử xem cái tư vị ngồi trên ghế thái tử phi một lần, hảo dạy dỗ nhà ngươi, để xem ngươi có mau chóng muốn viết hưu thư đưa cho tỷ tỷ hay không? Ân Tiểu Tiểu cười khẩy, tay nắm thành quyền, xoa xoa!

Triệu thái tử đang phê duyệt tấu chương trong đông cung điện đột nhiên hắt xì mấy cái, mũi cao cao cũng đỏ ửng lên, hẳn lại nhớ nàng rồi, Triệu Khuông Dẫn khỏe môi nở nụ cười, tiếp tục phê duyệt tấu chương. Thái hậu trở về, việc bà muốn làm đầu tiên chính là đi thăm hỏi, lừa gạt tiểu cô nương đơn thuần

như vậy, bà thật có lỗi quá đi, cháu trai, ai gia cũng có lỗi với người! Huhu!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chi Sùng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 16: Cháu Trai Hay Nãi Nãi Đều Phúc Hắc!

Trong đêm khuya tĩnh mịch, một bóng hắc y nhỏ bé uyển chuyển bước vội trong vườn mẫu đơn, sương đêm đọng lại trên phiến lá, ánh trăng chiếu xuống tạo thành một khung cảnh vô cùng lung linh huyền ảo. Ân Tiểu Tiểu ngó ngang xung quanh, môi nhỏ mỉm cười nhẹ nhàng, tiến đến tường rộng buông rủ tường xuân. Nàng bước vào động lớn, viên dạ minh châu trong tay phát ra ánh sáng rực rỡ, soi rọi cả một khoảng không gian mênh mông. Ân Tiểu Tiểu nắm lấy vật áo choàng hắc y có chút hơi rộng lớn so với nàng, hương thơm nam tính quen thuộc truyền đến, chỉ một mình người đó có được. Bỗng có bóng đen xuất hiện phía cuối động, cao lớn, từ từ tiến thẳng đến chỗ nàng, không kiêng dè ôm lấy tiểu nữ nhân vào lòng

" Tiểu nhi, hôm nay học tập như thế nào?"

Triệu Khuông Dẫn thoải mái hôn trụ trán nàng, ôn nhu vuốt ve lọn tóc mềm mại

Ân Tiểu Tiểu cười nhẹ " Cũng tốt, người xem, ta đã vươn lên được vị trí thứ nhất rồi!"

" Nàng giỏi lắm!"

Ân Tiểu Tiểu hai tay nhỏ ôm lấy má hắc, mắt đối mắt " Dẫn, người cho ta biết, tên thái tử đó có phải thật biến thái hay không?"

Triệu Khuông Dẫn nhát thời sắc mặt một cái, ho khụ khụ, mếu máo ngoảnh lên hỏi nàng " Sao nàng lại hỏi như vậy?"

Ân Tiểu Tiểu kéo hắc ngòi xuống, thì thầm " Lúc chiều ta có gặp một bà lão, dung mạo tuy đã già nhưng còn đẹp lắm, bà là cung nhân làm ở đông cung điện, thay y phục, rửa mặt cho thái tử điện hạ, bà lão còn không thấy cực khổ, nhưng ta không cho là đúng, một người lớn như vậy lại đi áp bức bà lão đã ngoài lục tuần, nếu để ta gặp hắc, ta quyết đánh không tha!"

Nàng hai môi mím chặt, bộ dạng vô cùng đáng yêu. Ách! Hắc từ khi nào trong đông cung điện có nữ nhân vậy? Còn là một bà lão đã ngoài lục tuần, cái gì mà hầu thay y phục cùng bưng nước rửa mặt, chuyện đó từ xưa đến nay chỉ có Tiểu Phúc Tử lo lắng thôi mà. Ân Tiểu Tiểu thấy được vẻ khó tin trong mắt hắc, từ từ nói tiếp " bà lão đó xuất hiện ở trước cửa Ninh Vân điện để thu phục chim sẻ đó, người xem xem đã nhớ ra chưa?"

Triệu Khuông Dẫn nuốt nước bọt, ừ, cuối cùng hắc cũng biết bà lão hiền hậu thích bịa đặt đó là ai rồi, mượn danh cháu trai làm bậy, lòng gạt nữ nhân chỉ có hoàng nãi nãi nhà hắc. Điện Thái Hòa không phải là một vườn chim chóc rồi sao, hoàng nãi nãi đúng là, nhưng mà không phải nhìn trúng Tiểu nhi rồi. Hắc cười cười vuốt má non mềm mịn của nàng " bà lão còn nói gì với nàng nữa không?"

Ân Tiểu Tiểu lắc đầu, rồi lại gật đầu, nàng chu môi " ta có hứa sẽ thu phục đàn chim sẻ giúp bà lão, rồi đến đông cung điện giúp bà một tay, nhưng giờ người cũng không biết bà ấy ở đâu, e là ta không thực hiện được rồi!"

Ách, hoàng nãi nãi còn muốn thử cháu dâu? Không sao, Tiểu nhi của hắc lương thiện đáng yêu như vậy, hoàng nãi nãi sợ còn muốn bắt nàng dọn đến Thái Hòa điện, hàng ngày cùng nàng trò chuyện luôn chứ. Triệu Khuông Dẫn từ từ mỉm cười, hoàng nãi nãi, phải đến điện kiến người một chuyến rồi!

Truyện chỉ đăng tải duy nhất trên w a t t p a d, tác giả : Cô Cô Mạn Vân!

Thái Hòa điện

" Ăn một chút gì đi, chúng bây không ăn ta cũng hết cách rồi đó!" Một mệnh phụ phu nhân đã ngoài lục tuần, mái tóc trắng phơ, dung mạo hiền hậu, trên người mặc y phục sang trọng, ánh mắt chăm chăm nhìn vào những chú chim nhảy nhót tung bồng trong lồng rộng được khảm bằng vàng. Thái hậu nương nương tay cầm thức ăn cho chim, làm thế nào chúng cũng không chịu ăn một chút nào cả, bà thở dài " Phải chi ta bắt được con bé Tiểu nhi xinh xắn kia về đây, chúng bây chắc sẽ chịu ăn uống rồi! "

" Tiểu nhi là ai vậy hoàng nãi nãi?"

Thái hậu buột miệng thở dài " Đó là tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu nhất mà ai gia từng được gặp, ôi con bé rất yêu thương và biết chăm sóc chim chóc, phải chi..."

Ách, cung nữ đầu dám gọi bà là hoàng nãi nãi, thái hậu giật mình ngoảnh lại, Triệu Khuông Dẫn cười cười cúi xuống, hoàng nãi nãi, không ngờ người thích Tiểu nhi đến vậy, xem ra con không cần lo lắng gì rồi!

" Nhi tử tham kiến thái hậu nương nương!"

Thái hậu ôn nhu mỉm cười, đây là đứa cháu bà thương yêu nhất, hôm nay nó còn bày đặt nghi lễ , ngày xưa toàn trốn từ điện đông cung sang thái hòa



điện ngủ với nãi nãi, bây giờ lớn lên đầy xuất chúng rồi, cũng không còn là hài tử lẻo đẻo theo nãi nãi như ngày xưa nữa. Nhưng mà cái tính sợ nước của nó tháng năm vẫn không thay đổi, cái gì cũng có thể hoàn thành rất tốt, ngoại trừ việc bơi lội, tính ra nếu như không phải ngày xưa con dâu hoàng hậu của bà vì hoàng thượng thất sủng, trước mặt nàng tuyên bố cả đời chỉ sùng mình Bạch quý phi, hoàng hậu buồn bã bỏ đi về tắm điện, thằng bé mới có năm tuổi đã rất thông minh, biết mẫu thân buồn mới một mực đi tìm, kết quả trật chân rơi xuống hồ lớn, nếu không phải cung nhân sớm phát hiện cứu nó lên, không biết sống chết ra sao nữa.

Từ đó thằng bé sợ nước, cũng lạnh nhạt hơn với phụ hoàng của nó, còn ả Bạch quý phi kia từ lúc được sủng ái tới giờ, một mực không coi ai ra gì, bà già này ả cũng không để vào mắt, đã lâu lắm rồi ả còn chưa đến vấn an. Người đáng thương nhất cũng chỉ có con dâu hoàng hậu của bà, nhu thuận hiền lành, cần rắng nuôi nấng hai con trai đều trưởng thành xuất chúng, bỏ ngoài mắt cảnh ân ái của Bạch quý phi cùng hoàng thượng. Thằng bé nó biết hết, bà cũng biết nó hận phụ hoàng, hận cả ả tiện nhân kia, vì thế nó đã từng nói với bà sẽ lớn lên một cách xuất chúng để bảo vệ mẫu hậu, bảo vệ hoàng nãi nãi của nó, để cho phụ hoàng nó phải hối hận vì đã đối xử không công bằng với mẫu từ nó. Bà tin và điều đó đã trở thành hiện thực, Dẫn nhi của bà trưởng thành thật rồi, không những tài trí dung mạo hơn người, khẳng định ngai vàng cũng không thể ai khác ngoài Dẫn nhi của bà nắm giữ. Lại nói ông trời cũng phạt kẻ ác, Bạch quý phi kia bao năm qua vẫn chưa có được điểm phúc mạng long thai, nói chi đến việc làm lung lay vị trí của Dẫn nhi cùng Tử nhi. Xem ra ả ta đang nhắm đến vị trí thái tử phi thật, không được, bà phải cảnh tỉnh cháu trai cái đã!

Thái hậu cầm tay Triệu Khuông Dẫn, mắng yêu " Nào nào, Dẫn nhi, ai gia còn không biết trước mặt ai gia con còn hành lễ kia đấy, mau đứng dậy đi!"

Triệu Khuông Dẫn vui vẻ nhìn thái hậu nương nương, nhanh tay đỡ bà hướng ghế đá giữa sân ngồi tới

" Hoàng nãi nãi, sức khỏe người đạo này thế nào"

" Có chuyện gì con cứ nói thẳng ra, đừng vòng vo làm gì cho tốn thời gian của ai gia, nếu mà về sức khỏe thì con cũng thấy rồi, ai gia không cần phải nói nữa!" Thái hậu từ từ tựa ra sau, móm mém mỉm cười nhìn cháu trai, chăm trà.

Triệu Khuông Dẫn ngồi gần lại, nắm bóp cho bà " Hoàng nãi nãi, cháu chỉ muốn hỏi người, người ở trong cung đã gần năm chục năm, có thấy Đông Cung điện tuyển nữ nhân ngoài lục tuần không?"

"... ..." Sao thằng này chuyện gì nó cũng biết thế nhỉ, trong hai huynh đệ nó là thằng nghịch ngợm nhất, Tử nhi cũng xếp sau đại sư huynh của nó mấy bậc, thái hậu mỉm cười một cách bình tĩnh nhất, lắc lắc đầu.

" Còn là bà lão hầu hạ cho con, cái gì mà bụng nước rửa mặt, thay y phục, xem ra con phải điều tra một chút rồi!"

"....." Thái hậu nuốt chút nữa phun hết nước trà trong miệng ra, ách, cái này, cái này....

" Hoàng nãi nãi, người nói xem, có bà lão nào như vậy không, hơn nữa còn rất thích nuôi chim, người không thấy quen thuộc sao?" Triệu Khuông Dẫn cố nín cười đến rung cả người, vừa nắm bóp vừa liếc nhìn biểu cảm cắn rứt của thái hậu nương nương.

Bà thở dài, cốc trán Triệu Khuông Dẫn " Xem ra cái gì cũng không qua mặt được người rồi! Con với Ân cô nương có quen biết ?"

Triệu Khuông Dẫn vòng tay qua vai bà, thủ thi " Nãi nãi, không chỉ là quen biết, nàng ấy sẽ là cháu dâu của nãi nãi đó!"

" Hà???" Thái hậu giật mình nhìn cháu trai, không phải, chiến dịch bắt cháu dâu này phải là do bà làm mà, cái gì lại đến tay nó rồi.

" Nhưng mà nàng ấy tạm thời không biết con là thái tử điện hạ đâu nãi nãi!" Hẩn tiết lộ thêm thông tin giật gân

Thái hậu nhéo bàn tay đang bóp vai cho bà của hắn, trừng mắt " Người dám lường gạt tiểu cô nương đơn thuần như thế hả ?"

Triệu Khuông Dẫn lắc lắc đầu, rồi lại gật gật đầu " Hoàng nãi nãi, nhưng mà con không còn cách nào khác cả, nàng ấy thật ra không muốn làm thái tử phi, nên con mới nói dối một chút thôi !"

" Người! Ta không có thằng cháu hư hỏng như người!" Thái hậu tức giận, quả quyết xoay lưng cho cháu trai

" Hoàng nãi nãi, con hứa sẽ đem Tiểu nhi về cho người !"

" ..."

" Hoàng nãi nãi, người cũng thích Tiểu nhi đúng không? Nàng cũng bảo rất thích người đó!"

"...."

" Hoàng nãi nãi, người không giúp con, đàn chim kia coi như không đến được Thái Hòa điện rồi!"

" Người dám bức ai gia?"

" Con không dám, nhưng mà nãi nãi không phải sớm rất muốn bé đích tôn từ sao?"

Cũng chẳng có việc gì to tát, hơn nữa Tiểu nhi và Dẫn nhi sánh đôi bên nhau bà mừng còn không hết, chút chuyện nhỏ này nên bỏ làm không thì hơn. Ôi bà muốn bé đích tôn từ của bà, con của chúng chắc chắn sẽ rất đáng yêu, nhưng mà lòng gạt người bà làm không được, hơn nữa Tiểu nhi lại rất đơn

thuần, ôi, đã già rồi mà vẫn phải suy nghĩ, thật mệt mỏi đầu óc quá đi.

Thái hậu cuối cùng cũng thở dài, ai bảo Tiểu nhi đáng yêu như vậy, hại hai ba cháu bà lại phải bắt tay nhau lườm gạt nằng lên làm thái tử phi, tháng ngày về sau coi như rất náo nhiệt rồi.

Công việc của thái hậu nương nương lại được định sẵn, lần nữa xuất hiện ở Ninh Vân điện, nói chuyện cùng Ân Tiểu Tiểu, nhờ nàng lúc rảnh rỗi sẽ đến Đông Cung điện dọn dẹp sương phòng cho thái tử điện hạ hộ bà, chỉ thế thôi rồi cả đàn chim sẽ sẽ thuộc về thái hậu nương nương.

" Nhưng mà tại sao ai gia lại phải làm vậy?" Thái hậu có chút bất bình

Triệu Khuông Dẫn không nhanh không chậm giải thích " Hoàng nãi nãi, con muốn tìm cơ hội để nói rõ chân tướng mọi việc, ít ra nếu nàng giận, việc qua đêm ở đông cung điện nàng cũng không chối bỏ được!"

" Ngươi lườm gạt con gái nhà ngươi ta cũng tính toán ghê nhỉ?" Thái hậu lại nheo cánh tay rắn chắc của cháu trai thêm một lần nữa

" Nãi nãi, vì con rất rất rất yêu Tiểu nhi, cả đời này chỉ muốn ở bên nàng!" Triệu Khuông Dẫn hai má đã đỏ lên, nhưng giọng nói chung quy lại rất chân thành.

" Aiii, ngươi lại giống y như mẫu thân ngươi, chung tình đến mức đau khổ, nhớ rõ, ai gia chỉ giúp ngươi lần này thôi đấy, đừng có mà lòi ai gia vào chuyện của ngươi nữa, Tiểu nhi là cô nương rất đơn thuần, ta còn muốn nó gọi một tiếng hoàng nãi nãi!" Thái hậu nương nương móm mém thờ dài.

Triệu Khuông Dẫn vui mừng, chỉ kịp nói " Cảm ơn hoàng nãi nãi, con nhất định sẽ đưa được Tiểu nhi về cho người!"

Thằng bé này, cuối cùng cũng đến tuổi lập gia đình rồi, bà biết nó hận tính trăng hoa của phụ hoàng nó, vì vậy nếu lên ngôi, nó nhất định sẽ đem hậu cung kia phá dỡ cho mà coi, vậy Tiểu nhi làm hoàng hậu thì quân ngũ cung như thế nào bây giờ. Thôi, ai gia chẳng thêm nghĩ nữa, chuyện con trẻ, người gia như ai gia nghĩ chỉ thêm đau đầu!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chỉ Sùng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 17: Gặp Gỡ Tiểu Đệ Đáng Yêu!

Ân Tiểu Tiểu vui vẻ nhìn đám chim sẽ đang mãi mê mổ thức ăn trong lồng " Aii, các ngươi cũng thật biết ăn uống quá đi, hại ta phải vào trộm một ít bột canh của ngự thiện phòng, nhưng mà không sao, có các ngươi, bà lão cũng vui mừng là được rồi!"

Nữ nhân thân bạch y phát phơ trong gió, đẹp dễ như tiên tử nhu thuận mỉm cười, hôm nay thượng cung đại quan có việc bận, các tú nữ được nghỉ học tập một ngày, muốn làm gì thì làm, đương nhiên không đi quá phận sự là được. Ân Tiểu Tiểu treo cái lồng chim sẽ trước cửa sổ, chính mình thì ngẩn ngơ ngắm hoa mẫu đơn đang khoe sắc ngoài vườn. Không biết bây giờ ở hiện đại, Ân tổng giám đốc ra sao rồi, có tìm kiếm nàng hay không, Ân Tiểu Tiểu cười nhạt, đem suy nghĩ của chính mình chế giễu, đau xót, mới không có khả năng đi. Nàng có muốn trở về hay không? Có! Nàng muốn trở về, nàng cũng không muốn ngang nhiên cướp đi vị trí của Ân tiểu thư kia nữa, nhưng Triệu Khuông Dẫn sẽ thế nào đây? Nếu nàng về hiện đại, liệu hẳn có đau lòng hay không? Ân Tiểu Tiểu bị chính những câu hỏi này dày vò tâm can, một cổ chua xót từ từ dâng lên.

Truyện chỉ được đăng tải trên W a t t p a d , tác giả : Cô Cô Mạn Vân!

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Ân Tiểu Tiểu giật mình, xoay người nhanh chóng tiến ra mở cửa.

" Ân tiểu thư, lão đến như lời cô dặn rồi đây!" Thái hậu móm mém mỉm cười, hiền hậu đứng trước cửa nhìn tiểu cô nương xinh đẹp động lòng người.

Ân Tiểu Tiểu rất vui, nàng cười tít cả mắt, cũng may nàng vừa thu phục được đám chim sẽ ngày hôm qua, nếu bà lão đến sớm hơn, nàng sợ không đưa được rồi " Nãi nãi, nãi nãi vào trong ngồi trước đã, chuyện cháu hứa với nãi nãi đã thực hiện được rồi!"

" Thật thế ư? Ôi lão cảm ơn tiểu thư nhiều lắm!"

" Không có gì đâu nãi nãi, giúp được nãi nãi là cháu vui rồi!"

Ân Tiểu Tiểu giúp bà lão ngồi xuống ghế, chính mình xoay người lại lấy lồng chim, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn, hướng bà lão mỉm cười nhu thuận

" Nãi nãi xem, từ nay về sau chúng sẽ là của nãi nãi đó!"

Thái hậu nhìn đàn chim khỏe khoắn nhảy nhót đến thất thần, sung sướng không để đâu cho hết, bà nắm chặt lấy tay Ân Tiểu Tiểu " Tiểu thư cho lão, thật chứ?"

Ân Tiểu Tiểu mỉm cười, gật gù đầu, nhìn bà lão hiền hậu thế này, chúng bây từ nay về sau chắc chắn không phải chịu khổ rồi! Tuy nhiên nàng lại thoáng

thấy nét buồn buồn trên gương mặt bà lão, mới nhẹ nhàng hỏi " Nãi nãi, người có chuyện khổ tâm?"

Thái hậu đau lòng nhìn cháu dâu tương lai, Tiểu nhi, sao mà cháu dễ bị dụ thế hả, không trách gì Dẫn nhi có thể lừa cháu một cách dễ dàng như thế

" Thật ra cũng không có gì, chỉ là..." Bà lão áp úng nhìn Ân Tiểu Tiểu

" Không sao, nãi nãi cứ nói đi, giúp được gì cháu sẽ giúp nãi nãi hết mình!" Nàng nắm chặt bàn tay nhăn nheo của bà

" lão sợ tiểu thư sẽ bị phạt..." Thái hậu vẫn tiếp tục đau lòng diễn.

Ân Tiểu Tiểu thấy vẻ đau lòng trên khuôn mặt lão nhân, tiếc không thể nhảy vào biển lửa giúp bà, quả quyết nói " Nãi nãi cứ nói ra, cháu sẽ cố gắng giúp!"

" Thật ra cũng không phải chuyện gì lớn lắm, chỉ là lão hôm nay ở gia có tiệc mừng đưa cháu đích tôn thôi nôi, lão vào cung hầu hạ thái tử điện hạ từ lâu không có dịp ra ngoài, hôm nay ngày vui cũng muốn về gia mừng một chút, chỉ sợ tới đến điện hạ cần có người hầu hạ, lão..."

Ân Tiểu Tiểu hiểu ra sự việc, ngán ngẩm lắc đầu, tên đầu heo này đúng là hành hạ người khác hết mức mà, người ta muốn về gia một chuyến cũng phải quan tâm đến nhu cầu của hắn, làm ơn đi, lớn đến chừng nào rồi. Nàng nắm chặt tay bà lão " Nãi nãi, nếu nãi nãi không ngại, cả ngày hôm nay Tiểu nhi được cho nghỉ học, có thể sang đông cung điện một chuyến giúp nãi nãi cũng không sao! Có gia đình thì phải họp mặt chứ, nhất là chuyện vui như thế này, nãi nãi đừng lo cho cháu, không sao đâu!"

Thái hậu lão lão ánh mắt sáng lấp lánh, nếu người ta không biết tiểu cô nương này đơn thuần đến mức nào, còn sẽ tưởng nàng có ý quyến rũ cháu trai bà, tuy nhiên chắc thế gian này cũng chỉ có duy nhất đứa bé này gây thơ đến mức bị lòng gặt là nàng nữa thôi!

Cuối cùng Ân Tiểu Tiểu cũng biết mình sẽ phải làm gì, chỉ ít thì bà lão hình như cũng không phải hầu hạ hắn khổ sở lắm, chỉ là bung nước rửa chân đưa cho vị Tiểu Phúc Tử công công rồi cũng từ vị công công đó lấy y phục của hắn về là được. Bà lão cũng đã xin công công kia cho nghỉ phép hôm nay, ước chừng nói Ân Tiểu Tiểu chính là cháu gái, giúp hộ nãi nãi một hôm là được, Tiểu Phúc Tử công công cũng đã đồng ý. Nàng ngó bộ đồ cung nhân trên giường, nắm tay cảm thán, ây da, chỉ là giúp bà lão một chút, thuận tiện nếu là đông cung điện, nàng, ừm, cũng muốn nhìn thấy Triệu Khuông Dẫn một lát, chắc hẳn sẽ rất vui!

Tối đến, Ân Tiểu Tiểu mặc đồ cung nhân trà trộn theo đám cung nữ tuần ra khỏi Ninh Vân điện, mon men một hồi không có ai dẫn đường, kết quả đi lạc luôn, cung điện này thật lắm đường lắm lối, mau giết ta đi, huhu. Lão thiên a, số nàng thật xui xẻo. cũng may xuất phát sớm, nếu không lát nữa mới tìm đường, kết cục đến đông cung điện muộn một chút thì bà lão sẽ bị quở trách mất. Ân Tiểu Tiểu ngó trước ngó sau, lúc đầu là thậm thà thậm thụt bước đi, sau đó nghỉ lại, mình việc gì phải đi như tên ăn trộm như vậy, nàng ưỡn ngực, thông thả bước đi, vừa đi vừa ngó lại đằng sau, cũng may không có ai phát hiện ra, mấy toán cung nữ bước qua đều không chú ý đến nàng, nàng thật sự muốn mở miệng hỏi vị trí của cái điện đông cung chết tiệt đó ở đâu, nhưng sợ bọn họ nghi ngờ nên thôi, ô, sao mà nàng ngốc thế nhỉ, chẳng phải trong vườn mẫu đơn có lối đi bí mật sao, Ân Tiểu Tiểu tự cốc trán mình, ngu ngốc a ngu ngốc. Tiễn thoái lương nan rồi, huhu, thế thôi cứ đi dạo thăm thú cảnh sắc một chút cũng không sao. Ân Tiểu Tiểu đang đi rất tiêu sái, tự dưng trước mặt không biết xuất hiện đâu ra cái bóng lớn, nàng mất đà đâm sầm một phát, đầu nhỏ như đập vào bức tường, kết cục bóng lớn cũng ngã xuống, nàng cũng ngã giữa ra đằng sau, kêu ngoang ngoác. Mông nhỏ à, ta xin lỗi mi, ôi đau quá.

" Mẹ nó, người đi đứng kiểu ấy à?" Ân Tiểu Tiểu đau đến nhắm tịt mắt, một tay xoa trán, một tay xoa mông nhỏ đáng thương đang dính chặt lấy mặt đất, nghiêng rặng nghiêng lợi.

Thân Bất Phàm xoa xoa cổ tay, chết, ngày mai còn phải di chuyển đến trấn giữ Giang Châu, cổ tay mà trẹo thì thôi luôn rồi, hần đau đến nhú mị, từ từ ngồi dậy nhìn con chuột nhắt đang mài mề mắng người ở kia. Thật! Thật xinh đẹp! Lần đầu tiên Thân Bất Phàm hẳn thấy có tiểu cô nương xinh đẹp đến thế! Nhưng nàng mặc đồ cung nhân, Thân Bất Phàm định đứng dậy, kết cục lại au một tiếng ngồi bịch xuống, không xong rồi, cổ chân cũng trẹo luôn rồi, khổ quá, chinh chiến bao nhiêu năm, bây giờ chỉ bị một con chuột nhắt chọc đến đã trẹo hết các thứ. Hần lạnh lùng lên tiếng " Này, người là cung nữ mà ăn nói thế đấy hả ?"

" Kệ bà, mẹ nó, bà thích nói chuyện thế đấy!"

" Người!!! Vô phép vô tắc, cung nữ ở cung nào?"

Ân Tiểu Tiểu nghe hai từ " cung nữ" máu nóng đã xông thẳng lên não, thẳng chết bầm, đâm vào bồn tiểu thư rồi còn dám ăn nói càn rỡ như thế, không muốn sống cũng phải quý công sinh dưỡng của phụ mẫu chứ. Nàng phui phui tay đứng dậy, tiện thể phui phui y phục, ách, y phục vẫn chưa xây xát, tuyệt, nàng đánh giá nam nhân đang ngồi ở kia, ừm,nhìn mặt trẻ hơn nàng, mặc đồ sang trọng hơn nàng, ăn nói lịch sự hơn nàng, ánh mắt muốn giết người hơn nàng, ách, hẳn là quan, mẫu thân a, nàng chọc đến quan lớn rồi. Ân Tiểu Tiểu nuốt nước bọt, nhưng mà nàng không nói ra, làm sao hẳn biết được nàng là Ân Tiểu Tiểu, hưởng hồ trong hoàng cung cung nữ nhiều đến vậy, hẳn tìm cả ngày cũng không ra nàng, hi hi, thế nên là bây giờ phải dạy cho tiểu đệ đệ khinh suất này một bài học cái đã. Nàng sờ dĩ mới chỉ là võ sư đai đen tam đẳng, vị trí trợ lý huấn luyện viên, suốt ngày chỉ đạo tập luyện cho bọn nhỏ, thế mới nói không có nàng đám nhóc kia sẽ quậy phá đến bao nhiêu chứ, chỉ cần Tiểu Tiểu tỷ tỷ xuất hiện, chưa đến ba giây chúng nó đã ngoan ngoãn trở lại rồi.

Nàng tiến sát gần hẳn, ngồi xổm xuống, ánh mắt sắc lẹm đến rợn người, Thân Bất Phàm nuốt nước bọt ực ực, lắp bắp " Người! Người nhìn cái gì?". Ân Tiểu Tiểu lơ đãng nhìn hắn từ trên xuống dưới, ừm, nhìn qua là biết đã chấn thương rồi, yếu xìu, mới chỉ đụng trúng nàng có tý thôi mà chân tay trẹo lên trẹo xuống, Ân Tiểu Tiểu nhàn nhạt lên tiếng " Đệ đệ, đệ đụng trúng tỷ, một câu xin lỗi cũng chưa có nói qua, để xem tỷ xử lý đệ thế nào?" cộng thêm khi khẽ giết người tỏa ra xung quanh

Thân Bất Phàm muốn cử động, nhưng mà khổ nỗi chân tay trẹo hết cả rồi, đây lại là nơi khi ho cò gáy nào nữa, hôm nay hoàng thượng vốn chỉ gọi hẳn

vào cung để điều lệnh đến trấn giữ Giang Châu, hẳn thật ra rất ít khi vào cung, kết quả đi ra không ai dẫn đường, lại lạc đến đây, không những thế còn bị con chuột nhất này khinh thường. Thân Bất Phàm hẳn chính là tể tướng đương triều, mới chỉ hai mươi tuổi, bằng tuổi với thái tử điện hạ, đã được trọng dụng, dù tài trí hay dung mạo có phần thua kém thái tử điện hạ một chút thôi, nhưng mà không phải lần nào chinh chiến hẳn cũng phò tá điện hạ rất tốt hay sao? Điện hạ rất thông minh, mọi đường đi nước bước của kẻ địch ngài đều nắm trong tay, còn rất thông thạo về binh quyền, Thân Bất Phàm chỉ có ra trận mới dũng mãnh hơn người thôi, huhu, điện hạ, đứng cạnh ngài thần buồn nhiều lắm!

Hắn trừng trừng nhìn nàng " Cung nữ to gan, có biết ta là ai không hả?"

Ân Tiểu Tiểu biết thừa hắn là quan, chắc là loại quan văn chân yếu tay mềm thôi, cung nữ vốn có thể bị hắn khinh thường ? Nhưng mà nàng cũng là nhi nữ của thừa tướng đương triều nha, hẳn khi dễ nàng cũng chính là khi dễ phụ thân nàng, không được, cứ phải dạy dỗ tên này một lát đã, cái mặt non nớt thế kia cơ mà, ít hơn nàng hai ba tuổi là chính xác.

Nàng hất hàm với hắn " Tỷ tỷ thích thế đấy, mà đã ra nông nỗi này rồi thì coi như ngang hàng nhau luôn đi, cái gì mà ngại với ta, tính bằng tuổi cho đúng, rồi cứ thế mà xưng hô thôi, đệ đệ còn muốn tỷ tỷ giúp đệ chữa cái chân với cái tay yếu xiu của đệ không? Ôi kia, trọ hết cả rồi kia!" Nàng lấy chân đá nhẹ vào cái chân đang bất động của hắn, cười cười.

Thân Bất Phàm tức đến nổi hai con mắt, đỏ hết cả mặt, hắn gầm gừ " Không cần, ta không cần người đụng vào!!!"

Ân Tiểu Tiểu xì một tiếng, lấy tay ấy đầu hắn " Tiểu đệ, đệ cũng ương bướng quá đi, nói xem năm nay bao nhiêu tuổi rồi, tỷ tỷ đây mười tám tuổi đó, oa cái mặt tức tối nhìn đáng yêu dễ sợ!"

Nữ nhân hoang đường, mới mười tám tuổi, còn thua hẳn những hai tuổi mà dám lên mặt xưng tỷ tỷ, gọi hắn là đệ đệ, hắn khẳng khái nói với nàng " Ta hai mươi, vậy thì người phải gọi ta một tiếng huynh rồi!" Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của nàng, tức giận trong lòng hắn vui đi một ít, để xem, ta thoát được tình cảnh này, trừng phạt con chuột nhất nhà người ra sao?

Ân Tiểu Tiểu nhéo nhéo má hắn, rồi lại nhéo nhéo má mình " Mẹ nó, da mặt đệ còn mềm hơn cả tỷ, thế mà cũng đã hai mươi rồi cơ à, nhưng mà thôi, phân theo tình cảnh thăm thương lúc bấy giờ của đệ, gọi tỷ một tiếng tỷ tỷ đệ cũng không thiệt đâu!"

Thân Bất Phàm lại tức giận nữa rồi, cung nữ này đúng thật to gan, không có giáo huấn, nhưng mà từ lúc nào trong cung chứa chấp thứ cung nữ không biết lễ nghi này vậy " Không gọi! Người mau giúp ta gọi người, nếu không để ta truy ra, cái mạng quên của người không giữ được đâu!"

Ân Tiểu Tiểu càng lúc càng cảm thấy thẳng thóc này tức giận nhìn rất đáng yêu, cố tình trêu chọc " Thế thôi! Đệ không gọi ta một tiếng tỷ tỷ thì chỉ thiệt đệ thôi, đệ nhìn xem chân tay đệ như vậy, còn có thể di chuyển được sao, hơn nữa nơi này vốn là lãnh cung không ai lui tới ( Dọa người chứ bà cũng đi lạc, mẹ này nói xạo thấy sợ! :v ), cung nữ thấp kém nhất cũng không dám đến đây vào lúc đêm khuya, nghe nói ngày xưa..." Nàng cố tình hạ giọng xuống thấp nhất có thể, vô cùng rùng rợn

Thân Bất Phàm cố gắng giữ bình tĩnh, tuy nhiên miệng đã bắt đầu lắp bắp " Ngày... xưa.. cái gì?"

Ân Tiểu Tiểu cười khẩy trong lòng " Ngày xưa nơi đây có vị Hồng quý nhân bị hoàng thượng thất sủng, liền đem lòng đau khổ, ngày qua ngày héo úa mòn mỏi, đến một đêm trăng tròn, bà ta đem ra dải lụa trắng ẩm, cột lên trần nhà, sau đó..." Nàng lại ngắt lời, giọng điệu tự nhiên lên nốt cao, khiến thẳng bé đang bất động dưới đất giật hết cả mình.

Hắn lại lắp bắp, có cảm tưởng mồ hôi sau lưng một tầng lại dày thêm một tầng rồi, nữ nhân xấu xa, ma quỷ gì chứ, bọn tể tướng không tin, không tin, nhưng mà không phải đêm nay trăng cũng tròn lắm sao, hắn ngược lên nhìn trăng, rồi lại nuốt nước miếng nhìn nàng " Sau.. đó.. như thế nào?"

Ân Tiểu Tiểu cười như điên trong lòng, nhưng vẫn cố giữ bộ mặt trầm tĩnh, nàng chột trùng mặt, hai tay giơ lên, thẳng bé dưới đất giật mình hoảng sợ kêu la oai oái, Thân Bất Phàm bị nàng làm cho giật mình kinh hãi, kết quả chỉ nghe được câu nói trong tiếng cười nắc nẻ của nàng " Sau.. đó.. bà.. ta đem phơi cho khô.. thế thôi! Đệ ngốc quá đi! Ha ha ha ha!"

Thân Bất Phàm trừng mắt nhìn nàng, tức đến không nói thành lời " Người! Người dám lừa gạt ta!"

Ân Tiểu Tiểu ngừng cười, nhìn hắn " Tỷ chỉ định trêu đệ một tỷ thôi, không ngờ đệ lại nhát gan như vậy, mà thôi, coi như đệ không muốn nhìn mặt tỷ cũng được, vậy tạm biệt, tỷ đi trước nha.. nhưng mà nói với đệ nơi này ít người lui tới lắm, với cả kêu to cũng không ai nghe được đâu, chúc đệ may mắn, tạm biệt."

Nàng yêu kiều định rồi đi, phía sau đã truyền đến tiếng gầm gừ " Cung nữ chết tiệt! Đứng lại!"

Nàng ngoái đầu " Gọi một tiếng tỷ tỷ!"

Thấy hắn như cũ bộ dạng tức tối đến đỏ hết cả mặt. Nàng lại huyýt sáo tiến thêm mấy bước nữa, kết cục phía sau lại vang lên âm thanh tột cùng miễn cưỡng, như muốn giết người vậy " Tỷ..tỷ!"

Ân Tiểu Tiểu vui mừng ngoảnh lại, thẳng ôn, cuối cùng chị cũng trị được mày rồi, nàng tiều sái quay lại, ngồi xuống gần hắn, xoa đầu hắn cười cười " Đệ đệ ngoan lắm! Như thế mới không phải ở đây cả đêm chứ! Thôi để tỷ chữa cho đệ nào!"

Cái loại chán thương này, thời của nàng thì cho là chỉ cần nắn một chút là được, thời này lại làm rùm beng, cái gì mà châm cứu bốc thuốc chứ, rách việc. Ân Tiểu Tiểu cầm lấy chân hắn, rắc, rắc rắc, âm thanh rợn người vang lên, nam nhân vẫn như cũ đau nhưng không hé miệng nửa lời, bộ dạng rất giỏi chịu đau, nếu như không phải ngày mai có công sự, hẳn cũng không thêm nhờ vả con chuột nhất này làm gì, còn phải hạ mình gọi nó một tiếng tỷ tỷ, đợi người

Nhưng mà hấn nhìn lầm con chuột nhắt này rồi, nó không ngu ngốc ngao mạn, nó là một con chuột thành tinh! Dám điểm huyết đỉnh của hấn, hại tay chân đã cử động được rồi, lại phải ngồi im đợi nằng ta rồi đi rồi hấn mới có thể đi lại, con chuột nhắt chết bầm này, để bôn tề tướng gặp lại nguoi, nguoi đương nhiên sẽ sống không bằng chết! ( dọa thế chứ dọa nữa huynh cũng vì tỷ mà thương tâm đó, thương quá !()

Tiểu Phúc Tử phải kiềm chế lắm mới không thốt ra ba từ " Ân chủ tử !" Hắn ngẩn ngơ nhìn vẻ kiều diễm của người trước mặt, Ân Tiểu Tiểu khó hiểu đưa tay ra xoa xoa trước mắt hắn, Tiểu Phúc Tử mới tỉnh mộng, bắt đầu tác chiến " Ngươi cũng thật là, dễ dàng hạ chờ lâu muốn chết luôn, mau mau vào thay y phục cho người !"

Ân Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn vị công công già đang kéo tay mình đi, quái lạ, sao tên chết bầm đó phải đợi nàng chứ, ách, lại còn thay y phục, oa, bà lão ơi, tại sao bà lại bảo chỉ cần.... ..... lại biến thành tiểu nữ nhân thông phòng rồi, khôngoooooooooooooooooooooooooooooooooooooo , mau giết ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chỉ Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 18: Vốn Dĩ Không Phải Theo Ý Muốn!

Triệu Khuông Dẫn hẳn đêm nay quyết cung nàng tỏ rõ, không muốn giấu diếm thân phận thật sự của mình nữa. Hẳn đã biết Tiểu nhi nàng có hấn trong lòng, còn gì phải che giấu nữa, hẳn chỉ sợ nàng sẽ giận, nhưng người hấn yếu duy nhất trên đời này chỉ có Ân Tiểu Tiểu nàng.

"Người coi ta là thứ gì? Có phải ta rất ngu ngốc hay không? Năm lần bảy lượt bị người đem ra đùa giỡn, khá khen cho người Triệu Khuông Dẫn, à không, phải là thái tử điện hạ mới đúng!" Ân Tiểu Tiêu tay nắm chặt vạt áo, ánh mắt như củ vãn lạnh nhạt cùng bình lặng, nàng cắn chặt môi, ngăn cản cảm giác đau lòng đang từ từ dấy lên. Nàng không ngờ ba năm sau, chính mình lại vì người khác mà đau lòng một lần nữa, ừ, ta chỉ là một con bé sống chết luyện võ, vì vậy mà ngu ngốc, ngu ngốc đến mức ba lần bảy lượt bị hấn lừa, lại còn đem lòng yêu mến hắn.

Triệu Khuông Dẫn khuôn mặt trắng bệch nhìn nàng, đáy mắt hiện lên nỗi ưu thương khó tả, cánh tay đưa ra bắt lấy tay nàng như chết đứng giữa không trung " Nàng nghe ta nói đã..."

Ân Tiểu Tiểu lại lùi một bước về phía sau, cánh môi đã bị nằng cản cho rướm máu, đôi mắt đỏ hoe, lệ chi trực chờ rơi ra cũng bị nằng tàn nhẫn nén lại, giọng nói khàn khàn " Ta không muốn nghe, Thái tử điện hạ, người có biết ta hận cái gì nhất thế gian này không? Chính là sự giả dối, vì vậy ta với điện hạ chính là hai đường thẳng song song, mãi mãi không giao nhau, xin điện hạ hãy buông tha cho ta!"

một giọt, hai giọt châu trong suốt từ từ chảy xuống gương mặt mỹ lệ, Triệu Khuông Dẫn muốn đưa tay ôm nàng vào lòng. Ân Tiểu Tiểu đã lùi lại, ánh mắt chán ghét nhìn hắn, tâm hắn đau như có ngàn ngọn dao cứ thế mà đâm vào.

Hắn ưu thương nhìn nàng " Tiểu nhi, nàng có thể giận ta, nhưng ta yêu nàng, đó là sự thực!", tay lớn đã mau chóng bắt được cánh tay nhỏ bé đang rung rung của nàng, ngón tay vung về lau đi vết máu trên môi nàng, đau đớn ôm nàng vào lòng.

"Yêu? Người biết cái gì gọi là yêu chứ?" Ân Tiểu Tiểu ngậy ngốc hỏi "Yêu chính là có quyền lừa gạt người khác sao? Đem người ta ra mà đùa giỡn như chó con sao? Ta không phải chó con, ta không ngu ngốc!" Nàng khóc đến thương tâm, khổ sở giãi dụa trong ngực hắn.

Hắn gắt gao ôm lấy nàng, đem những uất ức mà nàng phải chịu đựng trút hết lên người hắn, ôn nhu an ủi " Nàng không ngu ngốc, ta xin lỗi, Tiểu nhi, ta yêu nàng! Nàng có biết không, từ buổi đầu gặp gỡ, ta đã biết nhất định mình sẽ yêu nàng, quá khứ cũng vậy, hiện tại cũng thế và tương lai cũng sẽ không có đổi thay! Cuộc đời này ta vốn chỉ muốn cùng nàng ở một chỗ! "

Ân Tiểu Tiểu gầy dựa đến một mối, kết cục gục mặt trước ngực hắn khóc đến thương tâm, nằng nắc lên " Ta không muốn! Không muốn cùng ngươi ở một chỗ, tương lai ngươi sẽ làm vua, sẽ có hậu cung ba ngàn mỹ nữ đang đợi ngươi ân sủng, ta với ngươi sẽ không thể nào đâu!"

Triệu Khuông Dẫn càng ôm chặt nàng hơn, hận không thể cùng nàng hòa làm một " chỉ cần nàng muốn, ta đều có thể phá bỏ hậu cung, hơn nữa, đó cũng chính là việc đầu tiên ta làm khi lên ngôi!"

Ân Tiểu Tiểu không khóc nữa, nàng cất lực lau nước mắt, bình thần nói với hắn " Được thôi, dù gì ta cũng sẽ không trở thành hoàng hậu của ngươi, cho nên vấn đề đó ta vốn không quan tâm. Ta và ngươi không giống nhau, ngươi sẽ lên làm vua, còn ta cũng sẽ phải trở về nơi ta thuộc về!"

Triệu Khuông Dẫn không vui, hần cúi xuống, găm nhám cánh môi hồng nộn, dùng lưỡi cạy mở hàm răng của nàng ra, thuận thế chui vào cùng lưỡi nàng dây dưa một chỗ, cơ hồ muốn nuốt trọn những lời vừa nãy nàng nói. Đến khi nàng khụy xuống, hết hơi vô lực ngồi trên đùi hắn, yên ổn lắng nghe nhịp tim đập vừa nhanh vừa chắc chắn của hắn, nàng mới biết được, hắn yêu nàng, chính là thực. Ân Tiểu Tiểu nhìn thẳng vào mắt hắn, rần rời nói " Triệu Khuông Dẫn, ta muốn người biết được rằng, ta chính là xuyên qua, ta không phải là Ân nhi nữ của Ân thừa tướng, người có hiểu không?"



Triệu Khuông Dẫn lấp bắp " Xuyên.. xuyên qua?" chuyện này hần cũng từng có nghe qua, nhưng từ miệng nàng nói ra, quả thực có chút khó tin. Ân Tiểu Tiểu thấy được vẻ mặt rối bời của hần, từ từ giảng giải " Đứng, ta chính là xuyên qua mà đến đây, thế kỉ hai mươi mốt, cách đây có lẽ hàng ngàn năm, ta vốn dĩ cũng không biết Ân tiểu thư kia cùng ta dung mạo giống hệt nhau, tên gọi cũng là Ân Tiểu Tiểu!"

Hần nhìn nàng không chớp mắt, cơ hồ không tiêu hóa nổi những ý trên, Ân Tiểu Tiểu đáy mắt hiện lên sự chua xót, nàng cắn chặt răng, che giấu tâm can mình " Thế nên sẽ có một lúc nào đó, ta sẽ trở về hiện đại, trở về nơi ta thuộc về, nên người buông tha ta đi thì hơn! Đến lúc đó, nếu ta rời đi sẽ không luyến tiếc gì nữa!"

Triệu Khuông Dẫn ôm lấy nàng, lắc đầu " Tiểu nhi, ta tin nàng, tất cả đều tin nàng, mặc kệ nàng là Ân Tiểu Tiểu đến từ hiện đại hay Ân nhi nữ nhà Ân thừa tướng, ta cũng không quan tâm, đời này người ta yêu duy nhất chỉ có nàng, thế nên việc nàng rời đi ta không cho phép, tuyệt đối không cho phép!"

" Người! Người có quyền gì mà ngăn cản ta chứ, ta không yêu người, ta không thương người! Không muốn cùng người ở một chỗ! Ta muốn trở về!" Nàng đẩy hần ra, nước mắt từ từ rơi xuống. Triệu Khuông Dẫn hôn từng giọt nước mắt nàng rơi xuống, ôn nhu cùng thương yêu " Ta mặc kệ, đời này nàng chỉ có thể làm nương tử của ta, chưa được sự cho phép của ta, nàng không được rời xa ta dù chỉ một bước!" hần bá đạo tham lam găm nhăm cánh môi hồng nõn, tay lớn nắm chặt eo nhỏ, không cho nàng có cơ hội vùng vẫy.

Ân Tiểu Tiểu hai má đỏ bừng, tim đập điên cuồng trong lồng ngực, nàng có chút khó thở, nhưng mà so với việc cố gắng đẩy hần ra, hòa hoãn một chút có lẽ sẽ khiến hần buông nàng ra dễ hơn, nàng bị hần hôn đến kiệt sức, nói ngắt quãng trong miệng hần " Ta.. khó.. thở!". Triệu Khuông Dẫn nín cười đến rung cả người, đến lúc hai người lãng mạn môi chạm môi này rồi, nàng còn phá hòng, hần hai tay ôm lấy má nàng, nhẹ thom lên trán nhỏ, ôn nhu nói " Ta yêu nàng! Tiểu nhi, lời này có đủ không?"

Cái gì mà gọi là bất gian tại giường, từ nhỏ đến lớn nàng chưa có nghe qua, bây giờ tận mắt chứng kiến, nàng mới biết sẽ thế thâm như thế nào.

Vị mặc hoàng bào chói chang rực rỡ đứng kia chắc là hoàng thượng, rất có khí khái, và bây giờ đang đứng ở kia, nhìn hai người các nàng với vẻ mặt cực kì khó hiểu

Vị đứng bên cạnh hoàng thượng, hai tay cứ bám chặt lấy tay hoàng thượng kia, thực đúng là mỹ nhân hiếm có, tuy nhiên có chút đứng không vững lắm, vì từ nãy đến giờ cứ đứng dựa vào hoàng thượng, còn nhìn nàng với ánh mắt cực kì khinh thường, có nghe Tiểu Phúc Tử hoàng hôn đứng kia kêu ba tiếng " Bạch quý phi!"

Vị đứng bên kia nữa, mệnh phụ phu nhân với vẻ mặt hiền hậu bình tĩnh, y phục trên người so với Bạch quý phi bên kia còn sang trọng gấp mấy lần, nàng nhìn nhăm chằm, bà còn cười mỉm với nàng một cái?

Còn có một tên tiểu tử dung mạo cũng rất đẹp đứng đằng sau ba người kia, vẻ mặt cực kì hào hứng, thỉnh thoảng hần còn nháy mắt với nàng mấy lần, miệng hô khẽ " Đại tẩu hảo!"

Đại tẩu cái đầu nhà người, ta không muốn aaaaaaaaa!!!

Triệu Khuông Dẫn như cũ không buông nàng ra, mặc kệ Ân Tiểu Tiểu giãy dụa gần chết đến nơi, hần tay nắm chặt tay nàng, để nàng đứng sau lưng hần, nhàn nhạt lên tiếng " Tiểu Phúc Tử!"

Tiểu Phúc Tử lập tức quỳ xuống " Có nô tài!"

" Tại sao điện đông cung của ta lại có thể ra vào không thông báo như vậy?" Hần ánh mắt lạnh nhạt quét qua đám người trước mặt, dừng lại ở phụ hoàng hần, không có chút mất bình tĩnh.

" Xin điện hạ tha tội, xin điện hạ tha tội!" Tiểu Phúc Tử biết điện hạ giận lắm rồi, nhưng hần cũng không dám khai ra Bạch quý phi dẫn hoàng thượng cùng hoàng hậu đến bất gian tại trện.

" Dẫn nhi, con đang làm cái gì?" thấy con trai một chút cũng không chú ý tới sự có mặt của mình, bất bình lên tiếng

Triệu Khuông Dẫn chấp tay, không chút biểu cảm " Nhi thần bái kiến phụ hoàng, mẫu hậu, có chuyện gì mà đích thân người phải hạ giá đến đông cung điện của nhi thần?"

Ân Tiểu Tiểu bị hần cầm chặt tay đứng sau hần, thân hình cao lớn tuyệt đối che cho nàng, hại nàng muốn thi lễ cũng bị hần chặn đứng. Bạch quý phi đứng kia bị coi như không khí tức nổ hết cả hai mắt.

Hoàng thượng lại lên tiếng, lần này hình như có chút tức giận " Dẫn nhi, con còn bao biện, nữ nhân kia mau đứng ra đây cho trẫm!"

Ân Tiểu Tiểu không chút run sợ, định uốn ngực oai hùng bước ra, nàng có làm gì đâu, hơn nữa hai người vừa nãy chỉ có tư thế là không đứng đắn, còn lại chưa có gì cả, Triệu Khuông Dẫn lại nắm chặt tay nàng, giấu nàng sau lưng hần, rần rồ lên tiếng " Phụ hoàng, xin mời người bước ra khỏi đông cung điện, chẳng hay người đã quên thánh chỉ của thái thượng hoàng?" đáy mắt hiện lên sự chán ghét cực độ!

Thánh chỉ của thái thượng hoàng năm đó, cả đời hoàng thượng cũng không được một bước chân bước vào đông cung điện, nếu khăng khăng tiếp nhận con tiện tì Bạch Ngọc, nghĩa muội của Mông Cổ vương kia vào hậu cung, hoàng thượng xem như đã phản lại Thái thượng hoàng, vì vậy, toàn quyền quyết định chính sự sớm đã thuộc về Triệu Khuông Dẫn, cháu trai của người, cũng chính là thái tử điện hạ, chỉ đợi đến năm thái tử tròn hai mươi hai tuổi, chính thức nắm ngôi vua.

Ân Tiểu Tiểu khó hiểu, chuyện này cũng có nghe qua, nhưng không ngờ mối quan hệ giữa cha con bọn họ lại xấu như vậy, còn Bạch quý phi kia coi như không tính nữa đi. Hoàng thượng thoáng chốc sững sờ, phát áo bước ra khỏi đông cung điện, à Bạch quý phi kia cun cút đi theo, trước khi ra khỏi cửa còn ngoảnh lại lườm hoàng hậu cùng Triệu Khuông Dẫn một cái, thật là nữ nhân nham hiểm.

Hoàng hậu nương nương tuy đã ngoài tứ tuần, dung mạo vẫn thật xinh đẹp kiêu diễm, Triệu Khuông Dẫn quả thực rất giống mẫu thân, Ân Tiểu Tiểu rút ra một kết luận, gen nhà này tốt thật!

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu!" Triệu Khuông Dẫn kéo nàng cùng quỳ xuống

"Tiểu nữ thỉnh an hoàng hậu nương nương!" Ân Tiểu Tiểu rất biết kết hợp, cùng quỳ xuống, cúi đầu

Tên tiểu tử vẫn đang đứng đằng sau hoàng hậu nương nương này giờ đã đến gần Ân Tiểu Tiểu, cất tiếng "Thảo nào! Nha đầu kia (Bạch Mạn Trân đó) nói không có sai, đại tâu, người là Ân Tiểu Tiểu?"

Ân Tiểu Tiểu thoáng sững sờ, gật gật đầu, tên này còn biết tên nàng, ai đây?

Âm thanh dịu dàng trầm ấm vang lên "Tú nhi, tránh qua một bên cho mẫu thân, các người cũng mau miễn lễ!"

"Tạ ơn mẫu thân!"

"Tạ ơn nương nương!"

Hoàng hậu nương nương ngồi xuống, nhìn thẳng mặt con trai, không nhanh không chậm lên tiếng "Dẫn nhi, thái hậu đã nói qua với mẫu thân, chuyện gì con cũng nên nói với mẫu thân trước một tiếng chứ, hành động khinh suất là không được, huống hồ chuyện gì à Bạch Ngọc kia cũng có thể làm ra, con xem, nếu như để à ta biết được, lần tuyển chọn con sẽ khó can thiệp! Còn nữa, chuyện này chỉ có thể giải quyết như vậy thôi"

"Nhi thần hiểu rồi!" Triệu Khuông Dẫn nhìn sang nàng, cười cười, nắm chặt tay nàng không buông

Mà từ đầu đến cuối, người mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra cũng chính là Ân Tiểu Tiểu, nàng hết ngó đến người này lại ngó đến người khác, ai đó làm ơn nói cho nàng hiểu đi.

Hoàng hậu nương nương cười nhìn nàng, quả không tồi, đã nghe thái hậu nói qua, nữ nhân này thực rất có khí chất, rất ra dáng mẫu nghi thiên hạ, tuy nhiên đề bảo vệ con dâu, bà chẳng còn cách nào khác!

"Ân nhi nữ nhà Ân thừa tướng?" Nương nương lên tiếng

"Vâng! Thừa nương nương, tiểu nữ với điện hạ không có gì hết..." Nàng cất lực rút tay ra khỏi tay hắn, nhưng làm thế nào cũng không rút được!

"Chuyện đó bổn cung không có nói đến, đã đến nước này rồi, trước mặt bao nhiêu người như thế, người còn gì chối cãi!" Hoàng hậu vẫn nín cười nói

"Thật sự không có, thừa nương nương, điện hạ, người mau giải thích đi chứ!" Nàng nhìn hắn cầu cứu, trái lại không có được sự hợp tác của hắn, uất ức, quá uất ức!!!

Ninh Vân điện

"Cái gì? Ân Tiểu Tiểu một đêm đã quyến rũ được thái tử điện hạ, được phong làm Ngự nữ rồi, không thể nào?" Lục Thiên sùng sốt đến mức suýt chút nữa ngã ngựa ra đằng sau.

"À ta quả là không thể xem thường, đến Bạch Mạn Trân kia còn chưa chạm được đến gấu áo điện hạ, trời ơi, tức chết mất!!!" Tạng Tuyết Khiết đỡ lấy Lục Thiên cũng đang tức xì khói

Đám cung nữ đứng ở sảnh lớn Ninh Vân điện xôn xao, người nào người nấy đều cảm tức vô cùng.

A Đề Mi Hương thất thần nhìn thông cáo dán ở kia, không tin vào mắt mình, nhìn đến trắng bệch cả khuôn mặt, nữ nhân kia có gì tốt chứ, vì sao nàng lại sớm được ở bên Triệu Khuông Dẫn như vậy?

"Ta nói không sai? Đúng không biểu tỷ?" Bạch Mạn Trân nhẹ nhàng nói

A Đề Mi Hương cất lực lắc đầu, nước mắt rơi xuống lúc nào không hay "Không thể! Điện hạ không thể yêu thích nữ nhân đó! Ta sẽ không để à được yên!"

"Tỷ đừng làm điều dại dột, ta đã nói qua, vận mệnh của Ân Tiểu Tiểu chính là mẫu nghi thiên hạ, nàng có được những thứ như ngày hôm nay chỉ là do số mệnh đã sắp đặt trước, chúng ta vốn dĩ không nên can thiệp vào!" Bạch Mạn Trân lấy tay day day trán, tỷ tỷ, tỷ đừng có chấp nữa được không?

"Không đúng! Người bên chàng phải là ta! Ta yêu chàng như vậy, tại sao chứ?"

Bạch Mạn Trân nắm lấy tay A Đề Mi Hương, kéo về sương phòng, nàng để nàng ta ngồi trên giường, rần rờ nói "Hương nhi, tỷ tin ta, cùng ta trở về,

nếu không sẽ có điều không hay xảy ra, số mệnh của tỷ không thể nào đứng bên cạnh mặt trời là Triệu Khuông Dẫn, cứ cố chấp như vậy, ắt sẽ họa diệt thân!"

A Đề Mi Hương thất thần ngược mắt nhìn Bạch Mạn Trân, lắc lắc đầu, khóc đến thương tâm " Không! Ta yêu chàng, nếu có chết cũng chỉ mong chết trong vòng tay của chàng, ta không bỏ cuộc, rồi chàng sẽ yêu ta, nhất định là vậy!"

" Không thể, đời này hán chỉ yêu một mình Ân Tiểu Tiểu, một mình Ân Tiểu Tiểu thôi, nếu tỷ không nghe ta, tỷ sẽ chỉ là một nước cờ bán mạng của cô cô, tỷ có hiểu không?" Bạch Mạn Trân mất hết kiên nhẫn nắm lấy vai nàng ta, lãnh khốc nói.

" Ta không tin!" A Đề Mi Hương gạt tay Bạch Mạn Trân, vụt chạy ra khỏi sương phòng.

Giả như ta có thể cố chấp như tỷ, cố chấp đến bên Triệu Khuông Tú, như vậy có chăng hán cũng sẽ ngoảnh lại, cười với ta như ngày xưa. Tú Tú, tạm biệt huyênh!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sừng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 19: Tại Sao Lại Là Ta? ( Thượng)

" Nương nương, người có cần lấy thêm thứ gì không ạ?" Tiểu Phúc Tử cung kính cúi đầu, nữ nhân trước mặt bộ dạng tuy rất rực rỡ phi thường xinh đẹp, nhưng biểu cảm tức tối của nàng cũng khiến đám đông cuồng loạn có thể giải tán ngay tức khắc.

" Không cần! Ta muốn trở về Ninh Vân điện!" Ân Tiểu Tiểu tức tối gần ra từng tiếng, mẹ nó, đang yên đang lành tự nhiên phong nàng làm Ngự nữ\*, kết cục phải dọn sang đông cung điện ở, không can tâm, tôi không can tâm.

\* Ngự nữ : chính là một dạng cung nữ thông phòng của thái tử, tuy nhiên cấp bậc lại cao hơn thượng cung đại quan, thấp hơn thái tử phi, là tiểu thiếp của thái tử điện hạ, sẽ được sắc phong chính thức khi thái tử phi được sắc phong, tùy theo cấp bậc Ngự nữ có thể tiến lên làm thái tử phi.

" Nương nương, hoàng hậu nương nương đã có lệnh, nô tài không dám kháng!" Tiểu Phúc Tử len lén lau mồ hôi hột chảy dài trên trán, khổ sở quá đi mất, hầu hạ điện hạ đã khó, hầu hạ Ngự nữ nương nương còn khó hơn!

Ân Tiểu Tiểu ngó quanh, cắn cắn môi " Cái gì hả? Sao đông cung điện đến một cung nữ cũng không có? "

" Thừa nương nương, điện hạ không cho phép bất cứ nữ nhân nào đặt chân vào đông cung điện, duy nhất chỉ có người!" Ô ! Nói xong câu này, thấy sao mình thông minh lạ, nương nương, hé hé, người nhất định thấy nô tài rất có khiếu ăn nói có phải không?

" Không đúng! Không phải còn có tứ lão sao? Tiểu Phúc Tử, bổn tiểu thư rất ghét nói dối!" Nàng cười cười nham hiểm nhìn vị công công già đang đau khổ đắng kia.

" Ta đùa ngươi thôi, không có chuyện gì lui xuống đi, về sau mọi chuyện ta có thể tự làm được, nếu điện hạ không muốn cung nữ bước chân vào đông cung điện cũng chẳng sao, từ trước tới nay tứ nữ luôn phải tự phục vụ, với lại để người khác chăm sóc ta không quen!" Ân Tiểu Tiểu lấy dải lụa màu lam cuộn vuốt tóc đen óng ả lên, ánh mắt đã trở lại bình thường, dung mạo phi thường tuyệt sắc.

Tiểu Phúc Tử ánh mắt long lanh nhìn Ngự nữ nương nương, nương nương à, sao người lại đáng yêu như thế chứ, thôi thì mọi việc của điện hạ lão nô đành giao phó cho người vậy, cuối cùng trời xanh đã thấu hiểu lòng thành của con.

Ân Tiểu Tiểu cầm sợi dây chuyền hình mặt trăng lắc qua lắc lại, buồn chán nhìn một đồng quy tắc lễ nghi mà hoàng hậu nương nương đã cho người đem tới tận cửa, nàng lật qua lật lại từng trang, chăm chú đọc. Và kết cục là, không vào được chữ nào! Sợi dây chuyền này, sao nhìn thấy người là ta lại tức anh ách thế nhỉ? Tức không chịu nổi mất, tên Triệu Khuông Dẫn đáng chết, tối hôm qua hán còn vui vẻ trả lại cho nàng sợi dây chuyền, Ân Tiểu Tiểu ngây thơ tưởng rằng hán thực sự đã buông tha cho nàng, còn nói cái gì mà cảm ơn hán, công đức của hán đợi đến khi về hiện đại nàng sẽ kể cho con cháu nghe, rồi ca tụng hán muôn đời, hán chỉ hôn trán nàng rồi cười cười. Sáng nay đã có thánh chỉ, phong nàng làm Ngự nữ, chuyển toàn bộ đồ đạc sang đông cung điện, hầu hạ thái tử điện hạ. Ta khinh! Ta khinh! Ta khinh!

Cái.. Cái gì đây? Ân Tiểu Tiểu lật lấy quyển sách mà đồ nằm dưới cùng lên, ách, " Xuân.. Xuân cung đồ!"

Ân Tiểu Tiểu khuôn mặt đỏ ửng, tay lật từng trang từng trang, da mặt chuyển từ hồng nhạt sang đỏ đậm đặc, hoàng hậu nương nương à, người cũng thật là, mà thôi, chắc là có ai đó để nhầm thôi, nàng không đọc nữa.

" Có vẻ nàng rất thích loại truyện này?" Triệu Khuông Dẫn không biết từ đâu xuất hiện phía sau lưng nàng, trên gheo. Bây giờ nhìn gần thế này mới thấy hán thực sự rất đẹp trai, người đầu mà da dẻ còn mịn hơn nữ nhân, bạc môi cong lên, mũi thẳng, mắt nâu hổ phách cuốn hút, nếu mà ở hiện đại, hán phải làm đại minh tinh màn ảnh mới đúng. Đúng là diên mắt rồi, trong đầu lại tưởng tượng ra cảnh hán.... cùng nàng. cái quyển sách chết tiệt! Chết tiệt chết

tiết!

Ân Tiểu Tiểu giật mình, đem cuốn sách xấu hổ kia vứt sang một bên, lấp ba lấp báp " Không... Không có! Ngươi.. ngươi tại sao lại đến đây? Hà?"

Triệu Khuông Dẫn cười cười, vén tóc mai của nàng " Đây là sương phòng của ta, lẽ nào về phòng còn phải xin phép nàng sao?"

" Sương.. Sương phòng của ta mà? Ngươi nhầm rồi!" Ân Tiểu Tiểu gân cổ lên cãi, nàng nhìn xung quanh, ách, đúng là sương phòng của hấn rồi, đêm hôm qua cũng chính tại đây cuộc đời nàng thay đổi, theo chiều hướng tiêu cực, tên Tiểu Phúc Tử khôn nạn, dám lừa bốn tiểu thư, nói cái gì mà cứ thoải mái dọn vào đây, coi đây như nhà của nàng, thế là thế nào.

" Xem ra Tiểu Phúc Tử đã làm rất tốt rồi, Tiểu nhi, nàng có muốn dùng cơm không?" Triệu Khuông Dẫn sùng sục vuốt má nàng, vui vẻ nhìn biểu cảm tức muốn nôn ruột của nàng.

" Nhưng.. " Ân Tiểu Tiểu ngây ngốc nặn ra từng tiếng

" Không nhưng nhị gì hết! Nàng là Ngự nữ của ta, việc cùng ta ở một phòng không có gì sai cả!"

" Nam nữ.. thụ thụ.. bất thân" Ân Tiểu Tiểu nắm chặt tay, hình ảnh trong quyển xuân cung đồ kia cứ von vồn trong đầu óc nàng, khôn thật, hoàng hậu nương nương, người hại chết tiểu nữ rồi!!!

" Nếu nàng ngại, chuyện trong quyển sách kia có thể thực hiện trước rồi ăn cơm sau cũng được!" Hấn tiểu tựa phi tiểu bé bỏng nàng lên, tiến về phòng ngủ! A, tại sao lại thành thế này rồi?

" Ngươi! Ngươi định làm cái gì? " Ân Tiểu Tiểu bị hấn đặt xuống giường lớn, trở mắt nhìn hấn thần nhiên lột bỏ từng lớp y phục, để lộ ra vùng bụng rấn chần, sáu múi a sáu múi, máu mũi như muốn xịt ra cả rồi, nàng nhìn cơ thể hấn như thôi miên, đến khi hấn đã để nàng ngồi lên đùi, thần nhiên cởi bỏ luôn cả y phục của nàng, Ân Tiểu Tiểu giật mình sửng lại, tay nắm chặt vạt áo cuối cùng chỉ cách áo yếm nữa, mếu máo " Đừng! Ta.. ta!!!"

Ách, khuôn mặt của hấn lạ lắm, chuyển sang đỏ rực rồi, ánh mắt còn long lanh ướt át mờ mờ, hơi thở còn có chút nặng nề , nhìn rất hấp dẫn, con xin lỗi tổ tông ba đời nhà họ Ân, đứng trước nam nhân vừa đẹp trai, bo đì lại nam tính cuốn hút như thế này, hơn nữa còn là người mình thích, hấn trước tiên nên đẩy nàng ra là vừa. Hu hu, làm phận nữ nhi khổ sở lắm, ai bảo hấn quyến rũ nàng trước chứ!

" Tiểu nhi, ta không đợi được nữa!" Hấn thở mạnh bên tai nàng, hại nữ nhân một phen đỏ lựng cả mặt, nàng cười lảng " Đợi cái gì mà đợi! Thôi đi ăn cơm!" Nàng muốn chạy, huhu, nếu còn ở đây nữa, nạn nhân sẽ là hấn, chắc chắn sẽ là hấn, trai nhà lành bị nữ tặc cướp thân, huhu, nghĩ thôi cũng đã không muốn nghĩ nữa rồi.

" Ngươi còn không mặc áo vào!" Còn may hấn còn mặc quần, nếu không nàng đảm bảo chiếc giường này bị máu mũi của nàng làm chuyển từ vàng sang đỏ mất.

Nàng toan ngồi dậy, kết cục lại bị hấn kéo lại, vô lực nằm giữa giường lớn, hấn nằm đè lên trên, nặng nặng chết mất " Tiểu nhi, nàng đừng thách thức giới hạn chịu đựng của ta!" Giọng nói của hấn khàn đặc, ánh mắt nhìn mỗi nàng như muốn ăn tươi nuốt sống luôn vậy. Ân Tiểu Tiểu mặt mũi đỏ lựng, uốn éo muốn thoát thân, kết quả hình như còn khơi gợi thú tính trong ai kia trở dậy mạnh mẽ hơn thì phải.

Hấn cúi xuống, mút lấy cánh môi kiều diễm, tay lớn sớm đã tìm đến y phục trên người nàng, tháo ra, từng cái từng cái một bay tán loạn dưới đất. Ân Tiểu Tiểu muốn mở miệng nói, muốn thức tỉnh hấn, nhưng làm thế nào cũng không lay hấn được, hơn nữa chính mình còn bị châm lên ngọn lửa nồng cháy.

Ách, nàng đang trần như nhộng, còn hấn vẫn mặc quần, thế là thế nào? Chẳng lẽ hôm nay nàng với hấn lại làm ra cái chuyện xấu hổ như trong xuân cung đồ kia, không, không được, lần đầu nhất định sẽ rất đau, hơn nữa nàng.. có chút do dự...

" Tại sao ta lại bị ngươi lột sạch như thế này? Không được, ngươi cũng phải cởi!" Thế là nàng không nói hai lời, tay nhỏ đã tìm quần hấn, kéo xuống, và nàng lại hỏi hấn rồi, thấy cái không nên thấy, Ân Tiểu Tiểu che mặt đỏ lựng, nhưng mà cái kia, sao có thể lớn đến vậy. Triệu Khuông Dẫn cười, cầm lấy tay nàng, hướng tiểu đệ sớm đã phát tác áp vào. Ân Tiểu Tiểu đỏ mặt quay đi, tay cố gắng rút về, miệng nhỏ ni non " nóng! Ta không chơi nữa, ngươi mau mặc đồ vào đi!"

" Đến nước này rồi nàng bảo ta làm sao có thể mặc lại đồ được!" Triệu Khuông Dẫn cúi xuống hôn nàng, ôn nhu, Ân Tiểu Tiểu ngu ngơ không biết thế nào, nàng hai tay vô lực vòng qua cổ hấn, tìm điểm tựa để thở, quả thực trong người cứ như có ngọn lửa cháy lên, tay của hấn như ma quỷ, địa phương nào trên người nàng đều có thể lướt qua. Đến khi bàn tay nóng bỏng của hấn vuốt ve bụng phẳng của nàng, Ân Tiểu Tiểu ngại ngùng rên khẽ một tiếng, đỏ hết cả mặt. Quả thực rất nóng, nàng uốn éo tấm thân, chà xát lên nam căn cương cứng của hấn, hại nam nhân được một phen khó cầm lòng, nhưng xuân cung đồ kia hấn có xem qua, nhất định lần đầu của nữ nhân sẽ rất đau đớn. Hấn muốn nàng từ từ một chút, nhưng mà xem ra khó chờ đợi rồi.

" Nóng! Điện hạ, ta nóng lắm, nóng!" Ân Tiểu Tiểu uốn éo, hai đôi núi hồng hào sớm đã bị hấn treu đùa mà dựng thẳng đứng hùng dũng, phía bụng dưới cũng như sôi trào lên vậy, cảm giác cực kì khó chịu, nàng cứ loay hoay chà xát vào người hấn, làm thế nào cũng không giảm được khó chịu.

" Ngoan, gọi ta là Dẫn!" Triệu Khuông Dẫn nồng nhiệt cầm mút vành tai của nàng, hấn biết nàng khó chịu, chính hấn cũng bị phát tác nam nhân kia hòa hòa trùng trùng tuy nhiên vẫn phải để nàng nghỉ một lúc đã. Bàn tay to lớn của hấn không chút lưu tình dầy vò cánh hoa sớm đã ướt át kia một phen, khiến nàng thở dốc hết lần này đến lần khác.

" Dẫn, ta nóng lắm! Mau giúp ta!" Nàng mơ mơ màng màng, hai tay vòng qua cổ hấn, kéo xuống, hai cánh môi lại hòa quyện vào nhau.

" Muốn! Ta muốn..." Nàng khỏ sở vận vẹo thân mình, cả người vô lực ôm chặt hấn, mồ hôi như hạt châu từ từ chảy xuống.

" Nói nàng muốn ta...!"

" Ta muốn ngươi!"

" Nói cả đời này nàng sẽ chỉ ở bên cạnh ta, không rời xa nửa bước, nàng dù đi đâu cũng sẽ quay về bên cạnh ta!"

.....

Nàng mất hết lý trí rồi, không hề có chút kháng cự mau chóng nhắc lại từng lời của hấn, hứa hẹn thề thốt đủ kiểu, cuối cùng trước lúc ngất đi vì quá đau, nàng cắn mạnh hấn đến nỗi hấn cả đầu răng trên vai, như là một dấu vết của lời thề khi này. " Từ nay ta với ngươi cùng ở một chỗ, mãi mãi không bao giờ rời xa, ngươi sẽ chỉ có mình ta, ta cũng chỉ có mình ngươi, ta sẽ làm hoàng hậu của ngươi, nhất định sẽ ở bên nhau mãi mãi, ta còn sinh cho ngươi rất nhiều bảo bảo đáng yêu, .. ngươi giúp ta hết nóng được chưa vậy???"

Đồng cung điện

Đau! Từ nàng muốn thốt ra nhất khi vừa tỉnh dậy lúc này là "Đau", cực kì ê ẩm, eo đau nhức, còn có, giữa hai chân thứ gì đó rất nhột, nhóp nhép, Ân Tiểu Tiểu khẽ cựa mình, cảm giác ê ẩm đã truyền tới, nàng nga một tiếng, mới phát hiện chính mình đang nằm an ổn trong ngực nam nhân, cả người xích lỏa còn dán sát vào thân thể cường tráng thiếu vải của hấn, nàng vẫn còn mệt lã, lấy sức đâu ra mà kháng cự, hai mắt cứ khép lại khép lại dần, buồn ngủ.

Triệu Khuông Dẫn sớm tỉnh lại, hấn tiếc thương hôn lên trán nàng, đem nữ nhân đang ngủ say ôm chặt vào lòng, kéo chăn lên che đi thân thể trắng nõn chứa nhiều vết hôn của hấn, hôm nay làm nàng đau như vậy, hấn thật đáng trách, nhưng ba lần bảy lượt đều khiến nàng xui xẻo trong lòng ngực hấn, cảm giác này, lần đầu tiên có được, hấn không biết phải giải thích như thế nào, có thể nào cả đời đều có thể ôm lấy nàng, sủng nịnh nàng không? Hấn chấp nhận trả bằng bất cứ giá nào, chỉ để có nàng ở bên, Tiểu nhi, ta yêu nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Tại Sao Lại Là Ta?( Trung)

Ân Tiểu Tiểu cảm thấy thân mình có chút ẩm ướt, nàng hé mắt tỉnh lại, kết cục bị một màn kia làm ngượng chín mặt. Hấn.. hấn đang chăm chú lau người cho nàng. Bất gặp ánh mắt chớp chớp liên hồi của nữ tử trên giường lớn, Triệu Khuông Dẫn thom lên trán nhỏ " Còn đau không?", ôn nhu cùng thương tiếc.

Ân Tiểu Tiểu nàng không biết trả lời sao cả, chỉ là cái vấn đề này thật khó nói, nàng ngại ngừng gật đầu, xương cốt như muốn tan nát ra vậy, giữa chân quả thực rất nhức.

" Ta xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa!" Triệu Khuông Dẫn ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng xoa xoa lưng.

" Còn có lần sau nữa à? Ta không làm!" Ân Tiểu Tiểu dùng sức đẩy hấn ra, kết quả eo nhỏ lại ê ẩm như có ngàn con kiến châm vào, hại nàng a một tiếng rõ to.

" Nhưng mà lần thứ hai không phải nàng lao vào người bọn điện hạ trước sao?" Triệu Khuông Dẫn nín cười đến rung cả người, cổ trung ra bộ dạng đáng thương do bị cưỡng ép.

Ách, cái này, Ân Tiểu Tiểu cũng có chút kị ức, lần thứ hai, nàng chính là bị tên yêu nghiệt này hấp dẫn, không biết trời đất gì nữa đề hấn ra chiếm đoạt, ôi, một đời mình bạch thanh liêm nay còn đâu. Ân Tiểu Tiểu xấu hổ, khó khăn lắm mới vớ được cái chăn bên kia trùm kín mặt, đau đớn che đậy, cuộn lại thành con tôm.

Triệu Khuông Dẫn ôm cả con tôm nhỏ vào lòng, để nó thoải mái ngồi trên đùi, thủ thi " Tiểu nhi, ta không ngại làm phu nô của nàng, lần sau cứ việc phát huy!"

" Ngươi! AAAAA! Vô sỉ! Còn không mau cầm miệng!!!" Ân Tiểu Tiểu đau đớn khóc ra tiếng mán.

" Tiểu nhi, ta yêu nàng!"

" Kệ ngươi! Ta không thêm yêu ngươi!"

" Ủ, để ta yêu nàng là được rồi!"

"\_ \_ \_ \_ \_"

Ân Tiểu Tiểu hình như lần nào nghe được câu nói này từ phía hấn, bất chợt cứ dờ ra như người mất hồn, hại hấn phải kiềm chế lắm mới không cúi xuống găm nhắm cánh môi mở hờ hồng nộn kia. Triệu Khuông Dẫn cũng cố gắng nhìn ra chỗ khác, thờ đều, thời gian còn lại cố gắng mặc y phục cho nàng, khổ lắm, cứ ngỡ người quyền rũ như thế kia thì làm sao mà hấn bình tĩnh được đây, bản năng nam nhân cất giấu sâu kín trong người hấn hai mươi năm qua lại vì nàng mà bùng lên rực cháy.

Cái... Cái gì kiaaaaa!!! Vết laceration giữa tấm ga giường trắng xóa làm nàng kinh hoàng, khôn thật, nàng. nàng tàn đời rồi, như vậy về hiện đại còn có thể gả cho ai nữa đây? Ân Tiểu Tiểu cố gắng che giấu, vẻ mặt cực kì đau khổ, nhưng làm thế nào cũng không qua khỏi mắt hấn.

"Nàng không cần thương tiếc đến vậy, đời nàng chỉ có thể gả cho bốn điện hạ, đừng mong trở về hiện đại!" Triệu Khuông Dẫn không vui cắn cắn tai nàng.

"... .." Mẹ nó, lão nương muốn đâm tên sắc lang này một phát chết luôn!

Làm ngự nữ nương nương kể ra cũng là một chuyện không đến nỗi nào, chỉ cần không thực hiện cái thực hành thân thể đau đớn kia, nàng muốn trở thành sâu ngủ sâu gạo là chuyện không khó khăn gì.

Đông cung điện.

"Nương nương, người không thể luyện võ được!" Tiểu Phúc Tử len lén lau mồ hôi hột trên trán, trời ơi, nương nương ơi là nương nương, nghị lễ người không chịu học, còn ngang nhiên trước cửa Đông Cung điện luyện võ, lão thiên a, mau giết lão nô đi cho rồi. Bây giờ chỉ còn có thể trông đợi vào việc điện hạ xuất hiện nữa thôi, sao mà người lên triều lâu thế không biết.

Ân Tiểu Tiểu thuận tay cởi bỏ áo ngoài rồi rấm, một thân hồng y phát phơ trong gió, dung mạo kiều diễm tựa tiên tử ứng hồng lên đầy hấp dẫn. Nàng trước vẻ mặt kinh hoàng của Tiểu Phúc Tử thần nhiên khởi động, xoay ngang xoay dọc các kiểu, còn thực hiện các đòn đá cực kì chính xác.

"Ngươi im miệng! Nữ nhân cần phải biết một chút võ, coi như phòng thân, hơn nữa luyện võ còn rất tốt cho sức khỏe, không phải sao?"

Tiểu Phúc Tử hớ miệng, nhưng mà rất nhanh chóng phản bác "Nương Nương, nhưng người thân phận cao quý..!"

"Im! Đừng nói nữa, mau lui đi để bốn cung tập luyện!" Ân Tiểu Tiểu đưa tay lên, khoát khoát.

Tiểu Phúc Tử mếu máo lui ra.

Ân phủ

"Phụ nhân, phụ nhân nàng mau bình tĩnh lại, chuyện đâu còn có đó!" Ân thừa tướng ôm lấy nương tử, hưởng trường kỉ ngồi xuống.

"Không được! Thiếp không thể để con bé lao vào chốn tranh chấp quyền lực ghê sợ đó được, chàng mau nghĩ cách đưa nó về đây cho thiếp!" Ân phu nhân khóc đến thương tâm, Tiểu nhi đáng thương, phải chỉ lúc trước tìm cách hứa hôn cho gia khác, con bé đã không phải chịu khổ nơi cung cấm.

Ân tể tướng cũng thất thần buồn bã, những tướng nhi nữ cả nhà thương yêu sẽ trở về vào tháng sau, nào ngờ con bé lại được phong Ngự nữ, ông cũng ở trong triều, ông hiểu tình hình bây giờ lực địch nội ngoại ra làm sao, con bé vào đó chẳng khác nào vào chỗ chết. Lỡ như điện hạ cũng chỉ nhất thời động tâm, như hoàng thượng sau này bỏ rơi Tiểu nhi, ông biết phải làm sao đây. Bên ngoài Mông Cổ đang âm thầm chuẩn bị lực lượng phản chiến, bên trong hoàng thượng cùng thái tử điện hạ đối nghịch, Tiểu nhi của ông cũng chỉ như một quân cờ nhỏ bé giữa bàn cờ tranh đoạt quyền lực, sống chết vốn dĩ sẽ không do mình định đoạt nữa.

Ba anh em nhà họ Ân cũng ngạc nhiên không kém, điện hạ nhìn trộm Ân huân luyện viên rồi, vậy... làm sao nàng ta trở về hiện đại nữa đây? Còn nữa, chính ra bọn họ cũng cho người đi tìm kiếm tung tích muội muội đã hai tuần nay, nhưng chẳng có một chút manh mối nào, dù có lật tung đất nước này, bọn họ nhất định phải tìm ra muội muội đáng thương, nhất định!

Đông cung điện

"Tiểu nhi! Nàng mệt chưa, có muốn uống chút nước mơ ướp lạnh này không?"

"Tiểu nhi! Nàng có muốn ăn chút hoa quả cao này không?"

"Tiểu nhi! Nàng nghỉ một chút đi, dù gì nàng cũng tập được ba canh rồi!"

Triệu Khuông Dẫn như chú cún con theo sau hỏi han Ân Tiểu Tiểu, nàng đi quyền đến đâu, hấn cầm binh pháp vừa đọc vừa đi theo đến đó, phải nói là như hình với bóng. Ân Tiểu Tiểu rốt cục cũng không chịu nổi, nàng xoay người bay lên cao đá phập một phát, cuốn binh pháp bay ra xa.

"Câm miệng câm miệng lại! Ngươi cút đi cho ta tập luyện, còn nữa đừng lải nhải bên tai ta, đau đầu muốn chết!" Ân Tiểu Tiểu bực mình, hai má ứng hồng thật sự rất mê người.

Triệu Khuông Dẫn cười cười, lấy trong ống áo ra một chiếc khăn mỏng thêu rồng, ôn nhu lau đi mồ hôi trên trán nàng "Lần sau tập luyện đừng có lờ vì



phu đi, được không, ai bảo nàng chỉ thích luyện võ như vậy chứ?"

Tiểu Phúc Tử bị một màn này làm cho choáng váng, điện hạ từ khi nào mà lại thay tâm đổi tính nhanh chóng như vậy. Đúng là sức mạnh của tình yêu, điện hạ phải nói là cung sủng Ngự nữ nương nương tận trời rồi. Nhớ lại ngày xưa, mấy vị cung nữ thông phòng chưa được sự cho phép của điện hạ đã tự tiện trèo lên giường của người, kết cục thì thảm lắm, lão nô chẳng dám nhắc lại nữa. Tiểu Phúc Tử nhanh chân chạy đi nhặt cuốn binh pháp tội nghiệp kia, phui phui.

"Ta nói người nghe, ta đây năm năm qua chính là quán quân giải trẻ toàn quốc, á quân thế giới, lại vì đến cái nơi khi họ có gáy này mà chôn vùi tài năng! Người nói xem có đáng chết hay không? Phải trở về! Nhất định ta phải trở về để đánh bại Kim Sueng Uhm!" Ân Tiểu Tiểu tức giận đấm đá tùm lùm, kết quả chưa nói đến hai lời đã bị ai đó một phát bế bổng vào trong lòng, hướng sương phòng đi tới, và cụ thể chính là giường lớn.

"Ta.. ta còn chưa có tắm đó!" Ân Tiểu Tiểu xấu hổ che mặt, không dám nhìn hân, vừa xấu hổ vừa tức tối, nàng không biết trên người mình cái gì cũng bị hân cởi ra hết cả rồi.

"Không sao, ta tắm cùng nàng!" Triệu Khuông Dẫn tiêu sái bế nàng vào phòng tắm, thực hiện màn uyên ương tắm có một không hai trên đời.

Sáng sớm tại Ninh Vân điện

"Chúng tiểu nữ tham kiến Ngự nữ nương nương, nương nương cát tường đại cát tường!" Tập hợp khoảng một chục cô nương váy áo là lượt, trên mặt trang điểm kĩ càng, có thể nói là cực kì lộng lẫy, tuy nhiên biểu cảm trên khuôn mặt thật sự rất miễn cưỡng.

"Đứng dậy cả đi, không cần đa lễ!" Ân Tiểu Tiểu chán nản ngáp một cái, vốn dĩ đáng lẽ không cần phải đến đây nữa, hoàng hậu nương nương với việc nàng hôm qua lo tập võ chứ bỏ bê học nghị thức đã đến tai, bèn triệu tên Tiểu Phúc Tử kia sáng sớm tách nàng ra khỏi Triệu Khuông Dẫn, lôi đến Ninh Vân điện tiếp tục tập nghị lễ. Cũng may tên nàng sớm đã biến mất trên bảng xếp hạng, sợi dây chuyền cũng lấy được lại rồi, việc trở thành thái tử phi hay không đối với nàng không còn quan trọng nữa.

Nhớ lại đêm qua, Triệu Khuông Dẫn có hỏi nàng "Tiểu nhi, nàng có thể vì ta mà cố gắng trở thành thái tử phi được không?"

"Không! Dù gì cũng chỉ là bị người gạt, ta không muốn!" Nàng bĩu môi, lắc đầu.

"Nàng có yêu thích bản điện hạ không?" Triệu Khuông Dẫn nhìn thẳng vào mắt nàng, chân thành hỏi.

Ân Tiểu Tiểu nàng có chút ngáp ngừng, lắp bắp "Trước.. trước đây thì có, nhưng bây giờ thì..."

"Bây giờ thì sao?" Triệu Khuông Dẫn đưa mặt lại gần mặt nàng, cơ hồ mũi nàng sắp chạm vào mũi hân mất rồi.

"Bây giờ.. bị người lừa gạt, ta mới không thích người nữa!" Ân Tiểu Tiểu rút đầu về phía sau, kháng khái nói.

"Vậy nàng can tâm để ta cùng nữ nhân khác?" Hân không vui hỏi nàng, mấy ngày qua biểu hiện của hân chưa tốt?, tại sao nữ nhân này lại cứng đầu cứng cổ như vậy, nhưng hân yêu nàng, duy nhất Ân Tiểu Tiểu nàng mà thôi.

"Đương nhiên là không để ý, ta buồn ngủ, người đừng có quấy rầy ta ngủ nữa!" Nàng cố che giấu cảm giác khó chịu trong lòng, tại sao hân nói vậy lại khiến nàng trong tâm có chút thống khổ, hân bên nữ nhân khác ư? Ân Tiểu Tiểu vốn dĩ chưa từng nghĩ tới, hân cho dù thời gian qua đều ở bên cạnh nàng, còn có nữ nhân nào có thể chịu đựng được sự vô si của hân như nàng không? Còn nữa, việc bây giờ quan trọng chính là tìm đường trở về, đáng lẽ nàng không nên nảy sinh tư tình với hân, tuyệt đối không nên! Được rồi, trước ngày cuối tháng sau, nàng nhất định phải trở về, không thể ở lại ngăn cản cuộc lựa chọn thái tử phi của hân nữa, nhất định!

"Nàng có dám cược với ta không, nếu ta thua, ta chấp nhận buông tha cho nàng, để nàng trở về hiện đại, nếu nàng thua, nàng nhất định phải trở thành hoàng hậu của ta, cả đời không rời xa ta nửa bước!"

Triệu Khuông Dẫn cầm chặt hai vai nàng, kháng khái nói.

"Được! Ta cược!" Ân Tiểu Tiểu quyết không làm con rùa rút đầu, cho dù là chuyện gì thì vị trí thái tử phi kia nhất định sẽ không phải là nàng.

"Cược gì?" Nàng sức nhớ, hân có nói cược gì đâu, nàng lại vội đồng ý trước rồi!

Triệu Khuông Dẫn biết nàng sớm đã sa bẫy, cười cười, không nhanh không chậm lên tiếng "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy! Cược chuyện nàng sẽ trở thành thái tử phi!"

"Được thôi! Dù gì, dù gì ta cũng sẽ thắng!" Ân Tiểu Tiểu tự tin, nàng có thừa khả năng phá hoại để không phải ở lại trong cái cung cấm hàng ngàn nữ tử chỉ tranh giành nhau một nam nhân này, nhầm chán! Đời nàng là một đời tung hoành ngang dọc, chiến đấu không ngừng, tâm huy chương vàng thế giới còn đang chờ nàng, Ân Tiểu Tiểu, may nhất định phải trở về!

Lục Thiên cùng Tạng Tuyết Khiết ánh mắt che giấu sự khinh bỉ tột cùng đối với nữ nhân ngồi trên ghế trường kỉ trước mắt, quả là nữ nhân quỷ kế đa đoan, chỉ một đêm đã được điện hạ thị tẩm, bây giờ nghiễm nhiên trở thành Ngự nữ nương nương, so với thượng cung đại quan còn cao hơn mấy bậc, nhìn xem, nhìn xem, bộ dạng đã không còn chút xấu hổ nữa rồi.

Uy Vân ánh mắt lại vô cùng phức tạp, có chút gì đó sợ hãi không nói nên lời, rút rè lùi sau các tiểu thư khác mấy bậc. Thoạt qua còn thấy chút xanh xao,

nàng ta cứ như đang gồng mình lên chống đỡ điều gì đó khủng khiếp lắm thì phải. Giọng nói xảo quyết, không nhanh không chậm vang lên nhỏ bên tai Uy Vân " Vân Vân, người nói xem, chuyện người cùng mã tư thông đảm bị ta bắt gặp được, liệu cái mạng nhỏ của người còn giữ được không?"

A Đề Mi Hương ánh mắt gian xảo, khoe miệng cong thành nụ cười mỉa mỉa đứng sát gần Uy Vân đang run rẩy.

" Ta.. Không có!" Uy Vân run rẩy lắc đầu.

" Người không thừa nhận cũng không sao, đợi đến khi ma ma nghiệm thân động đến, đến Uy huyện lệnh cũng không cứu nổi người đâu!" A Đề Mi Hương có chút thỏa mãn, không ngờ như vậy đã kiếm được con mồi thể thân rồi, Uy Vân này quả thực không tồi, còn dám đêm khuya tư thông cùng mã tư, nếu để bất cứ ai biết được chuyện này, nàng ta muốn chết liền được toại nguyện.

" Ta.. Ta phải làm gì?" Uy Vân sợ đến xanh cả mặt, đời này nàng sợ nhất chính là cái chết, thà về làm nhi nữ của cha mẹ còn hơn, nhưng chính tên mã tư khôn kiếp đó đã làm nhục nàng, hẳn còn dọa sẽ thông báo cho thượng cung đại quan nếu nàng không nghe lời, Uy Vân sợ hãi chỉ biết làm theo.

" Người chuyện tên mã tư đó không cần lo lắng, ta đã cho người bịt đầu mối, còn lại.." A Đề Mi Hương nở nụ cười gian xảo.

" Người sau đợt thi tuyển tú nữ phải ở lại làm người hầu cho ta, nhất quyết mọi việc phải nghe theo ta, nếu không? Người biết hậu quả rồi đấy!"

Uy Vân mặt trắng bệch, như muốn ngất xỉu vậy, miệng chỉ có thể thốt ra " Được!" .

A Đề Mi Hương thoải mái lùi ra sau, coi như tạm thời bắt thóp được Uy Vân, đợi nàng ta làm con mồi thể thân, hại chết Ân Tiểu Tiểu kia, vị trí bên cạnh Triệu Khuông Dấn nhất định sẽ thuộc về A Đề Mi Hương nàng! Bạch Mạn Trân, ta không tin người, nhất quyết những lời người nói ra đều không phải là sự thực, Triệu Khuông Dấn chẳng chỉ thuộc về một mình ta, từ lúc ta gặp chàng hai năm trước, ta đã biết chàng là định mệnh của ta, dù bây giờ chàng còn bị Ân Tiểu Tiểu kia mê hoặc, nhưng ta tin người có thể đứng cạnh chàng cả cuộc đời này chính là ta, Dấn, ta yêu chàng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chỉ Sùng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 21: Một Chút Ngoại Truyện!

Đại Hàn Dân Quốc năm 2015

Giải trẻ vô địch Taekwondo thế giới

Blv A : Nhìn xem nhìn xem, đương kim vô địch Kim Sueng Uhm của đạo quán Baek Chan cùng á quân vô địch Ân Tiểu Tiểu của đạo quán Tùng Bách đã chính thức vào sân!

Blv B : Quả nói không ngoa khi tặng cho tuyển thủ Ân Tiểu Tiểu danh hiệu hoa khôi Taekwondo thế giới, cô ấy thực quá xinh đẹp!

Blv A : Về ngoài xinh đẹp nhưng ẩn giấu bên trong chính là một ý chí nghị lực tuyệt vời, anh B có thấy không, chức vô địch Taekwondo toàn quốc năm năm qua chính là do một tay tuyển thủ Ân Tiểu Tiểu nắm giữ, năm ngoài tham gia giải trẻ vô địch thế giới, vòng chung kết vẫn gặp ĐKVĐ Kim Sueng Uhm, tuyển thủ Ân Tiểu Tiểu đã chiến đấu đến khi ngất đi trên sân đấu mới thôi, kết quả cách biệt chỉ là một điểm, quả thực có chút thất vọng!

Blv B : Không sao không sao! Không phải bây giờ tuyển thủ Ân Tiểu Tiểu vẫn còn có cơ hội phục thù sao, nhìn sắc mặt cả hai hôm nay đều rất tốt, chắc chắn mỗi bên đều đã chuẩn bị kỹ lưỡng, chúng ta cùng chờ xem diễn biến trận đấu này thế nào nhé!

Blv A : Nào! Trận đấu đã được bắt đầu, xin mời quý vị hướng mắt lên theo dõi!

(" Vì về hiện đại rồi nên dùng "cô" cho chuẩn nhé!")

Ân Tiểu Tiểu thoải mái khởi động, kể từ khi rơi xuống sông đến bây giờ, tập luyện một thời gian dài, sức lực của cô cũng tốt lên không kém, chỉ có điều trong lòng vẫn còn canh cánh một điều gì đó rất khó lý giải. Hằng đêm trước khi đi ngủ cũng cảm thấy trống vắng, thường xuyên gặp ác mộng, Ân Tiểu Tiểu đều giật mình tỉnh dậy, kết quả chỉ thấy nước mắt chảy ra dàn dụa, cô khóc sao? Nhưng mà cô khóc vì cái gì chứ? Cô có cảm giác chính mình đã quên đi mất một thứ gì đó, thật sự rất quan trọng, nhưng mà nghĩ nát óc cũng không nhớ nổi, chỉ biết cô rất nhạy cảm với những người rơi xuống nước. Có một lần anh chị em trong đạo quán rủ nhau đi bơi, sư đệ Mạnh Mạnh bị chuột rút, rất may đã được mọi người sơ cứu kịp thời, nhưng không hiểu sao sư tỷ hằng ngày vẫn rất mạnh mẽ như Ân Tiểu Tiểu lại co ro một chỗ, mặt trắng bệch, nhìn về phía Mạnh Mạnh đang nằm lắc đầu liên tục, khóc thành tiếng. Từ đó trở đi không ai dám rủ cô đi bơi nữa, nhưng tại sao cảnh này lại quen thuộc đến vậy, quen thuộc đến mức ám ảnh, như đã từng xảy ra trước mắt cô vậy, sợ, cô quả thực rất sợ hãi.

" Tiểu Tiểu cố lên, Tiểu Tiểu cố gắng giành chiến thắng, tớ sẽ dùng hai mươi ngàn tệ làm quà cho cậu!" Thẩm Tuấn Kiệt đứng đầu hàng cổ vũ cho cô, về mặt cực kì hóm hờ.

" Cảm miệng đi, tôi còn chưa tính sổ với cậu nữa đấy!" Ân Tiểu Tiểu thở dài nhìn hấn, như thế nào cũng mò sang tận đây ám quẻ nữa không biết.

" Mặc kệ! Tiểu Tiểu cố lên! Tiểu Tiểu vô địch !" Thẩm Tuấn Kiệt càng làm tới. Ân Tiểu Tiểu không thèm để ý đến hấn nữa, ngược mắt sang bên kia, cô gái người hàn quốc với vẻ ngoài thoát qua nhìn rất thân thiện dễ gần đang chào hỏi ban giám khảo kia thực mực cười. Kim Sueng Uhm, hôm nay để xem cô làm thế nào mà chiến thắng nổi tôi? Cô ta còn quá trẻ để chịu đựng cảm giác thua là như thế nào!

Trận đấu căng thẳng bắt đầu, hai bên đều liên tục ghi điểm, tuy nhiên thế trận thực ra hoàn toàn nghiêng về Ân Tiểu Tiểu, cô đang đùa giỡn với Kim Sueng Uhm? Mỗi lần vùng lên ghi điểm Ân Tiểu Tiểu đều ra đòn khiến Kim Sueng Uhm nghiêng ngả, ngay sau đó lại cố tình để cô ta ghi điểm một cách dễ dàng! Đứng! Ân Tiểu Tiểu chính xác muốn làm cô ta thua một cách nhục nhã nhất, để cô ta biết cảm giác thua sát nút một điểm nó tồi tệ đến mức nào. Giữa trận, bên phía ban huấn luyện của đội tuyển Hàn Quốc phát hiện dưới gót giày đấu của Ân Tiểu Tiểu một mảnh thiếc, liền thông báo cho trọng tài, hồng phá hồng tinh thần thi đấu của cô. Nhưng Ân Tiểu Tiểu này là ai kia chứ, Kim Sueng Uhm đúng là ngựa quen đường cũ, rất may trọng tài đã kiểm tra, phát hiện đây chỉ là giấy gói thuốc y tế do vô ý mà Ân Tiểu Tiểu dẫm vào, trận đấu được tiếp tục. Và kết quả không ngoài dự đoán, Ân Tiểu Tiểu kiên cường giành chức vô địch giải trẻ thế giới, chính thức ghi tên mình vào vòng chung kết thể vận hội mùa đông.

Lúc lên nhận giải, Ân Tiểu Tiểu nhìn lướt qua khu vực khán đài, liền sững người lại, khuôn mặt bỗng trở nên trắng bệch, hô hấp cũng khó khăn. Người kia, tại sao lại quen thuộc đến như vậy, ánh mặt màu hổ phách kia nhìn cô đầy thương tâm, cô đau đầu quá, trong đầu liên tục vang lên âm thanh " Tiểu nhi, nàng hứa sẽ cùng với ta mãi mãi ở cùng một chỗ chứ?" " Tiểu nhi?.. Tiểu nhi?" Tiểu nhi là ai, tại sao đầu cô lại đau đớn như vậy, nước mắt cứ từ từ chảy ra, Ân Tiểu Tiểu nhận vội huy chương vàng, chạy thẳng lên ghế khán đài, kết cục không tìm thấy người kia nữa, đám đông phóng viên bắt đầu xúm lại phỏng vấn ĐKVĐ, đông đến nỗi cô không còn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc rồi cuộc đã đi đâu mất rồi.

Một tuần sau.

" Tiểu Tiểu, ngày mai trong khoa tổ chức đi tham quan bảo tàng lịch sử đó, đi không?" Thẩm Tuấn Kiệt mấy ngày nay có vẻ rất quan tâm đến cô, từ sau giải đấu lần trước, tiền cũng trả không thiếu một xu, nhưng mà không hiểu sao hấn thực sự dính cô như sam vậy.

" Không đi! Tôi mệt, mà cậu đứng xích ra một chút!" Ân Tiểu Tiểu hôm qua thức khuya đọc sách, hôm nay hai mắt như gấu trúc, thoát nhìn ngốc ngốc đáng yêu vô cùng. Cô nằm úp trên bàn, tò ý không muốn cùng tên khốn này nói chuyện

" Cậu không đi thì tớ cũng ở nhà, Tiểu Tiểu, ngày mai sang nhà cậu chơi nhé, tớ cũng muốn gặp Ân tổng một lát, cậu không ngại chứ?" Thẩm Tuấn Kiệt lại nhẹ giọng

" Ủ! Sang mà chơi!" Ân Tiểu Tiểu uể oải trả lời, khiến Thẩm Tuấn Kiệt mừng như vớ được vàng.

" Thật chứ?" Hấn nhảy cẫng lên vì sung sướng, không ngờ Ân Tiểu Tiểu lại dễ dụ như vậy, thật là, hấn còn lo cô sẽ từ chối hấn nữa chứ, xem ra ba cái dự án đầu đầu kia phải nhờ Ân tổng giám đốc một chút rồi.

" Ủ! Cậu sang bên đó mà chơi với ông ta, tôi ở kí túc xá của đạo quán, không có rảnh về đó tiếp cậu!"

" ... .."

Sáng hôm sau.

Ân Tiểu Tiểu uể oải vác cặp đi theo đoàn người tuần vào bảo tàng tham quan, mẹ nó, sáng sớm đã bắt con người ta vác sách vở đến đây ghi ghi chép chép, chán muốn chết. Cô định bụng tìm một chỗ nào đó kín kín để ngủ, xong xuôi mượn vở ai đó chép lại là được, thông minh!

Nhưng mà mình tính không bằng trời tính, cô vừa định chuẩn bị đã bị tóm lại bởi một nhóm sinh viên, ôi trời, ai bảo cô ngốc nghếch không đăng kí vào trường đại học thể dục lại đi đăng kí vào trường xã hội khoa lịch sử làm gì, cô không hiểu nổi mình nữa, kết cục sáng sớm đã bị lôi đến đây, còn đi cùng với trường đại học khác trong thành phố nữa chứ.

" ĐKVĐ giải trẻ Taekwondo thế giới Ân Tiểu Tiểu, các cậu ơi!" Một bạn gái tóc vàng kéo kéo đám người đang mãi mê nghe diễn thuyết kia.

Đám đông ồ lên nào nhiệt, Ân Tiểu Tiểu đang khom lưng bỏ trốn cũng đột nhiên bất động, mẹ nó, cô bị bắt thật rồi. Ân Tiểu Tiểu lấy vở che mặt, khoát khoát tay, nói vọng ra " Không phải không phải đâu! Bạn nhầm người rồi!"

" Các em tập trung nào, Ân Tiểu Tiểu đứng lên đây cho tôi!" Vị giáo già đáng kính đen hết cả mặt, con bé Tiểu Tiểu kia ngày thường rất biết quậy phá, hôm nay im im chầu chầu như vậy đúng là muốn tìm chỗ ngủ đây mà, không biết nó vào cái khoa này làm gì nữa.

Đám đông vẫn nhìn chăm chăm nữ nhân đang ngồi xỏm che sách dưới đất, tò về rất tò mò, không biết quán quân thế giới có phải là cô nàng này không? Ân Tiểu Tiểu rửa thầm trong miệng, mẹ nó, đang yên đang lành lại bị bắt lại, cô cất sách xuống, vuốt phẳng phiu, từ từ ngồi dậy, hưởng vị giáo già nhovn miệng cười duyên " Có em!"

Đám đông lại được một phen oà lên dữ dội, không thể tin được, không thể tin được, ĐKVĐ thế giới lại xinh đẹp đến như vậy, trên tivi đã rất nổi bật, không ngờ ngoài đời lại xuất chúng hơn rất nhiều. Ân Tiểu Tiểu khó khăn lắm mới chen lên được hàng đầu, khổ sở bắt tay rất nhiều người, thỉnh thoảng còn bị ôm đến thở không được.

Vị giáo già cười cười, lườm cô một cái rồi tiếp tục bài giảng, Ân Tiểu Tiểu lén ngáp một cái, thật may là không ai nhìn thấy, nhưng mà cô có cảm giác, đám đông phía sau hình như vẫn đang để ý nhất cử nhất động của cô thì phải, ôi trời!

Giọng vị giáo già vang lên đều đều, tất cả đều chăm chú lắng nghe, mắt nhìn vào một cái trâm ngọc được chạm khắc hình phượng rất tinh xảo đặt trong tủ kính, nghe qua cũng có vẻ cổ cổ

"Các em ạ, đây là trâm ngọc được làm ra dưới triều vua Tống Thái Tổ, nhìn qua có vẻ rất tầm thường, vị phi tần cung nữ nào cũng có thể đeo được, nhưng câu chuyện của nó lại khác đây các em ạ!"

Đám đông lao xao "Khác như thế nào ạ?"

Ân Tiểu Tiểu lặng người nhìn chiếc trâm ngọc trong tủ kính kia, rất quen thuộc, cái hình phượng khắc trên chiếc trâm thật giống với vết sẹo sau gáy cô, năm mười tuổi vì xông vào nhà cứu lấy di ảnh của mẹ mà bị bỏng, giống nhau đến kì lạ.

"Đây là chiếc trâm do chính Tống Thái Tổ đã tự tay ngày đêm chạm khắc để tặng cho vị hoàng hậu mà ông yêu thương nhất, Ân Hậu!"

"Các em ạ, có thể nói rằng trong lịch sử Trung Hoa, Tống Thái Tổ chính là vị vua anh minh dũng trí đa mưu nhất, nhưng ông cũng là người si tình nhất ta từng biết, cả đời chỉ độc sủng Ân Hậu, vì nàng mà phế bỏ hậu cung ba ngàn mỹ nữ, nàng cũng chính là đệ nhất mỹ nhân Nguyệt Tuyền Quốc, có tư liệu còn kể lại rằng, Ân Hậu võ công không hề tầm thường, chỉ có điều..." Vị giáo già ngừng lại, day day trán, ông dường như không hề biết đến sự thay đổi sắc mặt kì lạ của cô bé đứng gần ông nhất, người cô như run rẩy đi, gương mặt xinh đẹp cũng trở nên trắng bệch.

"Chỉ có điều, Ân Hậu quá đoản mệnh, năm hai mươi tuổi sinh long phụng thai thái tử là vua Tống Thái Tông sau này cùng công chúa Ngọc Nhi, năm hai mươi hai tuổi vì biến cố triều đình, quân ta cùng Mông Cổ kịch liệt giao tranh, kết cục quân ta dưới sự lãnh đạo của vua Tống Thái Tổ giành chiến thắng, khi trở về.... Ân Hậu đã bị người ta hãm hại, mất tích dưới sông sâu. Năm năm sau thì Tống Thái Tổ cũng băng hà do quá thương nhớ Ân Hậu, quả thực người là vị vua chung tình nhất ta từng biết!"

Đám đông lại lao xao "Vậy tên thật của Tống Thái Tổ là gì vậy thưa thầy?"

Vị giáo già cười khẽ, cười vui vẻ "Triệu Khuông Dẫn!"

Ân Tiểu Tiểu nước mắt cứ chảy mãi không dứt, cô bước đi trong vô thức, cứ đi mãi, xung quanh như vô hình, tất cả đều nhòe đi, tại sao, tại sao chàng luôn ngốc như vậy, ta chết rồi vẫn còn Duật Nhi và Ngọc Nhi, chàng phải sống thật tốt để nuôi chúng, tại sao chàng lại chết? Thoắt chốc đã đến bên dòng sông lần trước cô được cứu lên, Ân Tiểu Tiểu nhắm mắt, nhẹ nhàng nhảy xuống. Ngày hạ chí! Xuyên qua trở về.

Bên cầu có rất nhiều người dừng lại, hô hoán "Bớ người ta! Có người tự tử!!!!"

Bốn năm sau khi Ân Hậu qua đời.

"Tiểu nhi, vị phu đã chờ đợi nàng rất lâu rồi, đã chờ những bốn năm rồi, tại sao nàng mãi vẫn chưa trở lại, nàng xem, Duật Nhi và Ngọc Nhi lớn thế này rồi, cũng biết gọi hai tiếng mẫu thân rồi, ta thường nhắc chúng phải luôn nhớ đến nàng. Nhưng mà nàng đã hứa cả đời này sẽ mãi mãi ở bên cạnh ta, cả đời cũng không rời xa, nàng thất hứa, nàng không tốt, nhưng mà tại sao tâm ta lại đau đến thế này, ta sắp không chịu đựng nổi nữa rồi, có đôi lúc ta chỉ muốn gục ngã, nhưng mà nhìn các con, ta lại phải cố gắng đứng dậy, ta biết nhất định sẽ có một lúc nào đó nàng quay lại, ta sẽ chờ. Nhưng mà nhanh lên nhé, ta sợ ta không kịp mắt!"

Sáu năm sau khi Ân Hậu qua đời.

"Tiểu nhi, xem nào, ôi, các bảo bối của phụ hoàng ngoan quá đi mất!" Triệu Khuông Dẫn vui vẻ ôm lấy bụng lớn của nàng mà vỗ về.

"Câm miệng, chàng câm miệng cho ta! Không phải chàng mang lại mệt mỏi cho ta nữa sao! Ta nói chàng nghe, nếu ta không nhớ lại, nhảy sông trở về, không phải chàng lại định chết theo ta sao? Làm vua một nước mà thế đấy à? Không thương dân chúng thì cũng phải thương các con chứ!" Ân Tiểu Tiểu bực tức dậm ngực tướng công, hai má cứ đỏ ửng mê người, nàng mang thai mà dáng dấp vẫn thật xinh đẹp, hai người kia một phen kim nén dử dỗi.

"Được, trăm biết mình không tốt, nàng đừng tức giận, ngoan, đừng tức giận!" Triệu Khuông Dẫn hôn trụ trán nương tử, cuối cùng nàng cũng trở về, không biết không có nàng đêm đó một năm trước hẳn đã chết đuối dưới sông, nhưng lại đem được nữ nhân trở về, kinh hi kinh hi.

"Tiểu nhi, vị phu hôn nàng một cái nhé!" Triệu Khuông Dẫn đưa môi chu ra, muốn âu yếm nương tử.

"Chàng chỉ biết ăn đậu hũ ta thôi ha! Đừng có mơ, Duật nhi với Ngọc nhi sắp thức dậy rồi, đừng có mà ở đây luyên thuyên nữa, lên triều hay đi bán cung gì đó đi!" Ân Tiểu Tiểu một chút cũng không thêm để ý đến hắn, mắt thỉnh thoảng liếc qua bên kia, hai nhóc con dung mạo vô cùng xinh đẹp đang ngủ say sưa, tay tiếp tục may y phục cho hai bé con trong bụng sắp chào đời, gen nhà hắn cũng tốt thật, một lần cứ đẻ sinh đôi, nàng sắp thành con heo nái mất rồi.

"Tiểu Phúc Tử!" Triệu Khuông Dẫn cho gọi

"Có nô tài!" Tiểu Phúc Tử vui vẻ nhìn hoàng thượng cùng hoàng hậu, ông trời thật có mắt, cuối cùng cũng đem trả người lại cho hoàng thượng.

"Cho truyền bà vú đến! Còn nữa, về Khang Ninh Điện chuẩn bị đi, hôm nay trăm cùng hoàng hậu sẽ ở đó!"

"Này này! Chàng làm cái trò gì vậy?" Ân Tiểu Tiểu hoảng hốt, cả người cứ thế bị bế về Khang Ninh điện. Kia, các người không giúp bản cung phải không, đám nô tì cứ chum lại bùm miệng cười, đúng là hoàng thượng với hoàng hậu tình cảm như đôi uyên ương, còn vượt qua cả thần tiên cơ mà. Ân

Tiểu Tiểu gãy dựa không được, hai bé con trong bụng lại đập ầm ầm hưởng ứng, các con à, các con định cùng phụ thân làm loạn sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chi Sùng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 22: Tại Sao Lại Là Ta! ( Hạ )

" Tiểu Phúc Tử công công giá đáo!" Bên ngoài Ninh Vân điện vang lên tiếng hô của cung nữ

Tiểu Phúc Tử cao cao tại thượng bước vào trong, đám cung nữ trừ Ân Tiểu Tiểu đều cúi xuống " Công Công giá thăm!". Tiểu Phúc Tử nhìn đám cô nương trước mắt rồi gật đầu nhẹ, nhìn thế nào cũng không bằng một góc của ngự nữ nương nhà chúng ta.

Thượng cung đại quan cơ mặt cũng dần ra hẳn, chạy lại cúi xuống làm lễ, cười đơn đả " Chẳng hay công công có việc gì mà phải đến tận đây?"

Tiểu Phúc Tử vốn rất không ưa bà thượng cung đại quan này, trước mặt thì đơn đơn đả đả, sau lưng không biết đã làm bao nhiêu chuyện xấu phục vụ cái mụ Bạch quý phi kia rồi, hôm nay điện hạ dẫn đến đây đón ngự nữ nương nương hồi đông cung, sáng người đi sớm, quên dặn nương nương chỉ cần ở trong đông cung điện luyện võ, không cần đi học lễ nghi, bây giờ về không thấy nương nương đâu liền kêu hân đi đón về. Áy da, mới chưa gặp nhau đến mấy canh thời mà điện hạ đã nhớ nương nương như vậy rồi, thật là hạnh phúc quá đi.

Tiểu Phúc Tử mặc kệ bà ta, bước qua, cúi mình trước Ân Tiểu Tiểu " Nương nương! Điện hạ cho mời người hồi Đông Cung điện ạ!"

Ân Tiểu Tiểu che miệng ngáp dài, trời ạ, sao người không đến sớm một chút, hại bản cung phải ngồi đây nghe giảng dạy nghi lễ một muốn chết, nàng ghé tai Tiểu Phúc Tử " Về nhớ chuẩn bị miếng gỗ cho ta luyện tập!"

Tiểu Phúc Tử sắp hồn lìa khỏi xác, miệng lắp ba lắp bắp " Nương nương!"

Nàng cười nhẹ, lách qua hân, một mạch đi ra khỏi Ninh Vân điện.

Đám tiểu thư phía sau cũng được một phen lao xao, khốn thật, Ân Tiểu Tiểu không thèm coi ai ra gì nữa rồi, đối với thượng cung đại quan và Tiểu Phúc Tử công công còn không chào hỏi một câu đã chạy đi mất, thứ nữ nhân không biết trước sau, xem ả còn dương dương tự đắc được bao lâu. Tất cả đều bỏ ngoài mắt bóng hình nữ nhân đứng ở cuối hàng, miệng lầm bầm " Ân Tiểu Tiểu, không lâu nữa đâu, Dẫu sẽ chỉ thuộc về một mình ta!"

Uy Vân khiếp sợ xanh mặt, nàng đã làm ra cái gì thế này, Bạch Mạn Thanh kia thật đáng sợ, ả muốn hại chết Ân Tiểu Tiểu, còn kêu nàng bằng mọi cách phải tìm được lạt hoa độc\* , thứ độc hòa vào trong gió, khiến người ta chết dần chết mòn, đến khi chết rồi cũng không tìm được nguyên nhân gây ra cái chết, nếu không làm theo, ả sẽ tố cáo nàng đã thất thân, sống cũng không được mà chết cũng chẳng xong.

" Tên Triệu Khuông Dẫu đáng chết, mẹ nó, khó chiều nó vừa vừa thôi chứ, ra đây còn không có cung nữ nào theo hầu, hại ta lại lạc đường nữa rồi, biết thế lúc này chờ tên Tiểu Phúc Tử kia cho xong, hừ!"

Ân Tiểu Tiểu muốn hét cao độ, hai mặt đỏ ửng lên, lại lạc đường nữa rồi, cái cung điện quái lạ này, sao mà rộng thế không biết, đi hai bước cũng có thể lạc được. Nàng chính là một ví dụ điển hình cho những kẻ đen đui nhất trên đời, muốn ăn cơm thì mẹ đã đồ cơm cho heo, muốn hỏi đường lại lạc đến nơi không có một bóng người qua lại, lão thiên a, mau giết con đi. Dù là võ sư huyền đại tam đẳng, Ân Tiểu Tiểu khẳng định mình bây giờ muốn học nhất chính là khinh công, một phát bay lên mái nhà, nhìn cái là biết nên đi đường nào rồi.

"Cung.. cung nữ thôi tha.. lại là người!" Âm thanh thảng thốt phía sau lưng truyền đến, Ân Tiểu Tiểu giật mình ngoảnh mặt lại, ách, lại gặp người quen rồi.

" Đệ đệ.. là người?" Nàng cảnh giác lùi sau ba bước, ai biết được thằng nhóc này sẽ mạnh động

Thân Bất Phàm cười cười, càng ngày càng tiến lại gần con thỏ kia " Cung nữ to gan, hôm nay để ta bắt được, xem người thoát thân như thế nào?"

Ân Tiểu Tiểu nhìn ngó xung quanh, lắp bắp " Người! Người không được làm càn! Có có biết bản cung là ai không hả?"

" Người ấy à, chính là một thứ cung nữ thấp kém, dám trêu tức ta, nhìn y phục trên người mình xem rồi hăng nói dối với ta!" Thân Bất Phàm không hỏi Thân Bất Phàm, hân mới từ Giang Châu trở về đã ngay lập tức cùng ba đồng học môn hồi cung, hội đàm cùng thái tử điện hạ, không ngờ con thỏ nhỏ đáng ghét này lại cư nhiên chạy qua chạy lại trước mắt, trước hết cứ phải bắt lại trêu chọc một chút cho bổ tức đã.

Ách, tình huống này không khả dĩ lắm, ai bảo nàng không thèm mặc đồ ngự nữ nữa miều lộng lẫy kia cơ, cứ chăm chăm mặc mỗi bạch y, trên đầu cũng chỉ có dải lụa màu lam cố định vuốt tóc óng ả, thoát qua kinh động kiêu diễm.

" Đệ đệ, đệ đừng mạnh động, ta không muốn đánh tiểu đệ như người!" Ân Tiểu Tiểu càng lúc càng lùi về phía sau, tay thủ lên.

Thân Bất Phàm không để ý lắm, hân càng ngày càng cười lớn, xem ra con thỏ này rất kiên cường, ách, có chút đáng yêu nữa, hân khịt khịt mũi xua tan ý nghĩ trong đầu.

" Ngươi định làm gì ta? Đánh ta sao? Mối không có khả năng đi!" Thân Bất Phàm hai bước đã tiến đến sát nàng, tay lớn hướng tay đang thủ chặt của nàng cầm lại, cười khiêu khích.

" Đệ đệ, tại đệ ép ta trước!" Ân Tiểu Tiểu nhắm mắt hét lớn, xoay người đá liên thủ cước vào trước ngực hắn, nam nhân không chút phòng thủ ngã ỵch ra giữa đất, đầu đón la mấy tiếng.

" Nương... Nương nương? Thân tể.. tướng?" Ba âm thanh đồng loạt kinh diễm vang lên, tựa hồ kinh hoàng đồng thanh

Ân Tiểu Tiểu định thần mở mắt, ba khuôn mặt khả ái đến mức ngây ngất lòng người đập thẳng vào mặt nàng. Ân Thanh Tuấn, Ân Thanh Tuyền, Ân Thanh Tuyết ngây ngốc mắt chữ A, miệng chữ O nhìn nam nhân đang nằm rên la dưới đất, rồi lại ngược lên nữ nhân đang thông dong đứng ở kia.

Bọn họ vội vàng chạy lại đỡ Thân Bất Phàm, hướng Ân Tiểu Tiểu hành lễ " Chúng thần tham kiến Ngự nữ nương nương, nương nương cát tường!"

Thân Bất Phàm nhìn ba học huynh đệ còn kinh ngạc hơn " Ngự..ngự nữ?"

Ân Tiểu Tiểu phui phui tay, nhìn thẳng vào mắt hắn " Ủ! Ta nói rồi mà, đệ có nghe ta đâu!"

Ba huynh đệ kia cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thôi, dĩ hòa vi quý là trên hết, bắt đầu giới thiệu, từ người này sang người kia nói không ngừng. Kết cục là không khí có chút khác lạ.

Ân Tiểu Tiểu tròn mắt nhìn bốn người trước mặt, thốt lên " Các người là đồng học, còn học chung với Triệu Khuông Dẫn nữa?"

Ba huynh đệ nhà họ Ân gật đầu như gà mổ, ai mà không biết bốn chúng ta vinh dự được học chung với thái tử điện hạ chứ, chỉ có vị cô nương đi xuyên không ngốc nghếch này mới không biết thôi. Người đứng sau ba kẻ đang mãi ba hoa bốc phét kia khuôn mặt buồn bã, lặng lẽ nhìn nữ nhân kiêu diễm trước mặt, hồi tưởng về mười năm trước.

" Phàm ca ca, muối muốn ăn hồ lô!" Nữ nhi nhỏ nhắn dung mạo phi thường kiêu diễm, làn da bé trắng sứ, một thân hồng y phát phơ trong gió nắm lấy tay nam tử tuy mới khoảng mười tuổi nhưng khí chất đã hơn người, dung mạo rất tuấn tú.

" Tiểu nhi, muối ăn ngọt sẽ bị sâu răng, sẽ không xinh!" Thân Bất Phàm ôn nhu vuốt má non mềm mịn, cười cười.

Bé con xịu mặt, nước mắt long lanh bắt đầu chảy " Muối muốn ăn, Phàm ca ca, muối muốn ăn! Huynh không thương Tiểu nhi nữa! Không chơi với huynh nữa! Huhu!"

Thân Bất Phàm ôm lấy bé con vào lòng, thủ thi " Tiểu nhi, Phàm ca ca rất yêu thích muối, sau này lớn lên, sẽ cùng với muối ở cùng một chỗ, đừng khóc, ca ca đưa muối đi ăn, được không?"

Nữ nhi ôm lấy cổ nam nhân, lập tức cười tươi vui vẻ " muối cũng yêu thích Phàm ca ca!"

Tuy là lời nói của một đứa trẻ, nhưng Thân Bất Phàm hẳn không hề quên, mười năm qua luôn hiện diện trong tâm hắn, nhưng hắn chỉ là một đứa trẻ mồ côi, có đủ tư cách để bao bọc nàng?. Mười năm trước, Ân phủ curu mang hắn, cho hắn mái nhà, cho hắn huynh đệ, còn cho hắn người hắn nguyện yêu hết đời này, Ân Tiểu Tiểu. Sau đó còn được vinh dự cùng điện hạ học tập, vì nàng, hắn phần đầu không ngại gian khổ, đời này chỉ nguyện có nàng ở bên, hắn vào sinh ra từ mười năm, bé con năm nào đã trở nên xinh đẹp kiêu diễm, nhưng nàng đã không còn là của hắn nữa rồi. Hôm nay hắn trở về, vốn muốn xin điện hạ tứ hôn, muốn được đường đường hoàng hoàng cho kiểu rước nàng vào phủ tể tướng, hắn đã chờ đợi điều này mười năm rồi, bây giờ thì là gì? Sao tâm hắn đau đớn thế này?

Ân Tiểu Tiểu cười tươi vui vẻ đứng trước mặt Thân Bất Phàm, đưa tay ra " Hóa ra hồi nhỏ chúng ta cũng ở một chỗ, mấy tên huynh đệ khổng này, vậy người cũng là huynh của ta rồi, xem như chúng ta hòa nhé!"

Thân Bất Phàm đau đớn nhìn nàng, tay lớn cầm chặt lấy tay nhỏ của nàng, kéo mạnh, lời đi. Ba vị Ân huynh đệ đứng sau chỉ kịp ứ ớ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, trơ mắt đứng nhìn muối muối bị kéo đi không thương tiếc.

Hậu hoa viên

" Ngươi! Mau bỏ ta ra! Ta là Ngự nữ của điện hạ, ngươi có biết khi quân phạm thượng tội nặng thế nào không hả?" Ân Tiểu Tiểu bị nam nhân ôm chặt, không thể nào xoay sở, mẹ nó, lại là ra cái thế kẹp chân giống y Triệu Khuông Dẫn, nhưng mà trong tình huống này nàng lại nhớ đến hắn, Dẫn Dẫn, mau đến cứu bổn cung. Cái tên huynh khổng này, dù là có biết nhau từ trước, nhưng mà nàng bây giờ đã là người của điện hạ, hắn làm cái này không đúng cho lắm.

" Tiểu nhi! Muối đã lớn như thế này rồi, muối không nhớ Phàm ca ca nữa ư?" Thân Bất Phàm đau khổ ôm lấy nữ nhân trong lòng.

" Ngươi hiểu nhầm.. khóc.. à?" Ân Tiểu Tiểu cảm thấy tai mình có chút ướt át, không tin vào mắt mình, nam nhân khóc cũng dễ dàng như vậy, Ân tiểu thư với hắn quả nhiên không tầm thường.

Hắn không nói gì, Ân Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy vai hắn đang rung lên, trong lòng cũng có chút thương cảm, nhưng mà nàng không phải Ân tiểu thư, nghĩ thế này lại thấy thương cho số phận của mình, tự nhiên lại cướp mất những gì Ân tiểu thư kia đáng phải nhận được. Người ta có nói đàn ông mạnh mẽ nhất khi dám yêu đuổi trước mặt người phụ nữ mà mình yêu, Ân Tiểu Tiểu mếu máo " Ngươi bình tĩnh đã, thả ta ra rồi chúng ta nói chuyện, được không? Dù



gì thì ta cũng là.."

" Tiểu nhi! Chúng ta bỏ trốn, nàng cùng ta chạy đi, có được không?" Thân Bất Phàm hần không cần gì nữa, hần cố gắng tất cả đều vì nàng, nói hần mù quáng, cả đời lấy nữ nhân làm mục đích, hần không câu nệ, chỉ cần có nàng ở bên, chắc chắn hần sẽ hạnh phúc.

" Mau thả nàng ra!" Âm thanh tức giận quen thuộc từ xa truyền tới, Ân Tiểu Tiểu hoảng hồn lò đầu ra, đập vào mắt nàng chính là dung mạo phi thường tuấn tú kia, một thân hắc trường bào phát phơ, để lộ khí chất vương giả. Ân Tiểu Tiểu biểu cảm đau khổ, chết bà rồi, kiêu gì hần cũng rất giận dữ, độ chiếm hữu của tên này rất cao, nàng biết.

Thừa thời cơ Thân Bất Phàm cũng ngạc nhiên không kém, Ân Tiểu Tiểu một phát chui người luôn ra, lùi lại ba bước, cười xòa " Điện hạ, ngươi phải nghe ta giải thích!"

" Tiểu nhi, nàng mau chóng cùng ta hội đồng cung điện, Thân tể tướng, ngày mai hãy đến!" Triệu Khuông Dẫn lạnh lùng phun ra từng tiếng, phát áo quay đi, chứng tỏ hần đang cực kì kiểm chế. Thấy Tiểu Phúc Từ đi đón nàng mãi chưa về, hần đích thân muốn đến dẫn nàng về, không ngờ trên đường lại bắt gặp cảnh ân ái ái ái này, Tiểu nhi, nàng giỏi lắm!

Ân Tiểu Tiểu thờ dài, đi ngang qua Thân Bất Phàm còn đang ngây ngẩn, thì thầm " Về đi, rồi ba kẻ kia sẽ giải thích cho ngươi hiểu!"

Nàng chạy theo đằng sau Triệu Khuông Dẫn, làm đủ trò câu sự chú ý của hần, nhưng mà không hề nhận được cái liếc mắt

" Ngươi giận hả? Ta đã bảo là hiểu nhầm rồi, ngươi phải tin ta!"

" Không giận, ta tin nàng!"

" Không giận thật à? Ta xin lỗi nhé, tại ta lạc đường nên về muộn!" Quái! Mà nàng phải giải thích với hần làm cái gì nhỉ?

" Ừ!"

Đông Cung điện.

Ân Tiểu Tiểu quay bên này, hần lại quay mặt về bên kia, nàng ngồi đây, hần sẽ ra chỗ khác ngồi, nhỏ mọn, thế mà bảo là không giận.

" Thật ra hần không biết ta không phải là Ân tiểu thư, nên mới bất kính như thế!" Ân Tiểu Tiểu giả vờ nói vu vơ

" Ta biết!" Triệu Khuông Dẫn tiếp tục coi binh pháp, không thèm nhìn sang nàng.

chút.. Ân Tiểu Tiểu không biết xích lại gần từ bao giờ, thoải mái thom vào má hần một cái, hai nam nhân hai má cứ nhiên đỏ ửng lên. Hần khẽ ho, ngồi cách nàng thêm một chút

" Điện hạ, người không trách thần thiếp tội khi quân phạm thượng chứ ạ?" Ân Tiểu Tiểu tinh ranh cười tươi, để lộ hai lúm đồng tiền, đẹp đẽ tựa tiên tử.

Triệu Khuông Dẫn quay sang nhìn nàng, chưa kịp định thần, cánh môi hồng nộn đã áp vào, thoang thoang hương hoa hương thảo thơm ngát. Ân Tiểu Tiểu nhắm mắt, người kia lại mở mắt trừng trừng, thành ra nàng đang hôn hần miệng mấp máy " Ngươi.. nhắm.. mắt vào đi!"

"Nàng cũng có nhắm mắt đâu!" Triệu Khuông Dẫn phản bác, hần là vẫn rất uất ức chuyện lúc này.

" Ta.. ta không chơi với ngươi nữa!" Ân Tiểu Tiểu đỏ mặt, tức giận tách môi ra, tức thì tay đã bị cầm lại, cả người vô lực rơi vào lòng ngực ấm áp. Triệu Khuông Dẫn hôn trụ trán nàng, ôn nhu " Tiểu nhi, nàng không ngoan, tại sao lúc nào cũng làm bồn điện hạ lo lắng cho nàng như vậy?"

" Chắc tại kiếp trước ngươi nợ ta đó!" Ân Tiểu Tiểu không nhanh không chậm lên tiếng. Nói xong câu này nàng cũng thấy sao đầu nhỏ lại ngu ngốc như vậy, ai kia chỉ việc cười tà bẻ nàng lên giường, phun ra hai từ " trả nợ", Ân Tiểu Tiểu! Đi chết đi!

Lúc hần đang mê mị vật lộn với đám y phục trên người nàng, Ân Tiểu Tiểu vẫn có điểm thắc mắc, lên hỏi " Ây, ta vẫn có việc muốn hỏi ngươi, nếu không phải là ta, mà là Ân tiểu thư, ngươi có đối với nàng ta vô sỉ như thế này không?"

Triệu Khuông Dẫn ánh mắt mờ sương cầm lấy tay nàng, đặt trước lồng ngực rắn chắc, hai vạt áo mở rộng ra hai bên của hần, áp vào, tiếng tim hần đập rất nhanh, Ân Tiểu Tiểu nàng xị máu mũi, hành động nói lên tất cả, nàng ngoan ngoan để hần trần lộ. Giờ phút này trong mắt hần chỉ có nàng, mà.. mà chết tiệt, hình như trong mắt nàng cũng chỉ có hần mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 23: Hiểu Lâm Bay Viu!

Ninh Vân điện

"Hương nhi, ta nhắc lại, tỷ không được làm hại Ân Tiểu Tiểu, người thiết sẽ là tỷ thôi!" Bạch Mạn Trân bàng hoàng nhìn gói lạt hoa độc trong tay, hôm nay toàn Ninh Vân điện, các sương phòng đều làm vệ sinh, mỗi tiểu chủ tử sẽ tự động vệ sinh sương phòng của mình. Bạch Mạn Trân và A Đề Mi Hương chính là biểu tỷ muội, không những được ở chung sương phòng, người ngoài nhìn vào còn tưởng hai nàng tình tỷ muội thắm thiết, đi đâu cũng dính nhau như sam, nhưng chỉ người trong cuộc mới biết được, Bạch Mạn Trân khổ sở như thế nào.

A Đề Mi Hương đứng phắt dậy, cướp lại gói lạt hoa độc, ánh mắt long lên sòng sọc "Bạch Mạn Trân, ta nói cho muội biết, Ân Tiểu Tiểu dám lại gần điện hạ, chính là à muốn chết!"

Bạch Mạn Trân đau đầu, máu, nhiều máu quá, nàng sắc mặt nhợt nhạt, đứng không vững "Xin..xin tỷ, đừng làm vậy, đau đầu đau quá!"

A Đề Mi Hương kinh ngạc tiến tới, muốn đỡ lấy nàng, Bạch Mạn Trân lập tức lùi ra "Đừng, xin tỷ đừng lại đây! Ta không chịu nổi nữa!"

Nói rồi chạy ra ngoài, bóng dáng nhỏ bé lao đảo khuất sau cửa sương phòng.

Bạch Mạn Trân nàng không biết mình chạy bao lâu, chạy đến những đâu, đầu nàng đau lắm, đến khi đâm sầm vào một vật lớn, móng nhỏ chỉ chọc chờn ầu yếm đất mẹ, vòng tay rắn chắc ôn nhu đã nắm lấy eo nhỏ, cả người vô lực rơi vào lồng ngực ấm áp.

Nàng biết mình phận tú nữ, không thể vi phạm cung quy, nhắm mắt giả tựa trời chết, hòng thoát khỏi vòng ôm áp của ai kia. Giọng nói trầm khàn quen thuộc vang lên

"Người sẽ không thể thoát ra, nếu tay người cứ ôm chặt bản hoàng tử như vậy!" Triệu Khuông Tú lặng lẽ ngắm nhìn tiểu cô nương trước mắt, đáng ghét, tại sao mỗi khi thấy nàng hấn lại không tự chủ được như vậy, không được, nha đầu kia một chút cũng không để hấn vào trong tâm, tại sao hấn lại phải vì nàng mà thương tổn, nàng muốn làm thái tử phi, được, hấn thành toàn cho nàng.

Bạch Mạn Trân tức thì mở mắt, đích thị tay nàng đang ôm chặt lấy eo ai kia, mới vừa nãy nàng muốn thoát ra cơ mà, sao lại ôm người ta chặt cứng không buông thế này. Bạch Mạn Trân nàng hoảng sợ, vội vã thu tay về, lùi sau năm bước, không dám ngẩng mặt lên nhìn.

"Xin.. xin hoàng tử thứ lỗi, tiểu.. tiểu nữ xin cáo lui!" Bạch Mạn Trân vội vã hành lễ, rồi cũng vội vã quay người đi, tức thì tay nhỏ đã bị cầm lại, nàng bị kéo mạnh, lưng đập vào tường lớn, nàng nga một tiếng đau đớn.

Triệu Khuông Tú cười khẩy, hai tay chống lên tường, nhốt tiểu cô nương nhỏ bé hoàn toàn nằm trong ngực hấn, khuôn mặt tuấn tú kè sát gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên vì đau của nàng, trêu chọc "Nha đầu, người muốn quyến rũ ta? Chiêu lạt mềm buộc chặt này người cũng có thể nghĩ ra, là tiện nhân Bạch Ngọc kia chỉ dẫn cho người?"

Bạch Mạn Trân nhìn lam mầu kia đến xuất thần, nàng ngực bỗng trở nên cực kì đau nhói. Triệu Khuông Tú ngày càng đưa mặt lại gần nàng, bạc môi của hấn chỉ cách môi nàng một chút nữa thôi, Bạch Mạn Trân lập tức ngoảnh mặt đi, nước mắt chực chờ rớt xuống "Xin hoàng tử tự trọng, tiểu nữ chỉ là đi lạc, cũng không có ý gì khác với ngài!"

Triệu Khuông Tú tức giận, tay lớn bóp chặt cằm nhỏ, kéo lại, mặt đối mặt "Còn có tự trọng sao? Còn có tự trọng làm thái tử phi của hoàng huynh ta sao? Người tự trọng ghê nhỉ?"

Bạch Mạn Trân có cảm tưởng lồng ngực mình đau đến thâm thương, chưa bao giờ nàng đau lòng như vậy, hấn đối với nàng có cảm tình gì, nàng biết, hấn hận nàng đến tận xương tủy, nhưng mà trong lòng nàng lại chỉ có hấn, cả đời này cũng chỉ yêu một mình hấn.

Nàng nén xuống cảm giác đắng ngắt nơi cổ họng, lên tiếng "Đúng! Ta không có tự trọng, sự việc hôm nay cũng là nằm trong tính toán của ta, ta muốn quyến rũ ngài, dù gì ta cũng không có số mệnh thái tử phi, ngài lại chưa có lập hoàng tử phi, không phải ta còn cơ hội sao?" Kiên cường, không thể để hấn biết nàng yêu hấn, nhất định không để hấn biết được!

Triệu Khuông Tú bật cười, lời này cũng nói ra được, không hổ là cháu gái yêu quý của Bạch Ngọc "Ân Tiểu Tiểu kia là thực?"

"Câu dẫn ta? Được, nói cho người biết, hôm nay người thành công!" Triệu Khuông Tú không nói hai lời nắm chặt tay nàng, kéo đi.

Tà Vu điện

"Đừng tay!" Bạch Mạn Trân kinh hoàng nhìn y phục từng cái từng cái rơi xuống sàn, trên người chỉ còn độc chiếc yếm hồng, đỉnh vu thoát ần thoát hiện dưới làn vải đỏ mềm mại.

Triệu Khuông Tú cười tà, không nói hai lời nhanh chóng thoát li luôn cái yếm hồng, một mảng xuân sắc vô hạn bày ra trước mắt hấn. Nàng ảm ức, hai tay che ngực, nước mắt lã chã rơi "Triệu Khuông Tú, ta không cần, tuyệt đối không cần, người có thể giết ta, nếu người muốn, nhưng đừng chà đạp lên tự tôn của ta!"

Lòng Triệu Khuông Tú đột nhiên đau như có ngàn mũi dao đâm vào, tại sao nhìn nha đầu này khóc lòng hấn lại đau, tay không tự chủ muốn ôm nàng vào lòng mà an ủi, vỗ về. Hấn kéo nữ nhi vào lòng, tay lớn như ngày xưa hướng lưng nàng vỗ nhẹ "Ngoan, đừng khóc, không phải người muốn quyến rũ

bản hoàng tử sao, bây giờ lại yếu đuối thế này?"

Bạch Mạn Trân thần trí vì khóc mà không có chút tỉnh táo, cứ thế đánh vào ngực hắn, dẩy giữa

" Ngươi là kẻ xấu, là kẻ xấu nhất trần đời này, biết ta năm năm qua đều yêu thích có một mình ngươi, ngươi lại khinh thường ta, không thương ngươi nữa, ta quyết định từ giờ không bao giờ đặt ngươi vào trong mắt, cũng không bao giờ vì ngươi mà đau lòng nữa!"

Triệu Khuông Tú tâm chột thất lại, nàng? Yêu thích hắn ư? Hơn nữa còn là năm năm? Tại sao chưa lần nào nàng nói ra, hôm nay vì hắn bắt ép đến quá giới hạn chịu đựng, nàng mới cho hắn biết? Triệu Khuông Tú, ngươi đã làm ra cái gì thế này? Ép buộc một tiểu cô nương đến mức đau lòng đến chết, hắn khẳng định mình lần này sai rồi!

Bạch Mạn Trân đẩy mạnh hắn ra, lùi về phía sau, mắt đầm nước, tốt cùng sợ hãi, hắn đưa tay ra muốn nắm lấy vai nàng, rốt cuộc là tung ra giữa không trung, khuôn mặt có chút khổ sở nhìn nàng

" Ngươi đã biết ta yêu thích ngươi, điều ta muốn giấu năm năm qua cuối cùng ngươi cũng biết rồi! Bây giờ ngươi cũng biết ta sẽ không yêu thích ngươi nữa, làm ơn buông tha cho ta, để cho ta toàn vẹn trở về với phụ mẫu!"

Triệu Khuông Tú bất chấp tất cả kéo nàng ôm vào lòng, lấy trường bào trên người che phủ cho nàng, tay lớn đỡ lấy gáy nàng, để cho nữ nhân khóc lớn, đem hết uỷ khuất trút hết lên người hắn. Triệu Khuông Tú không biết tình cảm của hắn đối với nàng đã có thể gọi là yêu hay chưa, hắn chỉ biết trong lòng hắn từ trước đến nay chỉ có nàng, gặp nàng liền muốn trêu chọc, tâm đột nhiên trở nên đau đớn nếu nàng khóc, nghe tin nàng vào cung để tuyển tú nữ lập thái tử phi, hắn chỉ muốn đốt luôn cái Ninh Vân điện kia, để cho nha đầu này không thể đến đó được nữa.

Đương nhiên hắn chắc chắn đã đặt nữ nhân kia vào trong tim mất rồi, Bạch Mạn Trân khóc đến kiệt sức, cả người dựa vào người hắn, hai má vì khóc mà đỏ ửng mê người, mắt long lanh ngấn nước như muốn quyến rũ nam nhân trước mặt. Lạnh! Cảm giác bây giờ của nàng là thân thể có chút lạnh, ách, hắn coi hết ý phục của nàng rồi, trên người chỉ còn một chiếc tiết khổ màu lam, thật là xấu hổ chết mất! Nhưng mà, nàng lại cảm nhận nhiệt độ ấm nóng trên người hắn rất rõ ràng, còn có, còn có nhịp tim hắn đập rất nhanh nga, quái lạ, có phải vì giận quá mà tim đập nhanh vậy không? Không có, người đáng phải tức giận bây giờ chính là nàng mới đúng!

" Tại sao bây giờ mới nói?" Âm thanh có chút khàn đặc vang lên, hắn còn tưởng chỉ có mình si tâm vọng tưởng đơn phương, mấy năm qua đều phí công phí lực thương nhớ nàng, nàng lại muốn làm thê tử của hoàng huynh, Triệu Khuông Tú phi thường kinh hi.

Bạch Mạn Trân không còn sức lực để chống cự, cứ nhiên nằm yên trong ngực hắn, nói vọng ra " Có thay đổi được cái gì không? Ngươi nghĩ bây giờ ta còn yêu thích ngươi ư? Nếu vậy ngươi nhầm rồi!"

Triệu Khuông Tú không nói không rằng lôi trong ngực ra một tờ giấy, ách, còn có hai dấu điểm chỉ nhỏ nhỏ nhìn đến là kinh hoàng, tờ giấy đính ước năm đó, hắn còn giữ làm cái gì? Không phải hắn năm mười bảy tuổi trước mặt bé con chỉ mới mười lăm tuổi như nàng vô vút nó đi rồi sao? Trẻ con cũng đúng là ngốc nghếch, cái gì mà hẹn ước nàng không hiểu rõ, chỉ biết mọi thứ đều nghe Tú ca ca, người nàng yêu thương nhất cũng chỉ có Tú ca ca.

" Còn nhớ nữa không?" Triệu Khuông Tú từ từ lên tiếng, đem đưa tờ giấy trong tay

" Không nhớ, ta không nhớ cái gì cả, năm đó ngươi vút bỏ nó rồi, bây giờ cho dù tìm lại cũng không có hiệu lực, ta mới không sợ đi!" Bạch Mạn Trân quay đầu sang một bên, không hợp tác!

" Nhưng mà nàng xem, có dấu điểm chỉ rõ ràng đây này " Bạch Mạn Trân đương nhiên lớn lên sẽ chỉ gả cho hoàng tử Triệu Khuông Tú, nếu trái đính ước sẽ bị biếm làm cung nữ cho hoàng tử cả đời!"

Ách! Năm đó nàng nhớ kỹ, không có điều kiện này mà, tại sao bây giờ chính ỉnh xuất hiện trên tờ giấy thế này, Bạch Mạn Trân quên mất mình còn được nam nhân bao bọc, cánh tay trắng nõn vươn lên muốn cướp tờ đính ước xé đi, ai ngờ mất đà, không những bản thân ngã xuống giường, cứ nhiên còn lôi thêm cả hắn ngã xuống, kết cục, nàng nằm trên, nam nhân kia nằm dưới, tư thế, ừm, cực kì không đứng đắn!

" Ta.. cáo.." Bạch Mạn Trân đỏ mặt, vừa định vươn dậy, gáy nhỏ đã bị nắm lại, với hắn mặt đối mặt.

Ánh mắt hắn chân tình nhìn nàng " Trân nhi, có thể yêu thích ta thêm một lần nữa không?"

Bạch Mạn Trân nàng nhất thời không biết nói gì, tự nhiên nước mắt cứ rớt xuống, nàng vừa khóc vừa cật lực lắc đầu, không muốn, nàng không muốn dây dưa cùng hắn một chỗ nữa, chuyện với cô cô nàng đã nói qua, người cũng không bắt ép, lại có A Đề Mi Hương đạo này rất thân mật với cô cô, hiển nhiên nàng có thể về gia yên ổn sống được rồi, chỉ là nàng còn lưu luyến Ân tỷ tỷ, sợ tỷ ấy sẽ bị người ta hãm hại, tuy rằng nàng có thể nhìn ra trước vận mệnh, nhưng mà loại sự tình phát sinh này bộp chộp nàng cũng không nhìn ra. Nàng chán ghét cung cấm, chán ghét tranh giành địa vị, nàng sợ máu, sợ bị hắn làm tổn thương, sợ sẽ không chịu đựng nổi khi hắn ở bên nữ nhân khác!

Hắn thương tâm kéo nàng xuống, bạc môi khẽ áp vào cánh môi hồng nõn, ôn nhu. Môi hắn rất thơm, không hiểu sao Bạch Mạn Trân không có chút kháng cự, tay còn vô si vòng qua cổ người ta, rất hưởng thụ!!! Aaaaaaaa!

" Không sao, rồi ta sẽ làm nàng yêu thích ta như trước!" Triệu Khuông Tú khẽ vén tóc mai tiểu cô nương nằm dưới, ánh mắt chân thành cùng ôn nhu, mà nữ nhân sớm đã bị vẻ tuấn tú của hắn hấp hồn, cái gì mà nghe không thuận, vút qua một bên đi, lão nương còn bận ngắm soái ca!

Tiết khổ của nàng! Bay vui! Y phục của hắn! Nàng cũng vút xuống sàn! Tất cả đều bay tán loạn dưới sàn nhà!

Diễn biến cuộc đấu này lửa

" Không, không, ta muốn về gia, đừng đưa thứ đó vào!"

" Trần nhi, nàng trật tự một chút, ta hứa sẽ nhẹ thôi! Sẽ không đau đâu!"

" Huynh lừa người, không được, thứ đó to lắm, ta sợ máu!"

" Thật ra ta có lén đọc qua cung xuân đồ của mẫu thân, đều nói lần đầu tiên sẽ đau nhưng một lúc sẽ không đau nữa!"

" Hu hu! Huynh xấu lắm, ta không tin huynh, cung xuân đồ huynh còn dám đọc, chuyện gì mà không dám làm chứ, ta không chơi nữa, ta đi về!"

" Được rồi, nàng phải tin ta, Trần nhi, đừng sợ!"

" ... ...."

" Aaaaaaaaa! Aaaaaaaaa! Đánh chết huynh đi, ta đau chết mất!"

" Bình tĩnh, ta cũng.. cũng... đ.à.u!"

" Sao.. có.. thể.. như vậy được?"

" Nàng tưởng mỗi mình nàng đau à? Ta.. cũng là lần đầu tiên!"

" Không tin! Không tin huynh!Hu hu! Đau chết ta rồi!"

" Ngoan, đừng khóc, ta xoa lưng cho nàng, đừng khóc!"

" Máu, á , máu kia, ta choáng quá!"

" Ngoan, đừng nhìn chỗ đó, nhìn ta đây này, rồi, nàng giỏi lắm, cố hít thở nào!"

"... .."

Bạch Mạn Trần so với việc làm lãnh được với nam nhân kia có chút hơi phiền lòng, bởi vì nàng chăm chỉ luyện tập, dù gì cũng là nhi nữ Bạch gia, nếu muốn đường đường hoàng hoàng đi về, chính là phải biểu diễn khá một chút. Coi như nàng đã vì cô cô mà cố gắng lần cuối vậy, nhưng mà từ hôm nay nàng và Triệu Khuông Tú đã có thêm nhiệm vụ, đó chính là âm thầm bảo vệ đại tẩu Ân Tiểu Tiểu kia, hần bảo nàng biết trước số phận người ta, chính là phải chịu trách nhiệm, vô lý, nhưng mà cũng có điểm đúng. Vì vậy Triệu Khuông Tú liên tục lấy cớ muốn nói chuyện, đêm đêm A Đề Mi Hương lên ra ngoài, nàng và hần cũng mon men đi theo, kết cục như thế nào đó bất gặp nàng ta cùng một bóng đen nhỏ nhắn quen thuộc trao đổi một gói thuốc, rất giống gói lát hoa độc hôm trước nàng bắt gặp, A Đề Mi Hương, tỷ vẫn không nghe lời ta. Còn bóng đen kia , từ đầu đến cuối nàng vẫn không nghĩ ra là ai, chỉ thấy một vầng máu bao phủ thân thể , báo hiệu cái chết đang đến rất gần. Triệu Khuông Tú hiểu rõ nàng hơn ai hết, chỉ thấy khuôn mặt nữ nhân có điểm kinh hoàng, tay lớn đã che mắt nàng, kéo nàng an ổn nằm trong lòng hần, nói cách khác, hần chính là nơi trốn nấp của nàng, gần hần, nàng thường không nhìn trước được tương lai, nhưng vì vậy mà nàng cảm thấy yên bình hơn bao giờ hết.

A Đề Mi Hương cũng là biểu tỷ của nàng, nàng không muốn tỷ ấy phải bỏ mạng nơi này, việc âm thầm rời đi bây giờ chính là lựa chọn tốt nhất, nếu không, nhất định cái chết nghiệt ngã sẽ là điều không tránh khỏi.

" Tú Tú, huynh hứa với ta một chuyện!"

" Ừ, nàng nói đi!" Triệu Khuông Tú nhìn nàng ôn nhu.

" Chuyện này đừng nói cho điện hạ, ta nhất định sẽ khiến tỷ ấy ngoan ngoãn trở về, được không?"

" Nàng định làm bằng cách nào?" hần có chút lo lắng hỏi nàng.

" Nếu để cả Ân tỷ tỷ và tỷ ấy an toàn, ta nguyện hi sinh mình một chút.."

" Không được!" Hần giận dữ, cô ngốc này, luôn cứ thích lo chuyện bao đồng, hần không muốn nữ nhân hần yêu phải khổ.

" Tú Tú, huynh đang lo cho ta có phải không?" Bạch Mạn Trần bật cười, hai má đỏ ửng lên, cánh môi ướt át như dự hoặc hần.

" Đúng! Ta lo cho nàng, cả đời này cũng lo cho nàng, nếu nàng không nghe lời, ngày mai yên vị làm Ngự nữ đi!" Triệu Khuông Tú a Triệu Khuông Tú, huynh muốn giết ta có phải không.

" Được rồi, ta có bảo là sẽ đi vào chỗ chết đâu, là thế này thôi.." Nàng kéo hần xuống, khẽ thì thầm vào tai, mặt hần có điểm giãn ra, nhưng chung quy lại là vẫn lắc đầu. Nàng làm nũng, kéo kéo tay hần, nam nhân vẫn lắc đầu, Bạch Mạn Trần hét cách, nhún chân lên, không được, hần cao quá, nàng nhanh trí dẫm lên chân hần, nhón lên, hôn từng điểm trên khuôn mặt nam nhân, hần vẫn không thêm dề ý. Bạch Mạn Trần tức giận, trực tiếp kéo cổ hần xuống, hôn ngẫu nhiên. Triệu Khuông Tú ngạc nhiên nhìn tiểu cô nương trong lòng, vừa kinh hi vừa lo lắng, nàng đã chịu xuất chiêu đến mức này rồi,

hắn còn không đồng ý thì nàng chắc chắn sẽ không thêm quyền rũ hắn nữa.

Màn đêm ập xuống, chỉ thấy bóng nữ nhân bị nam nhân bế bổng, hồi Tà Vu điện!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 24: Kẻ Đó Xuất Hiện!

Trong đêm khuya, bóng nữ nhân nhỏ nhắn run rẩy bước đi, thỉnh thoảng có ngoái lại đằng sau mấy cái, phong thái coi qua thật giống kẻ trộm. Uy Vân nắm chặt gói lát hoa độc trong tay, dõ dẫm bước đi trong bóng tối. A Đề Mi Hương đã bắt ép nàng làm đèn nước này, chọn đúng nơi Ân Tiểu Tiểu hay một mình đứng luyện võ mà hạ thủ, nàng ta khẳng định không còn nhân tính nữa rồi.

Sắp được rồi, chỉ còn năm ngày nữa là đến hội tú nữ biểu diễn, Uy Vân cũng không mong mọi gì ở vị trí thái tử phi kia nữa, vì thật sự nàng không đấu lại Ân Tiểu Tiểu, hơn thế còn có A Đề Mi Hương muốn bắt ép nàng ở lại vì nàng ta mà phục vụ, Uy Vân thật sự tiền thoái lưỡng nan.

"Dừng lại!"

Giọng nói lãnh khốc truyền tới, Uy Vân giật bản mình, hóa đá tại chỗ.

"Ngươi là ai?"

Bóng nam nhân một thân hắc trường bào tung bay trong gió đêm tỏa ra khí khái vương giả, khuôn mặt phi thường tuấn tú, đôi mắt màu hổ phách lạnh nhạt, lông mi hắc cao vút, sống mũi thẳng, bạc môi mỏng mím chặt cương nghị.

Uy Vân sớm đã bị vẻ đẹp của hắn quyến rũ. Nàng, là lần đầu tiên thấy có nam nhân tuấn tú như vậy, hơn nữa, trên người còn mặc trường bào thêu rồng, Uy Vân kinh diễm, lập tức quỳ xuống

"Tiểu nữ bái kiến điện hạ!"

Triệu Khuông Dẫn ánh mắt dò xét nhìn người quỳ dưới đất, từ khi nào trong đông cung điện lại cho phép người ra vào tự do như vậy

"Ngươi là ai?"

Uy Vân run rẩy, rõ ràng A Đề Mi Hương đã bảo là canh này là canh đổi phiên trực, thừa cơ lên vào phía sau đông cung điện có thể dễ dàng thực hiện được, tại sao bây giờ lại gặp mặt điện hạ thế này, khác nào vào chỗ chết.

"Tiểu nữ.. tiểu nữ.. là.."

"Dẫn! Ngươi đâu rồi!" Giọng nói êm ái nhưng vì bức tức mà cao lên của nữ nhân từ xa truyền tới.

Triệu Khuông Dẫn cơ mặt giãn ra, ánh mắt khôi phục vẻ hiền lành hiếm có, khóe miệng cong cong. Ân Tiểu Tiểu từ xa chạy lại, lấy chân để lên vai hắn, thờ hồn hên "Ngươi káo thật, bốn tiểu thư chỉ vào điện lấy đai, ngươi lại đi lung tung hại ta chạy khắp nơi tìm ngươi, sợ ngươi lại trật chân xuống hồ thì.."

Triệu Khuông Dẫn cười ôn nhu, lấy trong ống tay ra một chiếc khăn thấm mồ hôi, nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi lấm tấm trên má nàng. Ân Tiểu Tiểu thấy hắn có điểm lạ, đặt chân xuống, ngoái qua. Người ngồi trên đất này giờ bị một màn kia thiêu đốt hết tâm can, không phát hiện ánh mắt ngạc nhiên của Ân Tiểu Tiểu đã chiếu thẳng đến nàng ta từ lúc nào.

"Uy.. Uy tiểu thư?"

Triệu Khuông Dẫn nhếch miệng cười nhạt, khôn kiếp, trò này mà cũng nghĩ ra, bao nhiêu kẻ không tính, tính đến kẻ giáp mặt tương tình này, cái mạng nhỏ kia phải chăng không muốn giữ nữa. Hắn cảnh giác kéo nàng sát vào người mình, hai bàn tay đan vào nhau.

Uy Vân sợ đến toát mồ hôi hột, miệng lắp ba lắp bắp "Tiểu nữ bái kiến Ngự nữ nương nương!"

Ân Tiểu Tiểu thoáng nhìn qua bộ dạng sợ hãi kia, nếu nói nàng ta vô tình lạc đến đây cũng có điểm không đúng, đêm khuya như vậy, chắc chắn là có mục đích, dù xấu hay là tốt. Nàng lại nhìn lên nam nhân đứng cạnh mình, đẹp trai a đẹp trai, còn là thái tử điện hạ cao ngạo, cô nương nào mà không muốn leo lên giường hắn chứ? Nhưng mà bộ dạng lạnh nhạt của hắn là thế nào, nàng hiểu rõ, trong tâm Ân Tiểu Tiểu bỗng nhảy lên tung bùng.

Uy Vân sợ hãi tới mức run rẩy cả tấm thân, đương nhiên cả màn này cũng lọt luôn vào mắt Ân Tiểu Tiểu, nhưng biết làm sao được, nàng là con nhà võ, sẽ không làm tổn hại đến những kẻ yếu ớt.

"Điện hạ, thiếp mệt quá, có thể nào đưa thiếp về điện nghỉ ngơi được không?" Ân Tiểu Tiểu nháy mắt với nữ nhân đang quỳ dưới đất, rồi khẽ dựa vào

người Triệu Khuông Dẫn.

Uy Vân tuy là có chút ngốc nghếch nhưng hành động của Ân Tiểu Tiểu nàng ta hiểu rõ, muốn sống thì ngay lập tức cắt khỏi tầm mắt của điện hạ, nếu không nàng cũng không giúp gì được thêm. Uy Vân thừa cơ cúi đầu thi lễ rồi quay người bước nhanh ra khỏi đông cung điện.

" Nàng không có mệt!"

Triệu Khuông Dẫn không vui véo má nữ nhân, âu yếm cùng ôn nhu.

" Ngươi biết rồi, cố gắng phối hợp một chút không phải tốt hơn sao?" Ân Tiểu Tiểu nhảy phóc lên trên lưng hắn, thì thầm bên tai hắn đầy ủy khuất.

" Được thôi, vì phu cũng muốn tối nay cùng nàng phối hợp một chút, thân thủ nàng nhanh lẹ như vậy, chắc chắn sẽ không mệt đâu nhỉ?" Triệu Khuông Dẫn cười tươi, công tiểu cô nương về điện, mà nữ nhân đây giữa cật lực, cũng không thoát khỏi lưng của hắn, tức giận gặm nhấm tai của hắn. Nàng không biết hắn vốn dĩ muốn để nàng thoải mái tắm một lát, nhưng bây giờ xem ra không đợi được nữa rồi.

Ninh Vân điện

Ba! Nữ nhân bị tát mạnh một phát ngã xuống nệm cỏ bót đi chút đau đớn, nếu không khẳng định thương tật là rất lớn.

" Khốn kiếp! Ngươi là con ngu, tại sao chút chuyện này cũng làm không được!" A Đề Mi Hương tức giận, hai mắt long lên sòng sọc nhìn nữ nhân đang nằm dưới đất, hai tay vươn ra định lôi Uy Vân lên đánh tiếp.

Uy Vân không có chút kháng cự bị đánh đến thâm thương, hai má đỏ rực, khóe môi chảy ra dòng máu tanh nồng, thân thể xụi lơ sợ hãi lùi dần về phía tường lớn. Sao nữ nhân này có thể ác độc được như vậy, đau quá, nàng sợ mình không thể gượng dậy được nữa rồi. Đầu óc Uy Vân ong lên, tai chỉ nghe được những âm thanh chửi rủa ghê rợn của A Đề Mi Hương

Bỗng nhiên đánh đập ngưng lại, à mà không, hình như nàng ta vẫn tiếp tục đánh, chỉ là có ai đó đã đến ôm lấy nàng vào lòng, nhưng trực giác mách bảo, tư vị quen thuộc này, Uy Vân sợ hãi giãy dụa. Tiếng A Đề Mi Hương vẫn vang lên sang sảng

" Ô, tên mã tư này, cả gan dám bảo vệ con tiện tỳ kia, để ta cho các ngươi chết chung một huyệt!"

Uy Vân một mình mấp máy mắt nhìn người đang ôm lấy nàng, tên khốn này, hắn còn muốn làm gì nữa, hành hạ nàng, chà đạp nàng như vậy còn chưa đủ sao, bây giờ còn xuất hiện ở đây đổ thêm dầu vào lửa.

" Vân Vân, thân thể của nàng vốn dĩ là của ta, không ai có thể đụng tới ngoài ta, hiểu chưa?" Phát Phong như cũ đau lòng ôm lấy cô nương trong lòng, tại sao bao năm qua nàng một chút vẫn chưa thay đổi, vẫn yếu ớt như vậy, nhưng hắn cũng chỉ là một tên mã tư của hoàng cung, không thể bao bọc được nàng. Giả như có thể dịu dàng với nàng hơn một chút, hắn lại không làm được, cư nhiên đây vô thân thể nàng, khiến nàng sợ hãi hắn, chỉ cần trông thấy hắn liền chạy mất. Chuyện này kẻ đáng chết nhất là hắn, Vân Vân vốn dĩ không có tội.

" Dừng tay!" Tiếng nam nhân từ xa truyền lại, trong bóng tối vốn dĩ không thể thấy kẻ nào, A Đề Mi Hương vội cúi xuống " Tiện nhân, dám hê răng nửa lời, hai kẻ các người sẽ không yên với ta đâu!"

rồi quay người biến mất.

Bạch Mạn Trân hốt hoảng chạy đến, đỡ lấy Uy Vân, Triệu Khuông Tú vùng lên đằng trước kiếm người, rốt cuộc vẫn là để ả chạy mất.

" Uy tiểu thư, ngươi làm sao thế này, đi, chúng ta đi về! Còn ngươi nữa, không mau bế nàng lên!" Bạch Mạn Trân chỉ tay vào kẻ lạ mặt đang ôm khư khư lấy Uy Vân, đáy mắt hắn hiện lên sự đau xót vô cùng. Nam nhân này, tại sao trên người hắn lại phát ra hoàng khí, không đúng, còn có vàng sáng tỏa ra từ người hắn, chói mắt quá, Triệu Khuông Tú vội chạy lại đỡ nàng.

" Trân nhi, không được nhìn nữa, nàng sắp ngất rồi!" Triệu Khuông Tú lo lắng úp mặt nàng vào ngực hắn, có chuyện gì đó rồi, hắn cảm thấy thế, lần nào nhìn thấy điều gì xấu sắp xảy ra, nàng cũng sẽ trở nên cực kỳ hoảng loạn.

" Ta không sao, mau cho người đưa Uy tiểu thư về, chuyện còn lại hãy giữ bí mật, huynh nhớ chưa?" Rốt cuộc khi tất cả đã đi khỏi, Bạch Mạn Trân mới lấy lại được bình tĩnh, nàng khẽ cầm lấy tay nam nhân, áp vào ngực hắn

" Tú Tú, huynh có huynh đệ thất lạc nào không?"

Triệu Khuông Tú có chút ngẩn người, huynh đệ ư? Hình như là có, đó là vị biểu đệ con đại tỷ của hoàng thượng, người năm đó vì một mực lấy thường dân nên bị biếm làm nô lệ, thời hạn đã hết từ lâu, chỉ biết hoàng thượng cho người đi tìm mấy năm qua, một chút dấu vết cũng không xuất hiện, nói vậy..

" Chẳng lẽ hắn là..?"

Bạch Mạn Trân khẽ gật đầu " Đúng! Hắn chính là dòng dõi hoàng tộc, hơn nữa, kẻ có số mệnh cạnh tranh ngai vàng với hoàng huynh, cũng sẽ chính là hắn!"

Ngai vàng?



Biểu huynh?

Đáng tiếc, chỉ là một con phượng hoàng không có móng vuốt, cho nên mặc dù phượng hoàng có thể bay cao đến chín vạn dặm, nhưng không có móng vuốt thì sao có thể đậu được chứ? Không có quý nhân phò trợ, hắn sẽ nhanh chóng rơi xuống mà thôi. Thế nhưng, sự hiện diện của hắn sẽ là điềm rủi đối với toàn thể đất nước, một kẻ từng bị đẩy xuống tội cùng đau khổ, ai biết hắn sẽ làm được những gì ?

~Nếu biết trước gặp chàng sẽ không đến, nếu biết yêu rồi mà đau khổ thì thà quyên sinh~

Au: so rì các nàng nhé, dạo này nhà ta có nhiều việc đại sự, nên ta dừng viết, bây giờ thì xong rồi nên ta viết tiếp phục vụ các nàng đây rồi. Chỉ mong nhận được phản hồi từ các nàng thôi, Cô Cô Mạn Vân cảm ơn các nàng đã ủng hộ truyện nhé

Nếu có thời gian ghé truyện mới của au nha : Nương tử cường hãn! Được! Vì phụ chạy theo nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sừng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 25: Trở Lại !

" Ọe! Nước, mau lấy nước, mau lên, mau lên Dẫn, nước! Ọe" Ân Tiểu Tiểu mặt mày xanh xao, chạy vội từ trên giường xuống, thẳng một mạch vào buồng tắm.

Triệu Khuông Dẫn hốt hoảng tỉnh lại, như thế nào đó vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra, mắt nhắm mắt mở chạy theo nàng, y phục trên người cũng vì một đêm phong tình mà xộc xệch. Còn, còn nữ nhân cũng chỉ khoác trên người một tấm áo choàng phượng mồng, là đi ngồi tựa vào vách buồng, khóe miệng còn dính chút nước, hờ khếp mở.

" Tại sao lại thế này, hôm qua ta thiết triều, Tiểu Phúc Tử và nàng lại bày nhau ăn bậy có phải không?" Triệu Khuông Dẫn không vui bế nữ nhân lên, trách yêu, lại thấy nữ nhân trong lòng không có động tĩnh gì, nhìn xuống, ày, nàng mệt quá mà ngủ quên mất rồi. Bộ dạng này, xem ra phải hỏi tội Tiểu Phúc Tử rồi!

Ân Tiểu Tiểu tỉnh dậy đã quá trưa, bụng đói cồn cào, đầu óc có chút choáng váng. Nàng định vươn tay dậy, phát hiện cả người bị vải thượng hạng, lông cáo buộc lại kín mít, ấm, nhưng mà thế này làm sao nàng xuống giường được đây?

Ngoảnh sang bên xa xa kia mới thấy Tiểu Phúc Tử đang đứng, mặt úp vào tường, đôi vai cứ rung lên từng hồi, đến là thảm thương.

Ân Tiểu Tiểu gọi khẽ " Tiểu Phúc Tử, mau lại cứu bản cung!"

Tiểu Phúc Tử đôi vai lại rung lên " Thưa nương nương, nô tài đang bị phạt, không thể nào đến cứu người được đâu ạ, hơn nữa điện hạ cũng có lệnh, mời nương nương sáng nay nằm nghỉ ngơi cho tốt, sẽ có cung nữ vào giúp người ngự thiện ạ!"

Ân Tiểu Tiểu cố gắng vùng vẫy, nhưng vải thượng hạng là cái gì cơ chứ, chính là để một người sức chân khỏe như nàng cũng không đá rách nổi.

" Nói! Ngươi làm gì mà bị phạt hả? Hay là..." Giọng Ân Tiểu Tiểu bỗng mang chút tinh nghịch

" Ngươi lại sang bên Bộ hình ngắm Hữu kim Ngô thượng tướng có phải không? Ha ha, ta đã nói rồi, điện hạ có tai mắt khắp mọi nơi, ngươi đâu có nghe bản cung!" Ân Tiểu Tiểu ôm bụng cười ngặt nghẽo.

" Nô tài không có!!!!" Tiểu Phúc Tử âm ức kêu la.

" Tiểu Phúc Tử, ngươi nói xem còn tội gì để điện hạ phạt ngươi? Há?" Ân Tiểu Tiểu nín cười, cố dùng giọng bình tĩnh nhất để tra xét.

" Ngoảnh lại đây, nói cho rõ ràng đi!"

" Nhưng mà điện hạ..."

Ân Tiểu Tiểu phát tay " Ta quyền to hơn, ta nói gì ngươi cứ làm đi!"

Tiểu Phúc Tử hai mắt đỏ hoe, ngoảnh lại, còn có quãng mắt, chắc khóc từ sáng đến giờ quá. Ân Tiểu Tiểu tuy trong lòng rất muốn cười một trận cho sáng khoái, nhưng thấy bộ dạng hắn đáng thương quá nên thôi.

" Thì là, nô tài có biết đâu, tự dung sáng nay điện hạ gọi nô tài vào, mắng một trận vì tội cho nương nương ăn linh tinh, không cho nô tài có cơ hội giải thích, sau đó thì người cũng thấy rồi đấy.."

Tiểu Phúc Từ vừa kể, vừa thỉnh thoảng lại đưa vạt áo lên chùi mắt, bộ dạng thập phần ủy khuất.

Ân Tiểu Tiểu vốn công tư phân minh, rõ ràng hôm qua nàng dùng cơm của ngự thiện phòng, đều đã được Tiểu Phúc Từ thử qua rồi, hẳn không sao, mà nàng lại nôn mửa. Thật là!

Dù gì Tiểu Phúc Từ cũng không có tội, nàng chép miệng " Cho A Ngọc vào, người cứ về nghỉ ngơi đi, chuyện này bổn cung sẽ giúp người lấy lại công bằng!"

Tiểu Phúc Từ hết mếu máo, hai mắt sáng long lanh, nhìn nàng đầy cảm kích, còn làm động tác trái tim sẽ sửa mà lần trước nàng dạy cho. Ân Tiểu Tiểu phì cười, gắng ngồi dậy, quả thực hôm nay nàng rất mệt, không buồn cả nhắc tay động chân nữa.

A Ngọc, cung nữ duy nhất được tới gần đông cung điện, chính là nha hoàn của nàng lúc còn ở Ân phủ, Ân Tiểu Tiểu phải dùng hết lời, còn, còn cả thân thể quần lấy hẳn hai ngày hai đêm mới thuyết phục được Triệu Khuông Dẫn cho nàng ta bước vào hầu hạ nàng với điều kiện là không được tới gần nàng khi có hấn ở đó. Ai đời thái tử điện hạ cao cao tại thượng lúc nào cũng giúp nàng thay y phục, rửa chân, không chuyện gì là hẳn không làm giúp nàng, nhắc lại mới nhớ, tên sắc lang này lúc nào cũng kêu hầu hạ nàng tắm, kết quả là gì, lại trình diễn một màn uyên ương tắm ngượng đỏ cả người.

A Ngọc thập thà thập thụt bước vào, trên tay còn bê một khay khăn ẩm ướt, chậu nước nóng thả vài cánh hoa. Ân Tiểu Tiểu thấy bộ dạng này thì phì cười, lên tiếng

" Điện hạ lên triều rồi, không cần phải sợ hãi như vậy!"

A Ngọc đứng thẳng, thở mạnh một hơi " Nương nương, nô tì giúp người thay y phục!"

Quả thật điện hạ rất đáng sợ, bất cứ cung nữ nào dám bước chân vào điện đông cung nửa bước đều có kết cục rất thảm, nàng mới vào cung, nghe các cung nữ tỷ tỷ đồn nhau như vậy mà hai chân đã nhũn ra rồi, còn may có nương nương bảo hộ, không thì cho mười cái mạng nàng cũng không dám bước vào đây.

A Ngọc chỉ mới có mười sáu tuổi mà lại rất nhanh nhẹn, vốn dĩ kêu là hầu hạ, nhưng Ân Tiểu Tiểu đều tự mình làm hết cả, A Ngọc có chút ngạc nhiên, nhiều lần quen rồi nên cũng cho là sở thích của nương nương như vậy.

" A Ngọc, em xem, không hiểu sao từ sáng đến giờ ta đều rất mệt mỏi, còn nôn nữa .."

" Nương nương, nô tì cho mời ngự y nhé!" Tiểu Ngọc tranh thủ dọn lại long sàng một chút.

" Thôi không cần đâu! Ta nghĩ chắc là do khí trời thay đổi thôi, em dọn nhanh một chút, điện hạ sắp về rồi!" Ân Tiểu Tiểu tính trêu chọc A Ngọc.

Đúng là, con bé này sợ Triệu Khuông Dẫn thật, tốc độ làm việc tăng gấp mười lần, thỉnh thoảng còn ngó ra cửa như sợ hẳn có thể xông vào đây bất cứ lúc nào. Ân Tiểu Tiểu dùng chút cháo gà đã được Triệu Khuông Dẫn cho người hâm nóng trước, cố gắng đè nén cảm giác buồn nôn dữ dội đang trào lên.

Ngoại kinh thành.

" Người là Phát Phong?" Một nam nhân mặc hắc y, thân hình to lớn đứng trước mặt hắn.

Phát Phong cảnh giác ngó xung quanh, lần này đại quan sai hắn ra ngoài mua cỏ khô cho ngựa, như thế nào mới ra khỏi thành lại gặp đám hắc y nhân này.

" Không phải !" Phát Phong đứng lùi lại một chút, kháng khái trả lời.

Tức thì đám người vội quỳ xuống " Chúng thần sứ giả Mông Cổ vương bá kiến Nguyệt quốc thân vương điện hạ, xin thứ lỗi vì bây giờ chúng thần mới đến gặp người!"

Phát Phong như cũ, nhàn nhạt lên tiếng " Đến tìm ta làm gì? Ta không phải Phát Phong các người cần tìm!"

Đám sứ giả Mông Cổ vẫn không đứng dậy " Thừa thân vương, người cần mau chóng quay trở lại triều, giành lấy ngai vàng vốn thuộc về người!"

" Thuộc về ta? Chỉ là một tờ giấy mỏng manh lão vương kia để lại, ta phải dán thân vào tranh cướp đồ máu sao? Đừng mộng tưởng!" Phát Phong cười khẩy bước qua đám người, đi thẳng về phía trước.

" Thừa thân vương, người không nhớ mối thù giết mẫu thân năm đó sao? Chính hoàng thượng là người ban chiếu phế mẫu thân người, còn cho sát thủ..."

" Câm miệng, các người câm miệng hết cho ta!" Phát Phong quay lại, trong ngực bỗng truyền đến cảm giác đau đớn dữ dội.

mẫu thân.. mẫu thân.. người đừng bỏ hài tử... mẫu thân.. người đừng chết.. người đừng đi.. phụ thân không còn nữa.. con chỉ còn người nữa thôi... con xin người!

cậu bé yếu ớt ngất lịm đi, phụ thân đi rồi, mẫu thân cũng bỏ hắn đi rồi, ai cũng không cần hắn nữa. Trái tim Phát Phong tràn đầy thù hận thống khổ. Cho

đến ngày gặp nàng, nàng hồn nhiên, tinh nghịch, cũng có chút yếu ớt ngây thơ như đám mây trên trời kia, Uy Vân, Vân Vân của hắn, bé con lên đem thức ăn trong phủ cho hắn, lúc đó hắn chỉ là một đứa trẻ ăn mày, đầu đường xó chợ, không ai chơi cùng, chỉ có bé con con gái Uy huyện lệnh, tiểu cô nương thuần khiết như miếng bông gòn nhỏ xinh vui vẻ chơi cùng hắn, cho hắn ăn, cho hắn y phục, từ đó, trong lòng Phát Phong như được sống lại. Năm mười tuổi, hắn theo dòng người lưu lạc lên kinh thành, trải qua biết bao góc tối, cuối cùng cũng yên vị ở nơi này, hoàng cung? Hoàng cung là cái gì, hoàng vị là cái gì mà khiến con người ta chém giết nhau dù chung huyết tộc. Phát Phong nghĩ, cả đời này hắn cũng sẽ không trở về cái nơi tối tăm mù mịt kia nữa, sẽ không vì một tờ giấy truyền ngôi của Thái thượng hoàng mà vứt bỏ cuộc sống yên bình hiện tại. Nhưng còn mối thù giết mẹ, nỗi đau hắn ngày đêm gặm nhấm một mình nào ai có thấu? Những lúc hắn là đi vì đói, những lúc bị bọn côn đồ đánh đập, chà đạp, liệu có lấy một người thương cảm hắn?

" Đứng trên vạn người, rồi thân vương sẽ trả được nỗi cừ hận.."

" Uy Vân tiểu thư cũng sẽ không bị khinh bạc nữa!"

Đúng, chỉ ít cũng vì Vân Vân, hắn càng phải trở thành vua, những kẻ khinh bạc nàng, hắn sẽ giết từng kẻ một, để chúng chịu nỗi đau bị chà đạp, bị khinh bỏ là như thế nào.

~Vận mệnh của chàng, ta nắm giữ, vậy tại sao tình yêu của ta, chàng lại không thể nắm chặt?~

~~~~~ Đường phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân! :v~

Đông Cung điện.

Ân Tiểu Tiểu cảm thấy khí trời này nên đi dạo một chút thì tuyệt, chứ ngồi không trong sường phòng nàng có chút ngứa ngáy tay chân.

Tiểu Phúc Tử lúc này cứ dính với nàng như sam vậy, nàng đi một bước, hắn đã bước đến hai bước, Ân Tiểu Tiểu trông mình không khác gì hài tử mà người ta sợ vấp phải đá ngã xuống.

Ân Tiểu Tiểu ngoảnh lại nhìn hắn, Tiểu Phúc Tử giật thót mình, cười hi hỏ lùi xuống. Nàng tiếp tục bước đi, hắn lại chạy theo như cái đuôi, nàng tăng nhanh tốc độ chạy, hắn cũng cầm đầu cầm cổ bám không rời.

Khục!

" Thái hậu nương nương kia ! Người coi chừng!" Tiểu Phúc Tử hét lớn, Ân Tiểu Tiểu giật mình quay đầu lại, hình ảnh người trước mắt mờ đi rồi tối đen lại, tai nàng cũng không nghe thấy gì nữa. Chỉ biết cơ thể nhẹ bẫng, như có ai đó bế lên, mùi hương này, quen thuộc quá. Ân Tiểu Tiểu bất tỉnh nhân sự!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 26: Bảo Vệ !

" Hoài thai, tại sao ta lại hoài thai vào lúc này cơ chứ?" Ân Tiểu Tiểu có chút thờ thẫn, hít thở không thông, ánh mắt mông lung nhìn về phía xa xăm.

" Tiểu nhi, nàng đừng lo lắng, chỉ cần chăm chú nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho thật khỏe, vì phu sẽ luôn ở bên nàng!" Triệu Khuông Dẫn mắt ánh lên niềm hạnh phúc vô bờ bến, thoải mái hơn nhẹ lên trán nàng, tay lớn vuốt ve bụng phẳng còn chưa có dấu hiệu của một sinh linh bé bỏng đang lớn lên bên trong.

" Người không hiểu được, Dẫn, người không hiểu được đâu!" Ân Tiểu Tiểu thất thần lùi về phía sau, thoát khỏi vòng ôm áp của hắn, ánh mắt sợ sệt, lắc đầu.

Ân Tiểu Tiểu vừa sinh ra đã mồ côi mẹ, cha một chút cũng không để nàng vào mắt, nàng lớn lên trong vô quán, được mọi người vô cùng thương yêu, đùm bọc. Thế nhưng, nỗi đau mồ côi từ nhỏ đã đeo bám nàng, đứa trẻ này, liệu nàng có giống mẹ nàng không, bỏ nó mà ra đi.

Triệu Khuông Dẫn đau lòng nhìn nữ nhân trước mặt, hắn tiến lên một bước, nàng lại lùi thêm hai bước " Tiểu nhi, nàng không muốn hài tử này sao?"

Ân Tiểu Tiểu thần thờ, mọi lời hắn nói đều không nghe thấy, tiếp tục lắc đầu.

" Nàng đã từng yêu ta hay chưa?" Giọng hắn trầm trầm vang lên, như chất chứa nỗi mất mát lớn.

Yêu? Yêu sao? Như thế nào gọi là yêu? Nàng không biết, nàng càng không muốn làm rõ. Ân Tiểu Tiểu chỉ biết chính miệng mình muốn thừa nhận, nhưng lý trí lại không cho phép nàng làm điều đó. Nàng ngồi sụp xuống, âm ức khóc.

Hắn muốn tiến lại ôm lấy nàng vào lòng, như lại chần chừ điều gì, cuối cùng phát áo ra khỏi Đông Cung điện. Bóng nam nhân một thân hắc bào cứ xa dần xa dần, rồi biến mất sau cửa điện. Hắn đi nhanh lắm, nàng hiểu, hắn nhất định sẽ rất buồn, nhưng những lời đến cửa miệng, nàng lại không tài nào nói

ra được. Nam nhân này, nàng yêu hấn ?

Một tuần sau.

" Nương nương, nương nương người ăn một chút gì đi, ngày mai là tới yến hội lập phi cho điện hạ rồi, người phải tỉnh dưỡng nghỉ ngơi thật tốt!" Tiểu Phúc Tử lo lắng nài nỉ Ân Tiểu Tiểu.

" Nương nương, người ăn vào, còn khỏe cho tiểu điện hạ trong bụng người nữa, nương nương, người ăn một chút đi nhé!"

Ân Tiểu Tiểu nhìn thức ăn trên bàn, cổ họng bỗng trào lên cảm giác buồn nôn dữ dội, không sao, đè nén xuống một chút là được rồi. Cơ mà, tại sao nước mắt lại chảy ra thế này?

" Nương nương, người đừng khóc, nhất định là thức ăn có vấn đề rồi, nô tài bảo người mang đến thức ăn khác!" Tiểu Phúc Tử hốt hoảng không biết làm sao, khẽ lấy khăn chấm nước mắt cho chủ tử.

Ân Tiểu Tiểu vốn tui thân, mấy hôm nay nàng biết mình sai, muốn qua chỗ Triệu Khuông Dẫn nhận lỗi, nhưng mà cái tội của nàng còn to hơn gan của nàng nhiều. Mấy ngày nay, hoàng hậu nương nương có ghé qua, giảng giải cho nàng một vài chuyện về mẫu tử, ít nhiều nàng cũng cảm thấy yên tâm hơn rồi. Còn hấn, bảo bảo làm nàng mệt, hấn một câu hỏi thăm chăm sóc cũng không có.

" Ô ô, ta không có khóc, tại mang thai nó tăng mấy cái hóc môn gì gì đó ấy mà!" Ân Tiểu Tiểu khóc càng ngày càng lớn, cơ hồ uất ức không có nơi giải tỏa.

" Nương nương, hóc môn là gì ạ, nương nương đừng khóc nữa, nương nương, người đừng khóc." Aiz, chắc là chuyện với điện hạ đây mà, hấn có nên kể chuyện đêm nào điện hạ cũng qua đắp chăn, rửa chân cho nương nương, người còn ngồi cạnh đèn tận rạng sáng mới trở đi không nhỉ, nhưng mà, nhưng mà điện hạ đã dặn hấn phải im lặng, đợi nương nương hồi tâm chuyển ý cơ mà. Thôi, phận nô tài đành phải vâng lời chủ tử vậy.

" Nương nương, mẫu thân của người đến!" Tiểu Phúc Tử khuôn mặt cơ hồ dẫn ra không ít, hồ hồ chạy vào bẩm báo.

" Cho mời người vào, còn nữa Tiểu Phúc Tử, không được léo mép!" Ân Tiểu Tiểu chán nản khoác thêm tấm áo choàng lông cáo, ánh mắt như cũ dán vào tấm ngọc bội phi thủy độc nhất vô nhị mà nàng rất thích cỡ lớn được treo trên tường, quái lạ, lẽ nào trong cung cấm này còn có kẻ trộm sao. Tấm ngọc bội của nàng to lì lù như thế, lại mất một mảnh, tuy không lớn lắm, phải tinh mắt mới thấy được. Còn có ai vào đây có thể làm được điều này, Ân Tiểu Tiểu nàng phải truy cho ra mới được. Hừ, tấm ngọc bội Triệu Khuông Dẫn tặng cho nàng, kẻ nào dám ăn cắp!

" Nương nương, người khỏe không, ôi, nương nương có chút gầy đi rồi! Mẫu thân rất nhớ người thưa nương nương!" Ân phu nhân khẽ kìm nước mắt, cười gượng, tay đỡ trạc bụng phẳng của Ân Tiểu Tiểu, xoa nhẹ, tay còn lại khẽ vuốt tóc nàng âu yếm.

" Mẫu thân, Tiểu nhi khỏe lắm, phụ thân và ba huynh vẫn khỏe chứ?" Ân Tiểu Tiểu ôn nhu nhìn bà.

" Cả gia vẫn bình an thưa nương nương, người có muốn về gia một chuyến?" Ân phu nhân nước mắt chực chờ rơi xuống, nàng hiểu mà, có người mẹ nào lại muốn con mình lao vào chốn hiểm nguy, hơn nữa, còn bụng mang dạ chửa, nàng biết chính mình tiến thoái lưỡng nan.

" Vâng, mẫu thân, đợi sau cung yến tuyển phi, Tiểu nhi sẽ xin phép điện hạ cho về gia, người đừng quá lo lắng!" Nàng thở dài, hấn muốn thả nàng đi ư, không có cách nào, nàng biết hấn tuy vẫn còn giận, nhưng nếu nàng hạ mình đến, nhất định hấn sẽ vì nàng mà phá lệ.

" Nương nương, người có thể không trở thành thái tử phi có được không?" Ân phu nhân cuối cùng nước mắt cũng lăn dài, từng hạt từng hạt khẽ rơi xuống.

" Thưa mẫu thân, nhi nữ không hiểu ý người!" Ân Tiểu Tiểu luống cuống lấy khăn lau nước mắt cho bà.

" Nương nương, hứa với mẫu thân một chuyện, người nhất định không được trở thành thái tử phi, vì an toàn của người và cả điện hạ, người hứa với mẫu thân, xin người!" Ân phu nhân quỳ xuống, cầm tay nàng. Tiểu nhi, chỉ cần con an toàn, vị trí thái tử phi kia hãy để cho công chúa Mông Cổ, chúng ta về nhà, mẫu thân đưa nhi nữ đáng thương về.

Ân Tiểu Tiểu hốt hoảng đỡ lấy bà " Nhưng người phải nói cho con biết lý do.."

" Xin nương nương, người chỉ cần biết làm như vậy sẽ tốt cho điện hạ và tốt cho cả người, xin người đừng hỏi lý do .." Ân phu nhân muốn quỳ xuống lần nữa, Ân Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ nhận lời " con không hỏi nữa, người đừng như vậy.."

Chuyện này, là thế nào? Tại sao mẫu thân lại cư xử lạ như vậy? Vị trí thái tử phi có cái gì đó khiến bà sợ hãi hay sao ? Ân Tiểu Tiểu khẽ thở dài, nàng không trở thành thái tử phi cũng là chuyện trước đây nàng từng muốn, nhưng mà, Triệu Khuông Dẫn sẽ nghĩ gì đây? Hấn có muốn người khác trở thành thái tử phi của hấn không? Lần này nàng không biết mình nên làm gì mới phải nữa. Có kẻ nào muốn hãm hại Triệu Khuông Dẫn ? Nếu nói như vậy, nàng càng không thể rời xa hấn nửa bước, mẫu tử nàng phải bảo vệ hấn, không làm thái tử phi cũng được, nàng an ổn làm một trác phi cũng chẳng sao. Chỉ cần hấn an toàn, bảo bảo an toàn, giá nào nàng cũng sẽ đổi. Có Ân Tiểu Tiểu này ở đây, không kẻ nào được đụng vào một sợi tóc của Triệu Khuông Dẫn!

-----Dài phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Cung yến tranh tài.

" Ôi nương nương, người cần thận một chút nga!" Lục Thiên giả đồ thân thiện, bỏ vị trí sẵn định lại đơn đả.

Tạng Tuyết Khiết cũng chạy lại đỡ lấy Ân Tiểu Tiểu, đơn đơn đả đả. Nàng thờ dài, thiên a, ta mang thai chứ không có tàn phế, các người giữ lấy sức lực cho mình đi. Tuy nhiên, nàng vẫn thân thiện mỉm cười, nhất định phải để lộ tám chiếc răng.

Bạch Mạn Trân được sắp xếp vị trí bên kia, khẽ thấy Ân Tiểu Tiểu được Tiểu Phúc Từ đỡ đến, nàng nháy mắt cười tươi, Ân Tiểu Tiểu cũng khẽ gật đầu, nhu thuận tiến đến ngồi cùng hoàng hậu nương nương.

" Ân Tiểu Tiểu cung kính tham kiến mẫu hậu, xin thứ lỗi cho thần thiếp đến trễ!"

Hoàng hậu nương nương vốn rất yêu quý đứa con dâu này, từ từ đỡ nàng lên ngồi kế mình, tay vuốt bụng phẳng của nàng âu yếm " Mẫu hậu đã truyền cho con nghi ngơi cơ mà, con bây giờ chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt, con hiểu không? Mấy chuyện này đã có mẫu hậu!"

Ân Tiểu Tiểu khẽ mỉm cười " Con đã hiểu, thưa mẫu hậu."

" Thái tử điện hạ tới!" Triệu Khuông Dẫn một thân hắc trường bào uy nghiêm, khuôn mặt anh tuấn không chút biểu cảm bước vào Ninh Vân điện. Thoáng thấy bóng dáng nữ nhân kia, ánh mắt hắn xẹt qua tia hoan hỉ, nhưng khi bốn mắt vừa chạm nhau, hắn nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, giả bộ không hề để ý đến nàng. Đám tiểu thư trong điện đều chung tình trạng đó là : mặt đỏ, tim đập nhanh, tay chân cứ cuống cả lên.

" Nhi thần tham kiến mẫu hậu!"

" Điện hạ, người đến rồi, mau, lên đây ngồi cùng Tiểu nhi nào!" Hoàng hậu nương nương biết hai người có mâu thuẫn, một bước muốn đẩy chúng lại gần hơn.

" Không cần. ạ!" Hai âm thanh đồng thanh vang lên. Cả nàng và hắn đều bướng bỉnh như nhau, hoàng hậu nương nương trở mặt nhìn, mấy vị tiểu thư bên dưới thì lại hoan hoan hỉ hỉ, càng tốt, các nàng lại có cơ hội chen vào.

" Thưa mẫu hậu, nhi thần sẽ ngồi cạnh người!" Triệu Khuông Dẫn không nói hai lời bước qua an vị ngồi trên long đầu.

Từng vị tiểu thư lên biểu diễn, hòng thu hút được ánh mắt của nam nhân tiêu sái ngồi trên kia. Tuy nhiên cái vị cao cao tại thượng đầy cả buổi chỉ nhìn sang một phía, mấy vị tiểu thư tức tối hằm hằm liếc Ân Tiểu Tiểu. Thiên a, đúng là yêu nhau lắm thì cấm nhau đau mà. Ân Tiểu Tiểu, ông trời quá thiên vị cho người!

Ân Tiểu Tiểu biết hắn cả buổi chỉ chú ý tới nàng, trong lòng có chút vui mừng, nhưng nàng vẫn giữ bình tĩnh, mắt phượng chăm chú xem các phần trình diễn.

" Ôi xin lỗi thần thiếp đến trễ, hoàng hậu nương nương, thái tử điện hạ, còn có.."

Hai từ trong đầu Ân Tiểu Tiểu nảy ra ngay lúc này chính là " Kịch cỡm". Bạch quý phi khuôn mặt trang điểm đậm, ăn vận lộng lẫy ồ ạt tiến vào, bà ta chỉ liếc qua nàng một cái rồi nhún người xuống, làm như nàng là không khí vậy.

" Thần thiếp thỉnh an nương nương, thỉnh an thái tử điện hạ!"

Hoàng hậu nương nương không chút biểu cảm, gật đầu " Không sao, muội đến là được rồi!"

Triệu Khuông Dẫn cũng không nói gì, vì này giờ, hắn chỉ chú ý duy nhất có mình nàng thôi, thiên a!

Bạch quý phi thấy thế, ánh mắt xẹt qua tia chán ghét, ngúng nguẩy tiến về chỗ ngồi, các vị tiểu thư lại tiếp tục trình diễn.

Có lẽ phần trình diễn đặc sắc nhất phải thuộc về Bạch Mạn Thanh, nàng ta mặc một chiếc váy chu tước đỏ rực, đầu đội mấn hoàng vũ tinh xảo, múa Mạn Thiên Hoa Vũ , thoát qua thật giống tiên tử hạ phàm. Còn Bạch Mạn Trân lại quá ư là đơn giản, cả người một thân bạch y thoát tục, lướt nhanh dưới tiếng đàn hạc thần tiên. Những vị cô nương còn lại cũng rất xuất sắc, tất cả dường như đều làm hết sức mình để chạm tay tới ngôi vị thái tử phi.

----- Đường phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Hoàng hậu nương nương uy nghi bước lên, đứng trước toàn thể mọi người trong Ninh Vân điện, tuyên cáo.

" Nhi nữ nhà Tạng ngự sử, Tạng Tuyết Khiết sẽ được ban trăm ngọc, phong làm Ánh phi!"

Tạng Tuyết Khiết vui mừng không nói nên lời, ánh mắt lướt qua Lục Thiên đứng phía bên kia, thách thức. Nàng ta vội vàng tiến tới, quỳ xuống nhận trăm.

" Nhi nữ nhà Lục thái phó ,Lục Thiên được ban trăm bích, phong làm Thực Phi!" Lục Thiên bản tính vốn không nhu mì, nhưng hôm nay lại rất biết điều, nàng ta chỉ khẽ mỉm cười, làm bộ không chú ý đến xung quanh, khẽ tiến lên nhận trăm, rồi nhu mì bước xuống . Trăm bích, là cái gì ư, so với trăm ngọc kia đúng là một nấc hơn hẳn, Lục Thiên trong bụng khoái chí, khẽ nói nhỏ vào tai Tạng Tuyết Khiết đang mắt hờn mắt vía " Muội muội, từ nay chúng ta lại được ở cùng nhau rồi, phải đối xử tốt với nhau nhé!"

" Ngự nữ Ân Tiểu Tiểu, nhi nữ nhà Ân thừa tướng, được ban trăm vàng, phong làm Thái tử phi!"

Hoàng hậu nương nương vừa dứt lời, trong điện đã vang lên đồng thanh

" Thưa nương nương...!"

Bạch quý phi cơ hồ muốn nhào đến cái trâm vàng kia, ánh mắt long lên sòng sọc, tuy nhiên vẫn cố giữ bình tĩnh. Ân Tiểu Tiểu cũng vừa lên tiếng, bắt gặp ánh mắt buồn bã của Triệu Khuông Dẫn, nàng đột nhiên sững lại.

" Ngự nữ có gì muốn nói, mẫu thân làm chủ cho con!" Hoàng hậu phớt lờ hoàn toàn bộ dạng đang tức lồng lộn của Bạch quý phi, ân cần hỏi nàng. Ân Tiểu Tiểu vội vàng quỳ xuống

Ân Tiểu Tiểu nàng quyết định rồi, chỉ cần hấn an toàn, bảo bảo trong bụng yên ổn, nàng không sợ.

" Thưa nương nương, ngự nữ vốn biết mình mọi mặt đều không sánh được với các vị cô nương ở đây.."

Hoàng hậu sững sờ " Con!"

" Ngự nữ biết mình không tốt, nên vị trí thái tử phi kia ngự nữ xin nhường.."

" Câm miệng!" Triệu Khuông Dẫn không biết đã đứng trước mặt nàng từ lúc nào, biểu cảm này, trăm phần là đã chọc giận hấn, khuôn mặt tuấn tú đỏ rực, ánh mắt buồn bã, như chất chứa nỗi đau khó tả. Toàn bộ tâm điện lặng thinh.

" Ân Tiểu Tiểu, đến giờ nàng vẫn cho là mình đúng, có phải không? Ta thất vọng về nàng, hoàn toàn thất vọng!"

Hấn.. đi rồi, người nàng yêu bỏ đi rồi, bóng dáng ngày đêm nàng mong nhớ kia thoáng biến mất sau cửa điện. Ân Tiểu Tiểu thần thò, nàng, là đang bảo vệ hấn cơ mà, tại sao chỉ vì lời này của hấn mà mất hết dũng khí thế này, không đứng. Ân Tiểu Tiểu nàng can đảm lắm, không khóc, nhất định không khóc, rồi sẽ giải thích với hấn sau. Ân Tiểu Tiểu cúi xuống, nước mắt cũng bị nàng tàn nhẫn nén chặt.

" Đúng rồi, hoàng hậu nương nương, ngự nữ đã nói vậy, chi bằng.." Bạch quý phi thừa cơ tiến tới, vui vẻ như vớ được vàng.

" Người câm miệng! Người đâu, hộ tống Bạch quý phi!" Hoàng hậu nương nương tức giận, khoát tay, cả đám cung nữ đã nhanh lẹ tuồn vào, Bạch quý phi đang trong lúc vui mừng lại bị kéo xuống, tức không nói nên lời, lườm nguyệt mấy cái rồi quay người đi mất.

Trong điện các vị cô nương vẫn xì xào bàn tán, Ân Tiểu Tiểu có chút không chú ý tới cục diện kia, hoàng hậu nương nương đã đỡ nàng dậy, kéo lại gần " Tiểu nhi, mẫu hậu biết con chưa kịp thích ứng, nhưng con xem, A Dẫn yêu thương con như vậy, không phải con nên.."

Tiểu Phúc Tử từ đâu hốt ha hốt hải chạy đến, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt" Không xong rồi, thái tử điện hạ bị thích khách phóng tiêu trúng, hiện giờ đã rơi xuống hồ!"

Tất cả mọi người đều hốt hoảng, hấn vừa đi chưa lâu, tại sao lại bị thích khách ám hại? Lại còn rơi xuống hồ nữa? Không được!

Ân Tiểu Tiểu theo bản năng chạy thẳng về phía trước, Dẫn, nhất định chàng phải cố lên, vì bảo bảo, vì thiếp, chàng nhất định phải bình an.

" Nương nương, dừng!" Tiểu Phúc Tử chạy theo không kịp, bóng dáng nhỏ nhắn kia đã lao xuống hồ, quân lính bấy giờ đang đánh nhau với thích khách, tất cả đều không dám lơ là.

Vụt, một bóng dáng khác cũng lao xuống hồ, các vị cô nương cũng đã chạy đến, nhưng không ai dám nhảy xuống. Bạch Mạn Thanh hoảng hốt tìm hấn giữa dòng nước lạnh, thích khách kia, tại sao lại có ấn hiệu Móng Cỏ, chẳng lẽ, phụ vương lại..?

Hoàng hậu nương nương khóc hết nước mắt, toan nhảy xuống, nhưng đã bị ngăn lại.

Mấy giây sau , thích khách đã bị giết hết, lượng lớn quân lính tràn đến, nhưng chỉ thấy một bóng dáng nhỏ nhắn ôm lấy một bóng dáng to lớn đã ngất đi, vết thương nơi vai hấn chảy ra nhiều máu, loang cả một vùng. Quân lính cứu được hai người lên, Ân Tiểu Tiểu tìm được hấn rồi, hấn còn sống, hấn không bỏ mẫu tử nàng mà đi rồi. Tiểu Phúc Tử hốt hoảng chạy đến đỡ lấy Ân Tiểu Tiểu đang ôm chặt Triệu Khuông Dẫn, thật may, hấn còn thở, nàng sợ lắm, sợ hấn sẽ giống mẹ, sẽ bỏ nàng mà đi!

" Nương nương, nương nương, không sao rồi, người buông điện hạ ra đi, nương nương!" Tiểu Phúc Tử sợ hãi gỡ tay Ân Tiểu Tiểu, hoàng hậu nương nương cũng hốt hoảng không kém, ôm chặt lấy Ân Tiểu Tiểu.

" Tiểu nhi, không sao rồi, A Dẫn vẫn bình an ! Không sao rồi!"

Đau.. Bụng nàng đau quá.. tại sao lại đau thế này..đau lắm.. Ân Tiểu Tiểu ngất lịm đi.

" Tiểu nhi, con tỉnh lại, Tiểu nhi!" Hoàng hậu sợ hãi đến tột cùng.

" Máu, nương nương chảy máu, không xong rồi, mau cho truyền ngự y, mau lên!!!" Tiểu Phúc Tử hét lớn, nước mắt cứ thi nhau chảy xuống.

Bé con à, oa, cháu xinh quá, có thể lại đây chơi với ta một lát được không? Bé con, sao cháu ngồi một mình vậy, cha mẹ cháu đâu rồi. Bé con, cháu thật giống người ta quen, giống hấn cái màu mắt nâu hồ phách này, cái miệng xinh xắn kia này. Bé con à, ta rất muốn chơi với cháu! Bé con, sao cháu lại cách



xa ta như vậy, bé con, lại đây nào, bé con, cháu đừng đi, bé con!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sừng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 27: Khúc Li Biệt !

" Gượm một chút, Nha Nha, con đợi sư phụ một lát , ngoan quá, đi quyền như vậy đúng rồi, nghỉ ngơi đã nào!"

Bé con chỉ tầm năm sáu tuổi vẻ mặt phúng phính đáng yêu, quay lại mỉm cười rạng rỡ, ánh mặt trời làm cô bé chảy mồ hôi ròng ròng, hai má non mềm cũng vì thế mà ửng đỏ.

" Sư phụ, để Nha Nha tập thêm một lát nữa được không ạ ?" cô bé cười khúc khích, lấy tay gạt đi mồ hôi, tiếp tục tập luyện.

Thật là giống nàng lúc nhỏ quá, mặc kệ ai nói gì, vẫn kiên trì tập luyện, tập đến khi nào không thể đứng dậy được nữa mới ngừng. Ân Tiểu Tiểu không nhớ rõ mình đã từng đạt những thành tích nào, chỉ biết nàng chưa từng nản chí, thậm chí có cứng đầu cứng cổ.

" Ấy da, Ân sư phụ, Nha Nha nhà chúng tôi làm phiền người quá, người đã phải dạy võ cho lũ trẻ trong thôn rồi, giờ còn kèm thêm cho Nha Nha, thật không biết phải cảm ơn người như thế nào nữa!"

" Không có gì, vốn ta thấy Nha Nha rất có năng khiếu, con bé cũng tập luyện rất hăng say, tỳ không cần khách sáo làm gì" Ân Tiểu Tiểu ôn nhu cầm lấy bàn tay người thiếu phụ, gần gũi nói.

" Cảm ơn người, Ân sư phụ, thôn Lạc Dương này thật có phúc mới gặp được người!"

Thiếu phụ khuôn mặt khắc khổ ngắm nhìn bé con chăm chỉ tập luyện, trong mắt ánh lên niềm hạnh phúc vô bờ bến. Từ ngày Ân sư phụ tới, thôn xóm yên bình hơn hẳn, đám trẻ con thường ngày vẫn ham chơi đã được người dạy võ công, đứa nào cũng trở nên ngoan ngoãn, biết điều. Ân sư phụ tuy là một nữ nhân, dung mạo lại xinh đẹp tựa tiên tử, nhưng không hiểu sao luôn sống một mình, ăn mặc dung dị, hòa nhã với mọi người. Người sáng chiều đều ở bên lũ trẻ con dạy võ, rảnh rỗi lại sang các nhà trong thôn chỉ dạy trông trọt, nuôi heo. Thôn Lạc Dương từ một thôn nghèo lại trở nên sung túc ấm no, tất cả là nhờ công của Ân sư phụ. Ai hỏi về quá khứ của người, người cũng chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, chuyện đã qua không muốn nhớ lại nữa.

Ân Tiểu Tiểu nhìn theo bóng hai mẹ con đổ dài xuống con đường trước ngõ. Nếu bảo bảo trong bụng nàng còn sống, chắc chắn giờ đã có thể gọi một tiếng mẫu thân rồi, chỉ tiếc.. Phải chỉ lúc trước nàng không nông nổi, thấu hiểu một chút, mọi chuyện sẽ khác. Nhưng đã làm thì phải chịu, nàng đáng tội chết, nàng không còn tư cách để nhớ nhung điều gì nữa. Hai năm trước, thời khắc thay đổi tất cả, thay đổi vị thế giữa hai con người đã từng gần bó mật nồng bên nhau, hẳn, giờ đây là hoàng đế cao cao tại thượng, còn nàng, chỉ là một dân thường thấp kém nơi hẻo lánh xa xôi. Hẳn có trong tay tất cả rồi, nếu đổi lại, ngày đó nàng vẫn sẽ chấp nhận rồi đi, chỉ cần hắn an toàn, nàng chấp nhận.

Hai năm trước.

" Chỉ cần ngươi rời đi, ta sẽ giúp chàng thuận lợi lên ngôi vua!"

" Chỉ cần ngươi rời đi, gia quyến nhà ngươi sẽ không gặp phải bất trắc!"

" Chỉ cần ngươi rời đi, chàng mới có thể hạnh phúc!"

Ân Tiểu Tiểu hiểu rõ, nàng không thể tiếp tục ở lại đây được nữa. Bảo bảo đi rồi, Triệu Khuông Dẫn lại trúng kịch độc, hôn mê đã năm ngày nay, loại độc được này, thuốc giải thiên hạ chỉ có duy nhất một người nắm giữ, nếu như nàng còn lưu luyến, hẳn nhất định sẽ phải chết. Có phải chỉ cần nàng rời xa hắn, hẳn nhất định sẽ khỏe lại ? Nàng cần hắn, nhưng đất nước, nhân dân còn cần hắn hơn nàng, Ân Tiểu Tiểu, rời đi thôi!

" Nương nương, nô tài cầu xin người, xin người đừng đi, điện hạ cần người, bây giờ điện hạ cần người hơn ai hết thừa nương nương!" Tiểu Phúc Từ bỏ hết lễ nghi quý cù cầm chặt tay Ân Tiểu Tiểu, nước mắt cứ thế chảy dài, người chịu nhiều đau khổ quá rồi, mất đi tiểu điện hạ, bây giờ còn bị ép rời khỏi cung, người làm thế nào mà gượng dậy nổi.

Ân Tiểu Tiểu cố gắng nén chặt nước mắt, ép mình gượng cười " Tiểu Phúc Từ ngươi ngốc quá, ta chỉ về gia một thời gian thôi, đợi điện hạ khỏe lại rồi, ta lại vào thăm người chứ ta có đi đâu đâu mà ngươi sợ!"

Tiểu Phúc Từ dùng áo lau vội nước mắt " Nương nương, người nói thật chứ?"

Ân Tiểu Tiểu đặt tay lên vai hắn " Ta là ai chứ? Ta còn có quyền hơn Triệu Khuông Dẫn cơ mà! Ngươi phải ở lại chăm sóc thật tốt cho điện hạ, hiểu chưa?" Không được khóc, đúng rồi, Tiểu Phúc Từ rất đa nghi, lại nhạy cảm, nếu nàng khóc lúc này, hẳn sẽ phát hiện ra là nàng nói dối.

" Nô tài biết rồi, nương nương!"

"Biết rồi thì tốt, sau này nếu điện hạ có mắng phạt người, người cũng đừng buồn, người biết mà, điện hạ xem người như người thân, người có mắng có phạt, cũng chỉ là mong người tiến bộ hơn thôi. Còn nữa sau này nếu muốn sang bộ hình ngục Ngõ thượng thư, còn nhớ con đường hôm trước ta chỉ người không? Đi đường đó sẽ không ai phát hiện ra người đâu! Mấy con chim sẽ nhỏ thường hay đến đậu trước sảnh ấy, người nhớ thêm ít muối vào thức ăn rồi cho chúng ăn nhé, điện hạ rất thích ngắm chim sẽ vào buổi sáng! Được rồi, Tiểu Phúc Tử, sao người mít ướt thế hả? "

" Hức.. Hức.. Nương nương, nô tài nhớ rõ rồi!" Nương nương gạt người, người lừa nô tài, tại sao còn quay lại mà người phải dằn dò như vậy, rõ ràng người sẽ không trở lại!

Đêm khuya, bóng nữ nhân nhỏ bé khẽ đặt chân vào đông cung điện. Nàng chậm chậm bước đến giường lớn, nhẹ nhàng ngồi xuống. Ân Tiểu Tiểu ôn nhu mỉm cười nhìn về mặt bình yên của nam nhân, bàn tay khẽ áp vào má hắn. Phu quân của nàng gầy đi nhiều quá, kịch độc làm hắn hôn mê sâu đã năm ngày nay, Bạch Mạn Thanh có thể tìm được thuốc giải, không sao rồi, điều kiện nàng ta đưa ra chỉ là muốn nàng vĩnh viễn rời khỏi hắn. Cũng đúng mà, nàng yếu ớt, không thể bảo vệ được bảo bảo, huống chi là nam nhân phải gánh trên vai cả giang sơn này.

" A Dẫn, chàng nhất định phải khỏe lại, vì ta, chàng nhất định phải làm một vị vua thật anh minh nhé. Ta yêu chàng, Triệu Khuông Dẫn, Ân Tiểu Tiểu này cả đời chỉ có chàng mà thôi. Ta vốn dĩ muốn giấu chàng cho riêng mình, nhưng ta hiểu, chàng mang trọng trách lớn đến như thế nào, quên ta đi, chàng mãi mãi đừng nhớ đến ta nữa. A Dẫn, tạm biệt!"

Ân Tiểu Tiểu ghé xuống, cánh môi hồng nõn run run chạm vào bạc môi nhợt nhạt của hắn, nước mắt nàng như hạt châu lặng lẽ chảy xuống. Triệu Khuông Dẫn, nếu như kiếp này không còn có thể gặp lại chàng, ta mong chàng sẽ hạnh phúc, sẽ sống thật tốt, trở thành một vị vua anh minh mà hậu thế muôn đời ca tụng. Chỉ có như thế, ta mới có động lực rời xa chàng, A Dẫn, chàng không phải người dung khê lướt qua cuộc đời ta, thật đấy, những lời lúc trước ta nói với chàng đều chỉ là lừa mình gạt người, ta thật sự đã rất hạnh phúc. Quãng thời gian ở bên chàng, ta nghĩ đã đến lúc phải phải thoát ra khỏi giấc mơ đó rồi, chàng hãy sống thật tốt. Đối với ta, tình yêu ấy sẽ không bao giờ thay đổi. Phật nói, kẻ kiếp trước năm trăm lần ngoảnh lại nhìn nhau, mới đời được một duyên gặp gỡ ở kiếp này. Ân Tiểu Tiểu ta nguyện ngoảnh lại một nghìn lần chỉ để thoáng một lần nhìn thấy chàng ở kiếp sau, A Dẫn, ta yêu chàng, mãi mãi sẽ là như thế!

" Nương nương, cây trâm phượng này.. điện hạ đã ngày đêm khắc chạm, định đợi đến lễ sắc phong để đưa cho người, nhưng mà giờ điện hạ còn chưa tỉnh lại, nương nương, nô tài lên đem đến cho người, người nhất định phải bảo quản nó thật tốt nhé!" Tiểu Phúc Tử cũng giả vờ vui vẻ, đôi mắt hắn sưng húp, nước mắt cứ chực chờ rớt ra thế mà miệng vẫn gượng cười.

Ân Tiểu Tiểu ngắm nhìn cây trâm phượng trong tay, thô ráp, sần sùi, đầu trâm lại giống như vết sẹo do bỏng sau gáy nàng nữa, thì ra miếng phi thủy trong phòng nàng mất một mẫu là thành như thế này đây. Nước mắt tự dưng cứ chảy xuống, từng hạt từng hạt thi nhau rơi vào không trung, không kim lại được nữa rồi.

" Nương nương...?"

" Không sao, đứng đây gió lớn quá, ta đau mắt, người cũng mau trở về hầu hạ điện hạ đi, đừng tiễn ta nữa!"

Tiểu Phúc Tử dạ nhỏ một tiếng, đầu cúi xuống, hai vai rung lên, Ân Tiểu Tiểu khẽ đặt tay lên vai hắn, rồi xoay người lên xe ngựa, rời cung.

Hoàng hậu nương nương ngậm ngùi đứng trên thành, nhìn về phía xa, chiếc xe ngựa đang dần dần khuất bóng " A Dẫn, con phải hiểu cho mẫu thân, ta làm như thế này tất cả cũng chỉ là vì con!"

Ngày hôm ấy, chiếc xe ngựa không đưa nàng về Ân phủ, có kẻ đã rắp tâm cho thích khách sát hại nàng trên đường. Ân Tiểu Tiểu thân mình đầy máu, nằm thoi thóp cheo leo giữa vách núi, còn may áo nàng mắc vào cành cây, nếu không số phận ắt hẳn sẽ không khác gì chiếc xe ngựa bề tung bị nước cuốn trôi dưới kia.

Ngày hôm ấy, nàng may mắn thoát chết, được một ông lão họ Vô, tên Văn Long đưa về thôn Lạc Dương hẻo lánh xa xôi chữa trị. Nữ nhân tên Ân Tiểu Tiểu đã chết rồi, ở đây hai năm qua vẫn chỉ có một vị sư phụ họ Ân, sáng sủa dạy võ cho lũ trẻ con trong xóm, chiều lại đi lên núi hái lá về làm thuốc, cuộc sống trôi qua yên bình. Thành thạo miên hẻo lánh này có một vài tin tức kinh thành truyền đến, người ta lại thấy Ân sư phụ thoáng trầm lặng đi, ánh mắt người nhìn về nơi xa xăm, như thương nhớ vô cùng một thứ gì đó. Nếu ai đó có hỏi, người chỉ mỉm cười khẽ rồi không nói gì nữa, quá khứ, nếu có thể qua đi, xin hãy đừng giày vò tâm trí ta thêm nữa. Ân Tiểu Tiểu của quá khứ đã chết rồi, nhưng tại sao hai năm qua đi, tâm ta vẫn còn đau đến như thế, đau lắm, tựa như ngàn mũi dao găm vào vậy.

Triệu Khuông Dẫn, ta mong có thể quên chàng đi, nhưng ta làm không được, tại sao ta cứ mãi yếu đuối như thế, yêu một người không nên yêu, nhớ một chuyện đáng lẽ ra không được nhớ. Ta điên rồi, ta điên thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trâm Chi Sừng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 28: Quên Lãng!

" Hoàng hậu nương nương, xin người dừng bước!" Tiểu Phúc Tử cung kính cúi đầu đối với nữ nhân trước mặt, trên người nàng khoác lên bộ long phục màu đỏ rực, chiếc khăn vàng trên đầu tỏa ra tư chất quý tộc lộng lẫy. Hắn đã ở trong cung từ thuở còn nhỏ, những phép tắc lễ nghi chính hắn cũng

nắm rất rõ, nhưng tại sao đối với vị nương nương này luôn là chán ghét cùng khó chịu, Tiểu Phúc Tử cố gắng cúi thật thấp, mong sao không trông thấy bóng dáng ấy nữa.

" Cút sang một bên cho ta, hoàng thượng có phải ở trong đó không?" A Đề Mi Hương tức giận nắm lấy cổ áo Tiểu Phúc Tử.

" Thừa nương nương, đây là sương phòng của Ân... à không xin người đừng bước, hoàng thượng đã có lệnh không cho phép ai bước vào sương phòng này thừa nương nương!"

Phát! Tiểu Phúc Tử ngã bệt xuống dưới đất, má đỏ rực, in năm dấu tay. A Đề Mi Hương ánh mắt long lên sòng sọc, tên khốn, còn dám nhắc đến tên tiện nhân kia, nếu như ngươi không phải tâm phúc của hoàng thượng, để xem ngươi sống sót như thế nào? Ngu xuẩn!

Hắn.. hắn nhớ ra cái gì rồi? không thể nào, không... không thể, Diệp Lăng tán được nàng trộn chung với thuốc giải độc rồi đưa cho hắn uống, không phải lúc tỉnh dậy hắn chẳng hề nhớ nổi trên đời này có nữ nhân họ Ân tên Tiểu Tiểu kia sao?

Thân ảnh nam nhân một thân hắc trường bào uy nghi bước ra, dung mạo thoát qua phi thường tuấn tú, tuy nhiên biểu cảm trên khuôn mặt hắn lại hết sức lạnh nhạt, Triệu Khuông Dẫn bước đến trước mặt nàng, nhàn nhạt lên tiếng

" Hoàng hậu, trăm mạng ơn nàng, nhưng nàng đừng bao giờ phạm phải những điều cấm kỵ của trăm, hậu quả như thế nào nàng biết rồi. Tiểu Phúc Tử, hồi Khang Ninh Điện!"

Nói rồi quay người bước đi, một thân hắc bào biến mất sau cửa điện. A Đề Mi Hương đứng ngây ngốc ở cửa, đám cung nữ phía sau nhìn nhau không dám nói gì, nương nương không phải là ân nhân cứu mạng của hoàng thượng sao? Thế mà hai năm qua, từ lúc sắc phong đến nay, chưa một lần hoàng thượng ghé Lan Phát điện, lúc nào người cũng chỉ ghé đến sương phòng này. Nghe đâu trước đây từng có một vị nương nương ở tại đây, hình như cũng được hoàng thượng ân sủng lắm, nhưng không may qua đời lúc về thăm nhà. Nhưng chuyện này chính là bị cấm bàn tán, chỉ cần đề thượng cung hay bất cứ người nào nghe qua, hình phạt sẽ rất thảm khốc, nặng nhất chính là chém đầu. Đám cung nữ mau chóng thu hồi ý nghĩ không đáng có.

Biết ơn? Cho đến bây giờ tình nghĩa giữa hắn và nàng cũng chỉ là biết ơn thôi sao? Trong lòng A Đề Mi Hương dâng lên nỗi cay đắng. Nàng miễn cưỡng mỉm cười, không sao, hắn không nhớ ra là tốt rồi, mặc kệ hắn lạnh nhạt với nàng, nàng tin sẽ có một ngày hắn hồi tâm chuyển ý, gần gũi với nàng hơn, nhất định là vậy.

Tiểu Phúc Tử một bên má đỏ rực, lặng lẽ cúi đầu đi theo Triệu Khuông Dẫn về điện, thỉnh thoảng có ngước mắt nhìn lên bóng dáng phía trước, mặt buồn rười rượi.

" Tiểu Phúc Tử?" Triệu Khuông Dẫn chợt khựng lại.

" Dạ có nô tãi!"

" Không cần đi theo trăm nữa, về nghỉ ngơi đi!" Triệu Khuông Dẫn nói xong liền rào bước.

Tiểu Phúc Tử lặng lẽ đứng lại, hoàng thượng từ hai năm trước đã trở thành kẻ vô cảm rồi. Hắn biết người không nhớ rõ trên đời này đã từng xuất hiện nữ tử ấy, chỉ là chút kỉ ức sót lại khiến tâm người nguội lạnh. Nương nương mất rồi, tin tức ấy còn khiến hắn chấn động đến hàng tháng trời, vậy mà trong cung không một ai dám hé miệng nửa lời, tất cả cũng vì muốn giữ lại tính mạng. Hoàng thượng, nếu như người không thể nhớ ra, xin người đừng bao giờ tìm lại kỉ ức đau thương đó nữa, nương nương đi rồi, người sẽ không trở lại nữa, còn nhớ nghĩa là sẽ đau khổ, Tiểu Phúc Tử chỉ biết lặng lẽ thờ dài.

" Không phải là nàng, tất cả các người không phải là nàng!" Triệu Khuông Dẫn khẽ day day trán, mỗi khi hắn đứng trước mặt bất kì cung phi nào, lời nói kì lạ ấy lại xuất hiện trong đầu hắn. Bóng nữ tử bạch y thoát tục lặng lẽ đứng từ xa nhìn hắn, cánh hoa đào là tả rơi xuống, khung cảnh kia, tại sao lại quen thuộc đến thế? Còn hắn cũng không hiểu tại sao chính mình lại bị sương phòng kia thu hút như vậy, chỉ biết đó là nơi hắn cảm thấy thoải mái nhất, mỗi khi cảm thấy bế tắc, hắn đều ngồi trong sương phòng kia hằng canh giờ, đến khi nào tâm đã bình tĩnh lại mới rời đi.

Triệu Khuông Dẫn biết mình đã bị quên đi một đoạn kí ức, hắn vốn không nhớ rõ đó là gì, chỉ biết khi tỉnh dậy, người đầu tiên hắn thấy chính là mẫu hậu, người kể lại cho hắn về tình yêu với nàng- ân nhân đã cứu mạng hắn, Bạch Mạn Thanh, chính nàng là người đã nhảy xuống sông cứu hắn khi hắn bị thích khách sát hại, còn chính là người giải cô độc, đưa hắn thoát ra khỏi quỷ môn quan. Triệu Khuông Dẫn chính là biết ơn, nhưng không có nghĩa biết ơn là phải buộc mình yêu nàng. Ở bên nàng hắn thấy xa lạ, trước kia hắn yêu nàng ư? Tại sao một chút rạo rực, rung động hắn cũng không cảm thấy, hắn biết mình có lỗi với nàng nhưng ngàn vạn lần hắn cũng không thể ép buộc tâm hắn. Triệu Khuông Dẫn lựa chọn đưa nàng lên vị trí cao nhất, đem những gì tốt nhất đưa cho nàng, vị trí mẫu nghi thiên hạ này, hắn tặng nàng, tâm hắn, xin lỗi, từ lâu đã nguội lạnh mất rồi!

" Vì thần tham kiến hoàng thượng!" Thân Bất Phàm cung kính chấp tay đối với nam nhân trước mặt.

" Miễn lễ, Thân tể tướng, chuyện trăm căn dặn, người làm đến đâu rồi?" Triệu Khuông Dẫn lam mầu bình thân, tựa như mặt nước phẳng lặng.

" Thừa hoàng thượng, đợt duyệt binh lần này chính là đợt duyệt binh quan trọng nhất, căn cứ ở Viễn Chinh đã được hoàn thành gấp rút, quân Mông Cổ vốn chưa biết đến sự tồn tại của căn cứ, chúng ta cần khẩn trương hơn nữa!"

" Rất tốt, lần này trăm sẽ đích thân ra trận!" Triệu Khuông Dẫn ánh lên niềm phấn khởi, quân Mông Cổ còn dám lục đục ở biên giới phía Bắc, chính là không đem đương kim thánh thượng như hắn bỏ vào trong mắt, lần đẹp loạn này, hắn nhất định phải cho chúng một phen sống không bằng chết, ngoan ngoãn làm chư hầu. Lần xuất trận này nhất định sẽ có nguy hiểm, nhưng hắn lại cảm thấy có chút thoải mái, tại sao rồi xa hoàng cung, rồi xa hoàng hậu hắn lại thờ phào nhẹ nhõm. Triệu Khuông Dẫn lặng lẽ gạt bỏ ý nghĩ trong đầu, việc quân việc nước quan trọng, bây giờ không phải là lúc để những suy nghĩ không đáng có nảy xuất hiện.

" Thừa hoàng thượng, vì thần còn cho người điều tra ra, dạo gần đây Phát thân vương ..." Thân Bất Phàm có chút do dự, dù gì Phát thân vương cũng là biểu ca của hoàng thượng, nói điều này..

" Trẫm biết, vì di chúc của Thái Thượng hoàng để lại, trẫm phong hấn làm thân vương, nhất định điều này sẽ gây ra một vài bất lợi cho chúng ta, nhưng người đừng lo, nếu hấn dám công rấn căn gà nhà, trẫm sẽ không để yên!" Triệu Khuông Dẫn vẫn bình thản, Phát Phong làm sao qua nổi mắt hấn, bộ dạng thoát qua có quy phục, nhưng sau lưng đã bắt tay với Mông Cổ vương, hòng lật đổ ngôi vua. Triệu Khuông Dẫn cười lãnh khốc, lần xuất quân này cũng chính là bí mật, nếu để hấn biết được, kế hoạch sẽ thất bại. Muốn để hấn ngoan ngoãn, chính là phải dập tắt thù đoạn đê hèn bán nước của hấn, còn dám thừa cơ cùng ngoại quốc tạo phản, ngu xuẩn.

Thân Bất Phàm cúi xuống, hoàng thượng từ trước đến nay đều rất đa mưu túc trí, dũng mãnh hơn người, chuyện gì người cũng nắm chặt trong lòng bàn tay, lần xuất quân này cũng không ngoại lệ, chỉ là, chỉ là chuyến đi này, nhất định sẽ đi qua nơi kia, mà hấn, ngàn vạn lần không muốn hoàng thượng cùng nữ nhân có dịp tái ngộ.

----- Dài phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân ~

Thôn Lạc Dương.

" Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín...." Tiếng nữ nhân không hề nhẹ nhàng mà có chút cứng rắn vang lên đều đều, nhưng giữa ánh nắng sớm lại trở nên cực kì êm đềm, dung dị.

Nữ nhân dung mạo kiều diễm một thân lam y đứng giữa bầy trẻ con còn đang mãi mê hít đất, mặt đứa nào đứa nấy cũng trở nên đỏ ửng lên vì mệt, nhưng mà chúng không dám than, sư phụ rất nghiêm khắc, người thường phạt rất công tư phân minh, vì vậy, mệt cũng phải cố gắng. Phương châm của sư phụ chính là " Kẻ học võ chính là học làm người, học võ mà không biết nhân nhục kiên trì thì không bao giờ có thể trở thành đấng anh hùng !" Nhưng mà sư phụ tốt lắm, trưa nào cũng nấu cơm cho bọn trẻ, các vị phụ mẫu trong xóm thấy người cực quá, lúc nào cũng góp lại thật nhiều gạo, phân ra, mỗi ngày lại một nhà trong xóm cùng Ân sư phụ nấu bữa trưa cho bọn trẻ, nhìn bọn chúng ăn ngon miệng, đứa nào cũng to lớn khỏe mạnh, ai ai cũng biết ơn Ân sư phụ vô cùng.

Người mau đến đến mười đi, mau đến đến mười đi, chúng con sắp không chịu nổi nữa rồi. Bọn trẻ con trong lòng thầm than khóc, Ân Tiểu Tiểu khẽ liếc mắt xuống nhìn những gương mặt non nớt căm phẫn kia, cố nín cười, mới hít đất có chín cái thôi đã gồng hết cả lên thế kia. Không được, nếu không xuống thì cũng phải giữ cho vững, như vậy mới rèn được khả năng kháng đòn.

" Mười!" Âm thanh nam nhân hào hứng từ đằng xa vang lại, bọn trẻ con vội vàng hít xuống một cái rồi đứng dậy liền, ba chân bốn cẳng chạy lại ôm chầm lấy bóng dáng đang đứng trước cửa kia.

" Oa, Thân thúc thúc ! Thân thúc thúc lại đến thăm bọn mình kìa!" Bé con thứ nhất tên Hối Hối nhảy lên ôm cổ Thân Bất Phàm, reo lên sung sướng.

" Thân thúc thúc đến chơi, hôm nay được nghỉ học rồi!" Bé con thứ hai tên Diễm Diễm cũng bám lấy chân hấn.

Bé con thứ n trong toàn thể đệ tử của nàng cũng đã bỏ vị trí, chạy đến cửa lớn cả rồi. Bọn trẻ con mừng chảy nước mắt ôm lấy Thân thúc thúc, người đứng là vị cứu tinh của chúng, huhu, sư phụ hôm nay ép tập thể lực khủng khiếp quá, đứa nào đứa nấy mệt rã rồi. Bạn trai siêu cấp của sư phụ đến rồi!

Thân Bất Phàm mỉm cười cúi xuống xoa đầu từng đứa " Thế nào? Các con vẫn tập luyện nghiêm túc chứ? Có ngoan ngoãn nghe lời sư phụ không?" Ánh mắt hấn khẽ nhìn lên nữ tử đang đứng nghiêm túc ở kia.

Thoáng thấy ánh mắt hấn, Ân Tiểu Tiểu khẽ cười, gật gật đầu.

Đám trẻ con lại nhao nhao cả lên " Có có thưa thúc thúc, ai mà dám cãi lời sư phụ ạ, oa thúc thúc có mạng bánh kìa các bạn ơi!"

" E hèm! Ta đếm từ một đến ba, nếu trò nào còn không quay lại vị trí, thì..." Lời nói của nàng tựa như mệnh lệnh của vua ( chả đúng thế chứ, đôi khi còn hơn cả vua ấy

" Thứ hai không được vô lễ với bậc cao niên!"

" Thứ ba không được..... .."

" Thứ tư không..... .."

Thân Bất Phàm khẽ nhìn nín cười nhìn đám trẻ con đang chật vật kia, ôi tưởng rằng giúp được chúng, hóa ra hấn lại khiến nàng phạt chúng nữa rồi.

" Được rồi, đứng dậy cả đi! Các trò lại đằng kia, tự đi lại bài quyền hôm trước ta dạy, nghiêm túc!" Đám trẻ không nói hai lời đã chạy đi, không buồn ngoái ngàng đến Thân thúc thúc đang đứng đó nữa, dính vào Thân thúc thúc chẳng phải lại thêm bị phạt sao, thôi chúng ta nên cam phận thì hơn T\_T.

Ân Tiểu Tiểu quay lại, khẽ mỉm cười hiền hậu " Thân ca ca, để huynh phải chê cười rồi, đám trẻ hiếu động quá!"

Thân Bất Phàm bất chợt đưa tay lên vuốt một lọn tóc mai vì gió mà khẽ rũ xuống của nàng, ôn nhu nhìn nữ nhân " Không sao mà, hôm nay ta tiện đường nên mới ghé vào muốn nghỉ một ngày , Tiểu nhi, nàng chào mừng ta chứ ?"

Ân Tiểu Tiểu có chút bối rối, nàng khẽ tránh đi sự đụng chạm của hắn, cười cười " Thân huynh đừng khách sáo, huynh cứ ở lại đây, đám trẻ không phải cũng rất thích Thân thúc thúc đó sao? Nhờ huynh trông coi bọn trẻ một lúc nhé, ta đi nấu cơm!" Ân Tiểu Tiểu khẽ vỗ lên vai hắn, rồi nhìn đám trẻ con đang tập thì ít mà hóng chuyện thì nhiều bên kia, nhắm mắt một cái, cả đám lại chăm chỉ tập luyện tiếp. Nàng cười cười đẩy hắn qua đó, rồi quay vào làm cơm

Thân Bất Phàm khẽ nhìn bóng dáng nữ nhân kia, trong lòng không nén thở dài một tiếng, a, tại sao ông trời lại đùa giỡn hắn như vậy, cho hắn gặp lại nàng, khiến hắn một lần nữa vì nàng mà rung động. Nhưng mà, dù hắn làm như thế nào, nàng vẫn chỉ là hờ hững cùng gượng gạo, nàng còn yêu hoàng thượng nhiều đến thế sao? Hắn không phải chưa từng nghĩ đến từ bỏ, chỉ là mỗi khi nhìn bóng dáng kia một mình cô độc ở đây, tâm lại chỉ muốn ở bên nàng, bao bọc nàng, cả đời cùng ái cùng yêu thương. Tiểu nhi, kiếp trước nàng là người của hoàng thượng, kiếp này nàng không thể đến bên ta sao ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 29: Tổ Tình Hay Thị Tầm !

" Của tớ, cái này của tớ chứ, đừng cướp, Thân thúc thúc ơi, ĐiemĐiem cướp bát của con!"

" Không phải đâu Thân thúc thúc, cái này con lấy trước rồi, không phải!"

Thân Bất Phàm vờ mở hời nhìn dây mui mấy đứa trẻ đang đợi phát cơm, muốn bênh đứa kia thì đứa này lại cự cãi, mới thấy Tiểu nhi của hắn thực giỏi, có thể một mình quản lý hết đám nhóc nghịch ngợm này. Hắn thoáng chột nghĩ đến một lúc nào đó, có thể chơi với hài tử trong lúc nàng làm cơm, một nhà ba người thật hạnh phúc cùng nhau sống đến đầu bạc răng long.

" Thúc thúc biết rồi, ĐiemĐiem, trả lại bát cho Hối Hối đi con!" Thân Bất Phàm không biết nên xử lý như thế nào, hắn trước mặt quân lính có thể hô mưa gọi gió rất tốt, nhưng mà đây là những cái tiểu bánh bao nhỏ xinh thế này, hắn chịu thua.

Ân Tiểu Tiểu bê một nồi thức ăn nghi ngút khói bước ra, mắt phượng khẽ liếc một cái, đám đông hỗn loạn lập tức trở nên nghiêm túc, kỉ luật. Đứa nào đứa nấy ngồi thẳng lưng, bát cơm để ngay ngắn trước bàn, còn nở nụ cười rất hiền lành. Thân Bất Phàm ngạc nhiên nhìn đám nhóc, sao mà khác hẳn kinh dị vậy?

Nàng khẽ mỉm cười " Sư phụ lúc này hình như có nghe tiếng ồn ào gì...."

Tiếng hô đồng thanh vang lên " Không có ạ, chúc sư phụ cùng Thân thúc thúc ngon miệng!" Đám trẻ nghiêm túc ăn cơm, ăn cơm ngay và luôn chứ không là đến cơm còn chả có mà ăn T\_T.

" Mấy trò cũng kì, ta chỉ nói thế thôi, thôi ăn cơm đi!" Ân Tiểu Tiểu cố gắng nín cười, đám trẻ con đúng là rất sợ nàng, nhưng không nghiêm chúng nó sẽ không nghe lời, không nghe lời người lớn dạy bảo là không được.

Những đứa trẻ biết tính sư phụ rất nghiêm khắc, nhưng mà người coi chúng như con người vậy , rất yêu thương cùng đùm bọc. Còn nhớ mấy tháng trước, cha mẹ ĐiemĐiem trong một lần đi kiểm củi đã bị đá lở trúng người mà qua đời, ĐiemĐiem lại ốm nặng lắm, sư phụ đã chữa khỏi bệnh và nhận nuôi bé con, nếu không bây giờ cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. ĐiemĐiem chỉ mới năm tuổi thôi, nhưng là một đứa bé rất kiên cường, những đêm bé sốt cao, Ân Tiểu Tiểu không dám rời bé một chút nào nhưng sáng tinh dậy, con bé vẫn gắng ăn hết cháo, cho đến bây giờ đã ổn hơn rất nhiều rồi. Ân Tiểu Tiểu hài lòng ngắm những đứa trẻ ăn cơm một cách ngon lành, Thân Bất Phàm đã đứng cạnh nàng từ lúc nào.

" Tiểu nhi, chúng rất đáng yêu !"

Ân Tiểu Tiểu khẽ mỉm cười " Thân huynh, huynh xem sống đến giờ ta mới thấy khoảnh khắc bình yên ấm áp nhất có lẽ chính là lúc được ngắm nhìn bọn trẻ ăn no, ngủ ngon xưa..."

Ân Tiểu Tiểu cảm thấy mình không nên nhắc đến chuyện xưa nữa, vội tránh qua chủ đề khác. Thân Bất Phàm biết nàng vẫn chưa thể vượt qua nỗi đau mất con năm xưa, người mẹ còn gì đau đớn hơn khi không thể bảo vệ hài tử của mình chứ. Nhìn nàng vui vẻ lạc quan mỗi ngày như vậy, nhưng hắn biết tâm nàng vẫn rất đau, nữ nhân này, nàng chỉ là đang gồng mình mà thôi. Tại sao chưa lúc nào nàng thể hiện ra sự yếu đuối vốn có của mình đối với hắn, khi nàng mệt mỏi hay là thương tâm, hắn nguyện làm bờ vai để nàng dựa vào. Nữ nhân này, tại sao một chút cũng không có hắn trong tim? Thân Bất Phàm ánh mắt mơ hồ rơi vào hư vô.

" Thân huynh, phụ mẫu và ba huynh vẫn khỏe chứ ?"

" Ân phủ trong ngoài đều rất yên bình, Tiểu nhi, nàng không muốn trở về sao? Ân phu nhân rất thương nhớ nàng?" Thân Bất Phàm hắn sợ lắm, sợ rằng nếu để nàng gặp lại hoàng thượng, hắn sẽ mất nàng mãi mãi, chỉ bằng lên đưa nàng về phủ, rồi từ từ tiến gần nàng hơn.

" Thân huynh này, ta không phải là không muốn trở về, chỉ là ta không có dũng khí đối mặt với những chuyện trước kia, hãy để mẫu thân xem như con

gái bà đã mất, cũng một thời gian trôi qua rồi, nỗi đau nào cũng sẽ nguôi ngoai đi thôi. Ta có trở về hay không không quan trọng nữa, chỉ cần Ân gia được yên bình, ta ở đây không phải tốt hơn sao?" Ân Tiểu Tiểu khẽ mỉm cười nhìn hắn, rồi ánh mắt lại chuyển qua những đứa trẻ đang mãi mê ăn cơm ở đằng kia, yên bình, ở đây nàng thấy yên bình lắm.

" Hơn nữa, đám trẻ con kia không thể không có sự phụ, chúng nhất định sẽ làm loạn mất, huynh xem, Diễm Diễm cũng không thể vắng mẫu thân một ngày, bây giờ con bé mới chỉ ổn hơn một chút thôi !"

Thân Bất Phàm khẽ thờ dài, hắn biết tính nàng, nếu nàng đã nói được là sẽ làm được, không ai có thể xoay chuyển được ý nàng. Hai người nhẹ nhàng thả bộ ven hồ, gió thoảng thoảng thổi ngang mặt nước tạo nên những gợn sóng êm đềm, khung cảnh khiến con người ta chỉ muốn thư giãn, thoải mái.

" Thân huynh, hoàng thượng vẫn khỏe chứ ?" Ân Tiểu Tiểu ánh mắt nhìn vào xa xăm, đáy mắt thoáng hiện lên nỗi ưu tư, buồn bã. Tuy vậy nàng vẫn chỉ làm như đang hỏi thăm một cô nhân nào đấy, chỉ là màn này đầu qua mắt được Thân Bất Phàm, tâm hắn bỗng thất lại.

" Hoàng thượng vẫn rất khỏe, chỉ là...Tiểu nhi, nàng không muốn biết ta đang sống như thế nào sao?" Thân Bất Phàm chợt dừng lại, nhìn sâu vào mắt nàng.

Ân Tiểu Tiểu nén thở phào, hắn vẫn sống rất tốt, mặc kệ hắn có nhớ ra nàng là ai nữa không cũng không quan trọng, chỉ cần hắn bình an, trở thành một đức minh quân hậu thế muôn đời nhớ tới, nàng nguyện biến mất khỏi cuộc đời hắn. Ân Tiểu Tiểu nhìn thẳng vào mắt nam nhân trước mặt, bình tĩnh mỉm cười " Vậy thì ta hỏi Thân huynh, huynh sống có tốt không nhé, nhưng theo ta thấy thì huynh vẫn sống rất tốt!". Nàng cười, hai lúm đồng xu khẽ nháy lên trong ánh nắng mùa xuân, làm ai kia thất thần.

Thân Bất Phàm đưa tay lên khẽ chạm vào má nàng, vuốt nhẹ, Ân Tiểu Tiểu không biết phải làm thế nào, nàng lùi sau một bước , như cũ mỉm cười nhìn hắn " Ta vẫn sống rất tốt, chỉ là nàng ấy mãi vẫn chưa chịu đến bên ta." Ánh mắt hắn đau đớn như cũ nhìn sâu vào mắt nàng.

Ân Tiểu Tiểu hiểu chứ, nàng biết Thân Bất Phàm có ý với mình, nhưng nàng không muốn làm hắn tổn thương, cả đời này trong tim nàng không thể chứa thêm hình bóng nào khác. Ân Tiểu Tiểu không biết phải làm thế nào nữa, chỉ là nàng vẫn muốn làm bạn với hắn, nếu không thể yêu, chỉ ít nàng cũng không muốn mất một người bạn tốt như hắn.

" Thân huynh đừng buồn, chuyện không vui hãy cứ để nó qua một bên. Ôi, chắc bọn trẻ cũng ăn xong rồi, chúng ta về..." Ân Tiểu Tiểu khẽ vỗ vai hắn, rồi xoay người muốn rời khỏi, bàn tay nàng bỗng bị nắm chặt, Ân Tiểu Tiểu giật mình ngoảnh lại, cả người vô lực đã rơi vào vòng ôm của hắn. Nam nhân ưu thương khép chặt tâm, hôm nay, chỉ hôm nay thôi, hắn muốn ở bên nàng. Hắn khẽ thủ thi bên tai nàng:

" Tiểu nhi, kiếp trước nàng là người của hoàng thượng, kiếp này, có thể nào đến bên ta được không?"

----- Dài phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Khang Ninh Điện.

" Hoàng nhi tham kiến mẫu hậu!" Triệu Khuông Dẫn một thân hoàng bào ân cần cầm tay thái hậu nương nương, người cũng già rồi, mà hắn lại để người phải lo lắng cho hắn nhiều quá.

" Hoàng thượng, ai gia tự đi được, người cứ ngồi đi!" Thái hậu nương nương âu yếm nhìn hài tử xuất chúng, nhưng trong lòng bà lại dấy lên một nỗi sợ hãi mơ hồ, mỗi khi gặp hoàng thượng, bà lại cảm thấy có lỗi, chỉ là nhìn hắn ngày một uy nghi lắm rồi, nỗi sợ hãi đó bà chịu đựng được, không sao cả. Người mẹ luôn mang trong mình thứ sức mạnh phi thường, chỉ cần hài tử bình an, bà có thể vượt qua.

" Hoàng thượng này, ai gia cũng già rồi, không thể sống bao lâu được nữa, ước mong của ai gia ấy mà.." Thái hậu nương nương khẽ thăm dò ý hắn, bà biết hắn đối hoàng hậu có chút xa cách, dù gì nàng cũng là vợ hắn, vợ chồng khuê phòng lạnh nhạt thì thật tội nghiệp cho hoàng hậu.

Triệu Khuông Dẫn hiểu ý mẫu hậu, nhưng hắn không làm sao để gần nàng hơn được nữa, hắn thừa nhận mình không phải là một vị phụ quân tốt, hắn không yêu nàng, đó là sự thật.

" Mẫu hậu, chuyện này người cứ mặc trẫm, trẫm biết người lo cho trẫm sẽ không có người kế vị, nhưng mà người đừng lo, trẫm còn trẻ như thế này, chuyện kia hãy để sau!"

" Còn nữa việc quân việc nước còn rất nhiều, trẫm tạm thời chưa thể thực hiện được mong ước của người, xin người thứ lỗi!" Triệu Khuông Dẫn lam mầu bình thân, hắn cảm thấy không thoải mái, thế thôi. Có lẽ nàng là nương tử của hắn, nhưng hắn chỉ có thể đưa vị trí mẫu nghi thiên hạ kia tặng cho nàng, còn cái gì gọi là tình yêu, hắn không biết, cũng không muốn làm rõ. Tình không có, nhưng nghĩa thì vẫn còn, nàng cứu hắn một mạng, nàng vẫn là ân nhân của hắn, chỉ cần nàng không hành động khinh suất, hắn sẽ không để kẻ nào làm lung lay vị trí của nàng.

Thái hậu đứng dậy, về mặt bà rất không hài lòng " Hoàng thượng, ai gia biết từ trước đến nay người không có để ai gia vào trong mắt, chút chuyện này người cũng không thể vì ai gia.. khụ khụ!"

Thái hậu dùng khăn mùi xoa che miệng ho dữ dội. Triệu Khuông Dẫn hốt hoảng đỡ lấy bà ngồi xuống ghế, ánh mắt có chút miễn cưỡng, hắn khẽ thờ dài. Mẫu hậu của hắn, sao hắn lại nhìn không ra bà đang muốn làm cái gì chứ?

----- Dài phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Tiểu Phúc Tử buồn bã đi tới Lan Phát điện, từng bước chân của hắn nặng như đeo đá vào hai bên vậy.

Uy Vân, nữ tì thân cận của hoàng hậu nương nương cũng là thượng cung đại quan bậc cao nhất trong cung, trông thấy bóng hắc, đã cúi xuống

"Nô tì tham kiến Tiểu Phúc Tử công công, chẳng hay bên Khang Ninh Điện có chiếu chỉ gì sao?"

Tiểu Phúc Tử thật sự không muốn nhưng cũng phải thông báo thật to

"Đêm nay thấp sáng điện Lan Phát!"

A Đề Mi Hương trong lòng vui mừng vô cùng, không ngờ hoàng thượng đã hồi tâm chuyển ý, muốn tiến đến gần nàng hơn. Nàng biết mình không xinh đẹp, nhưng chỉ cần trang điểm lên một chút, nhất định sẽ quyến rũ được người.

"Uy thượng cung! Uy thượng cung!" Giọng nữ nhân không hề nhẹ nhàng vang lên, từ trước đến nay vẫn vậy, nàng vẫn ở dưới, vẫn là thứ thấp kém, ả vẫn có quyền nhục mạ nàng. Uy Vân cố trưng ra bộ dạng vui vẻ nhất, cười thật tươi bước vào

"Nương nương cho gọi nô tì?"

"Ta không gọi người còn có thể gọi ai khác? Nãy giờ nghĩ nghĩ ngăn gì vậy? Không thấy bốn cung đang có chuyện vui sao?" A Đề Mi Hương đang nghiêng đứng trước mặt Uy Vân đang cúi gằm, bộ dạng kia, nhìn xem, lại muốn thoát cũi xổ lồng, bay đến bên cạnh tên Phát Phong khôn kiếp rồi.

A Đề Mi Hương cười khẩy "Uy Vân, người chính là thứ nô tì thấp kém, đừng mong đến được bên tên Phát thân vương kia, người cũng đừng si tâm vọng tưởng, hắc muốn cứu mình còn không xong, người ấy à, chỉ là dụng cụ làm ấm giường của hắc thôi, ngoan ngoãn ở lại hầu hạ ta, không thì hậu quả như thế nào người chắc cũng biết rồi!"

Uy Vân trong lòng dâng lên một nỗi nhục nhã vô cùng, nàng vẫn cố gắng nén nước mắt "Thưa nương nương, nô tì đã hiểu!"

A Đề Mi Hương hừ một tiếng, lại quay vào trong "Hôm nay hoàng thượng sẽ thị tẩm ta, liệu mà đem hết những trang sức đẹp mắt nhất ra đây, ta nhất định phải mang được long thai!"

"Nương nương, người định dùng.. thứ đó.. sao?" Uy Vân bàng hoàng, nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt ả.

A Đề Mi Hương quay lại, tiến đến gần Uy Vân, bộ dạng như muốn giết người vậy, Uy Vân run rẩy định lùi lại phía sau. Phát! Uy Vân bị tát ngã xuống, nàng đau đớn ôm lấy má non in năm dấu ngón tay.

"Người vẫn rất ngu! Nhưng mà may còn có ta, vì vậy lần sau ăn nói nhớ giữ mồm giữ miệng, đừng để ta phải động thủ thêm một lần nào nữa! Thật là bẩn tay! Hừ!" A Đề Mi Hương khề phui phui tay, lướt qua trước mặt Uy Vân.

"Uy tiện tì, nói thêm cho người biết, người có ngu chứ ta vẫn còn rất tinh táo, ta chẳng việc gì phải hạ xuân dược với hoàng thượng, người đến đây, có nghĩa là muốn gần ta, dùng thứ thuốc kia chính là một bước đẩy người ra xa. Bốn cung đâu có ngu như người! Hừ! Chỉ là, ta sẽ khiến chỉ sau một lần thị tẩm sẽ mang được long thai, vì vậy, việc nắm giữ được trái tim hoàng thượng chỉ là việc nay mai thôi! Hiểu chưa? Ngu xuẩn!" A Đề Mi Hương cười tươi rói, nếu như không biết được những chuyện nàng ta đang suy tính, hiển nhiên cũng sẽ không bị nộ cười nham hiểm kia làm cho sợ hãi như Uy Vân bây giờ. Nàng đứng dậy, như cũ cúi gằm mặt xuống, cả năm cả tháng, cả đời cũng như vậy, mãi mãi là thứ nô tì thấp kém!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 30: Khước Từ!

Lan Phát điện

Tiếng Tiểu Phúc Tử từ xa truyền đến "Hoàng thượng giá đáo!"

Nam nhân một thân hắc bào từ từ bước đến cửa điện, khuôn mặt anh tuấn cương nghị có chút miễn cưỡng, không vui. A Đề Mi Hương sớm đứng trước mặt hắc, hôm nay nàng trang điểm rất kĩ càng, y phục trên người chính là loại vải hạng cao cấp do các nước chư hầu mỗi năm vẫn cống nạp. Nàng e lệ nhún xuống "Thần thiếp bái kiến hoàng thượng!"

"Miễn lễ!" Triệu Khuông Dẫn khẽ xoa trán, hôm nay trên triều thật lắm việc phải xử lý, hại hắc tâm trí không có lúc nào được nghỉ ngơi, bãi triều xong lại phải đến nơi này theo đúng ý thái hậu, thành ra gương mặt hắc vốn dĩ đã lạnh nhạt, bây giờ lại thêm một phần băng lãnh khiến A Đề Mi Hương tim đập mạnh, trong lòng có chút run sợ.

A Đề Mi Hương khề tạ hắc, rồi bước đến cạnh nam nhân, bàn tay vừa đưa ra "Hoàng thượng, để thần thiếp..."



Triệu Khuông Dẫn lùi người lại một bước, rồi như thế bước qua nàng " Hôm nay trầm mệt, chỉ muốn nghỉ ngơi, sương phòng bên trong trầm sẽ dùng, hoàng hậu hãy dùng sương phòng khác. Tiểu Phúc Tử, vào đây!"

Tiểu Phúc Tử trong lòng thở phào một cái, ách, sao hắn lại thở phào, lại có chút vui vui nữa chứ, ôi trời, bậc bề tôi có ai như hắn không. Tiểu Phúc Tử lướt qua trước mặt A Đề Mi Hương đang còn hóa đá, khẽ cúi xuống rồi chạy nhanh theo hoàng thượng, trong lòng vui như mở cờ.

A Đề Mi Hương thất thần nhìn bóng nam nhân lãnh mạc, tâm chợt thất lại một cái. Hắn chán ghét nàng đến thế sao? Từ lúc sắc phong nàng làm hoàng hậu đến giờ, hắn còn chưa đụng vào nàng dù chỉ là một sợi tóc. Nhớ lại đêm động phòng hai năm trước, nam nhân cao cao tại thượng chỉ khẽ nói bên tai nàng " Hoàng hậu, trẫm muốn nhớ lại tất cả, đến lúc đó, trẫm sẽ quyết định xem mình muốn làm gì!". Đêm tân hôn, tân lang rời đi trong chốc lát, tân nương tức giận đập tung tất cả, nàng tự cười nhạo chính mình, có ai như nàng không, hai năm thành thân, vẫn còn là xử nữ! Vết laceration trên long sàng năm đó, có ai biết chỉ là máu hân cửa từ bàn tay mình?

Uy Vân thậm thụt bước vào " Thừa nương nương, đơn dược đã được mang..." Nàng kinh hoàng nhìn lên, ả lại muốn đánh nàng rồi, Uy Vân nhắm mắt đứng yên, chờ đợi cơn đau khủng khiếp sắp ập tới. Thế nhưng, một giây, hai giây sau, nàng khẽ mở mắt ra.

" Nô tì bái kiến hoàng thượng!" Uy Vân vội vàng quỳ xuống, hai má chợt đỏ ửng lên.

" Hoàng hậu, nàng vẫn thường đối xử với cung nữ như thế này sao ?" Ánh mắt Triệu Khuông Dẫn rơi xuống bóng dáng Uy Vân đang cúi gằm mặt rung rung ở kia rồi lại nhìn lên bàn tay mình đang nắm chặt cổ tay hoàng hậu. Hắn lạnh nhạt buông tay, A Đề Mi Hương hốt hoảng cúi xuống

" Thừa hoàng thượng, thần thiếp không có, thần thiếp chỉ là đang dạy bảo cung nữ chút phép tắc thôi ạ !" A Đề Mi Hương cố trấn an cơn sợ hãi đang từ từ dâng lên, không sao, nàng vẫn rất hiền dịu nết na, chỉ ít là trước mặt hắn, bao năm nay nàng vẫn làm tròn bổn phận là một người vợ hiền luôn đứng sau hắn, không thể vì chút chuyện này mà làm mất hình tượng nàng cố gắng xây dựng bao lâu, ánh mắt A Đề Mi Hương khẽ liếc qua Uy Vân đang run rẩy đằng kia.

Uy Vân không phải là không biết điều, nàng khẽ dập đầu " thừa hoàng thượng, nương nương chỉ là đang dạy bảo nô tì vì nô tì đã vi phạm một số cung quy thôi ạ, xin người đừng bần tâm!"

Triệu Khuông Dẫn nhìn khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, trong lòng dâng lên cảm giác hiếu kỳ, tại sao tình huống này lại quen thuộc như vậy, cũng tư thế này, chỉ có điều, mọi chuyện xảy ra như thế nào thì hắn ngàn vạn lần không nhớ ra được " Người trông rất quen, nói cho trẫm biết tên của người."

Uy Vân trong lòng cực kì nhộn nhào, nàng hai má đỏ ửng lên, đúng mà, hắn là người nàng thầm yêu bao lâu nay, tại sao lại không hồi hộp được cơ chứ. Khoảnh khắc gặp gỡ ở điện Đông Cung hai năm trước đã khiến nàng đặt hắn vào trong tâm mắt rồi, chỉ là hoàng hậu nếu biết chuyện nàng đem lòng yêu hoàng thượng, nhất định ả sẽ khiến nàng sống không bằng chết. Uy Vân lấy ra bộ dạng sợ hãi nhất trả lời hắn

" Thừa hoàng thượng, tiểu nữ họ Uy tên Uy Vân ạ!"

Trả lời xong, Uy Vân sống lưng thoáng lạnh, nàng biết mà, A Đề Mi Hương nhất định sẽ không tha cho nàng mất.

Triệu Khuông Dẫn như cũ ánh mắt lạnh nhạt, hắn quay người đi " Cho người lui!" rồi bước vào trong sương phòng. Tiểu Phúc Tử vội vàng đóng cửa phòng lại, bên ngoài chỉ còn hai người phụ nữ đang thất thần nhìn theo bóng hắn.

" Hoàng thượng, người không định... nương nương..!" Tiểu Phúc Tử mặc dù không thích hoàng hậu nương nương, nhưng hắn cũng không thể nhớ nhưng Ân nương nương lâu như vậy được nữa. Người ở trên kia chắc chắn cũng muốn hoàng thượng có thể tìm được hạnh phúc mới, sống một cuộc sống đúng nghĩa. Chỉ là người đó không phải là nương nương, nếu nói hắn sẽ vui vẻ chính là tự lừa mình dối người.

" Người không phải bần tâm, chuyện trước kia nàng đối xử với người trẫm còn chưa bàn tới, việc trẫm ghé đến nơi này đã quá đủ rồi! Không có lệnh của trẫm, bất cứ kẻ nào cũng không được bước chân vào đây!" Triệu Khuông Dẫn chăm chú đọc binh pháp, một tầng thêm một tầng lạnh nhạt, không chú ý đến cục diện trước mặt.

" Nô tì đã hiểu, thưa hoàng thượng!" Tiểu Phúc Tử biết hoàng thượng thương hắn, đúng như lời người ấy nói, nương nương, nếu ngày đó người không chết, hoàng thượng sẽ không sống như thế này, người sẽ không tự giam tâm mình rồi lạnh nhạt với những người xung quanh đến thế, Tiểu Phúc Tử cúi xuống, lén thở dài.

----- Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Ân Tiểu Tiểu không kháng cự, nàng cũng không tránh đi, chỉ là đứng im lặng, khẽ vòng tay vỗ nhẹ lưng hắn " Thân huynh này, huynh là bằng hữu tốt nhất của ta, ngày trước là thế, bây giờ cũng vậy, tương lai cũng không thay đổi. Huynh là người tốt, rồi nhất định huynh sẽ tìm được người phù hợp với huynh..."

Thân Bất Phàm khẽ gục xuống vai nàng, hắn thua thật rồi " Chúng ta, không thể nào ư ?"

Ân Tiểu Tiểu nhẹ nhàng mỉm cười " Tiểu nhi dường như đã được ông trời định sẵn là một hảo tiểu muội của Phàm ca ca rồi, không phải sao?", tay như cũ vẫn vỗ về lưng hắn.

Trong làn gió xuân khẽ thổi, bóng nam nhân to lớn gục đầu vào vai một nữ nhân, cứ thế, khung cảnh có chút buồn bã, day dứt tâm can. A Dẫn, ta làm đúng rồi phải không, ta không thể ích kỉ chỉ nghĩ cho mình mà làm kẻ không liên lụy phải khổ tâm. Thân huynh là người tốt, rồi sẽ có người con gái tốt

hơn ta đến bên huynh ấy. Kiếp này hay kiếp sau nữa, tình yêu của ta cũng chỉ dành cho một người duy nhất, không có đổi thay!

----- Dài phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

"Hoàng thượng, không hay rồi, nương nương bị ngất xỉu!" Tiếng nữ nhân từ ngoài cửa sương phòng truyền đến. Triệu Khuông Dẫn ánh mắt khẽ lướt qua Tiêu Phúc Tử đang đứng chết trân đằng kia, hấn gập đầu, Tiêu Phúc Tử vội vàng mở cửa.

Uy Vân chạy vào, quỳ xuống "Thưa hoàng thượng, nương nương đang tắm bỗng nhiên lại ngất xỉu, chúng nô tì không biết phải làm như thế nào nữa..."

Làm ơn, chàng đừng tin, chàng đừng tin có được không? Uy Vân ghen ngào diễn tròn vai, nếu không phải à đàn bà kia muốn bầy hoàng thượng, nàng ngàn vạn lần không muốn gât hấn.

"Cho truyền ngự y!"

Triệu Khuông Dẫn đặt binh pháp xuống bàn, đứng dậy, tiêu sái bước qua cửa sương phòng, hấn không phải là người lãnh cảm, đương nhiên hấn biết hoàng hậu nhất định sẽ bày trò, không ngờ chiêu thức ngu ngốc này nàng cũng có thể nghĩ ra. Nửa đêm nửa hôm, tại sao lại tắm, mà tắm lại có thể ngất xỉu được? Nếu nàng ngất xỉu, cung nữ của Lan Phát điện thiếu sao? . Triệu Khuông Dẫn bước vào cửa phòng kia, hấn đóng cửa, lạnh nhạt tiến lên .

Nữ nhân mất nhắm hờ đầu gục vào thùng tắm, trên người chỉ khoác tấm y phục mỏng manh, vì ướt mà dính sát vào cơ thể, để lộ ra những đường cong quyến rũ nam nhân. Triệu Khuông Dẫn chán nản đưa mắt về chỗ khác, hấn từ từ tiến đến bên cửa sổ.

"Hoàng hậu, nàng không thể chờ trăm một thời gian nữa sao?" Đây là người hấn từng yêu ư? Hấn trong lòng nảy ra hàng loạt câu hỏi hỏi không có lời đáp.

A Đề Mi Hương biết nam nhân của nàng vốn rất thông minh, mản này đầu qua mắt được hấn, chỉ là nàng muốn thử xem đối với hấn, tính mạng nàng có hề quan trọng hay không? A Đề Mi Hương từ từ mở mắt

"Hoàng thượng, người chưa từng coi thần thiếp là nương tử của người." Nàng bước ra, từng giọt nước mắt khẽ rơi xuống.

Triệu Khuông Dẫn quay lại, lấy long bào khoác lên người nàng, hấn ánh mắt như cũ phẳng lặng, tựa mặt hồ không gợn sóng "Khuya rồi, nàng nghỉ sớm đi!" Hấn quay người, bước đi.

Sau lưng truyền tới vòng tay chặt chẽ, Triệu Khuông Dẫn đứng lại, A Đề Mi Hương hai tay ôm chặt eo hấn, thổn thức "Hoàng thượng, người không thể vì thần thiếp, mà ở lại đây một đêm sao?"

"Buông tay!" Đáy mắt Triệu Khuông Dẫn lộ ra tia chán ghét, hấn lạnh nhạt lên tiếng, nàng vẫn như cũ không buông tay, âm thanh sục sùi sau lưng hấn một tầng lại thêm một tầng nước nỡ.

Hấn đột ngột quay lại, nhanh chóng áp đảo nữ nhân lên giường lớn. A Đề Mi Hương ngạc nhiên nhìn dung mạo nam nhân đẹp đẽ đang gần kề, hai tay hấn chống trên giường, bao gọn nàng.

"Hoàng hậu, thứ nàng cần là chuyện này phải không? Được, trăm thỏa mản nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chỉ Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 31: Ân Tiểu Tiểu Không Phải Là Thích Khách! (Thượng)

A Đề Mi Hương ngần ngừ ngắm nhìn dung mạo nam nhân anh tuấn như tạc đang gần kề. Nàng hai má đỏ rực, tim đập rộn ràng, bàn tay khẽ đưa lên muốn chạm vào má hấn. Cửa phòng bỗng chợt kêu lên mấy tiếng, hoàn toàn phá hỏng không gian chỉ có nàng và nam nhân tiêu sái kia.

"Hoàng thượng, ngự y đã tới!" Tiếng Tiêu Phúc Tử bình thản vang lên.

Triệu Khuông Dẫn ánh mắt lạnh nhạt lướt qua người phía dưới một cái, hấn dứt khoát đứng dậy, quay đi "Hãy để ngự y thăm khám cho nàng, tắm khuya như vậy có thể nhiễm lạnh!"

A Đề Mi Hương thần thờ nằm trên giường, có phải vừa rồi hấn gần nàng như thế, chính là muốn để nàng biết rằng, hấn chán ghét nàng đến thế nào không. Hai năm rồi, hai năm rồi tại sao chưa một lần hấn gần gũi nàng, nói gì đến thương yêu. Hấn có coi nàng là nương tử không? Vì sao hấn không thể nhớ ra Ân Tiểu Tiểu, nàng cũng không thể nắm giữ được trái tim của hấn, tâm A Đề Mi Hương đau như có ngàn mũi dao đâm vào, nước mắt nàng như hạt châu từ từ chảy xuống. Nàng có điểm nào không tốt chứ, nàng có điểm nào mà không bằng Ân Tiểu Tiểu, A Đề Mi Hương tức giận, cảm chiếc gối trong tay ném về phía trước, bình hoa trong sương phòng rơi vỡ tan tành.

"Nếu ta không thể có được chàng, kẻ khác cũng đừng hòng!"

----- Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Ân Tiểu Tiểu sáng nay lên rừng kiếm được một ít cây thuốc đem ra chợ bán, nàng khẽ mỉm cười đếm mấy đồng tiền xu trong tay. Thế là cũng trừ được một ít tiền mua thuốc bổ cho Điem Điem rồi, con bé dạo này gầy quá, nàng trong lòng chợt dâng lên niềm vui vẻ, chỉ muốn quay trở về nhà để nhìn thấy con gái.

" Ân sư phụ lại đến mua thuốc cho Điem Điem đấy hả? Người vào đây uống chén nước đã!" Luru thúc thúc, thúc phụ bán nước trà trong xóm thoáng thấy nàng đã gọi vào.

Ân Tiểu Tiểu mỉm cười, cúi chào, nàng từ từ bước lại, hôm nay quán trà của Luru thúc thúc có vẻ rất đông khách, có người chỉ ngồi một lát rồi đi cũng cố nán lại để nghe kể chuyện, người bận việc cũng chẳng muốn về vì ngồi đây nghe tin tức rất vui tai.

Nàng từ từ ngồi xuống, đỡ lấy chén nước từ tay Luru thúc " Luru bá, hôm nay quán trà của bá đông vui quá!"

Luru thúc thúc vui vẻ cười hào sảng, nói nhỏ " Ân sư phụ không biết đấy thôi, hôm nay mấy vị thương gia qua đây nghỉ chân, nên ta cũng mới biết một vài tin tức truyền về từ triều đình!"

Ân Tiểu Tiểu nghe đến đấy, người đã chợt dừng lại, nàng ngược mắt nhìn xung quanh, bọn họ đúng là thương gia thật, vậy tin tức từ triều đình này là gì?

" Ân sư phụ, ngày mai đội quân triều đình sẽ hộ tống hoàng thượng sẽ xuất hành đi Viễn Chinh, nhất định sẽ đến nơi này dừng trại qua đêm, vì vậy mà dân chúng sẽ có dịp được ngự giá long nhan của hoàng thượng ở cự li gần, chà, thật là một cơ hội tuyệt hảo, Ân sư phụ nói có phải không?"

" Đây đây! Ta đã mua được hai tấm Y Mạc Thiếp\* cho cả Ân sư phụ rồi, thật may quá!"

Chén trà trong tay Ân Tiểu Tiểu rơi xuống, vỡ tan tành, nàng ánh mắt vô hồn, thoáng chốc thức tỉnh

" Xin lỗi Luru bá, ta sợ ý quá!" Nàng cúi xuống nhặt nhanh mảnh vỡ, bàn tay khẽ run rẩy, từng giọt máu theo ngón tay trắng muốt chảy dài.

Luru thúc thúc hốt hoảng đỡ nàng đứng dậy " Không sao, Ân sư phụ, chỉ là một chiếc chén thôi mà, người đừng quá bận tâm. Ôi, tay người!"

Ân Tiểu Tiểu trong mắt vẫn chưa hết hoảng loạn, nàng chỉ khẽ cúi chào rồi biến mất sau cửa quán.

Không, không được rồi, nàng không thể ở lại đây được nữa, bao năm qua hần vẫn chỉ là xuất hiện trong những tin tức nàng nghe được, lần này không dừng lại ở đó nữa, hần sẽ đến nơi này, việc nàng cần làm bây giờ chính là rời đi, rời đi thật xa. Chỉ cần không gặp lại hần, nàng làm được, cô lên, Tiểu nhi, đừng hoảng loạn, nhất định nàng sẽ không bao giờ làm gì đã cản đường hần nữa.

----- Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

" Mẫu thân, chúng ta sẽ đi đâu ạ?" Bé con hai má phúng phính nắm chặt tay nàng, lay qua lay lại.

Ân Tiểu Tiểu cố dùng bộ dạng bình tĩnh nhất, không muốn dọa sợ bé con, nàng ngồi xuống, khẽ mỉm cười " Điem Điem, nói cho mẫu thân nghe, con có muốn cùng ta rời đến một nơi khác không?"

Bé con tuy chỉ mới năm tuổi, nhưng đã rất ngoan ngoãn " Chỉ cần nơi đó có mẫu thân, Điem Điem sẽ không sợ, nhưng mà không được chơi với Hối Hối và các bạn..."

" Được rồi, mẫu thân biết rồi, Điem Điem ngoan lắm!" Ân Tiểu Tiểu nén nước mắt, khẽ ôm bé con vào lòng, lần này nàng không biết sẽ đi bao lâu, chỉ là vẫn canh cánh trong lòng về Điem Điem. Nàng có nói qua với mẫu phụ của Hối Hối, hai người đều hứa sẽ chăm sóc Điem Điem thật tốt chờ đến khi nàng trở về. Ân Tiểu Tiểu cúi xuống thu dọn một vài món nhỏ nhỏ của Điem Điem, bỏ vào trong túi, nếu là mẫu phụ của Hối Hối thì nàng yên tâm rồi. Tránh mọi người hỏi, Ân Tiểu Tiểu chỉ nói sẽ đi thăm họ hàng một thời gian rồi nhất định sẽ trở về! Ai ai cũng tiếc lắm, không muốn cho nàng đi, Ân Tiểu Tiểu phải hứa sẽ trở về, mọi người mới lảng đi phần nào. Còn về phần đi đâu, nàng cũng không biết nữa, có lẽ nàng sẽ ghé qua chỗ Vân sư phụ thăm sức khỏe người, rồi học thêm một ít võ thượng cổ, một chút ít nữa về y thuật thì càng tốt. Đến khi hần hào hào rời đi rồi, nàng sẽ về, cuộc sống nhất định sẽ trở lại như lúc trước, yên ổn, an bình.

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

" Hoàng thượng, phía trước rất tối, chúng thần sẽ thấp đuốc lên!" Tiếng Tiểu Phúc Từ từ bên ngoài xe ngựa truyền vào.

Triệu Khuông Dẫn ánh mắt như cũ rơi vào từng dòng từng chữ trong cuốn binh pháp " Được, nếu đoàn binh đã thấm mệt, lệnh của trẫm, dừng trại ngay tại nơi này!"

Lần này hần đã âm thầm cho xuất quân trước một ngày để đánh lạc hướng bọn chúng, phần vì dường như tin tức hần xuất quân vì hành Viễn Chinh không còn là bí mật nữa. Nếu để bọn chúng biết được hành tung của hần, Triệu Khuông Dẫn khẳng định chuyến đi này chính là nguy hiểm, để phòng trừ những nguy cơ xấu có thể xảy ra, hần cùng Thân tể tướng đi đến quyết định sẽ âm thầm đi trước một bước, hẹn hai ngày sau là có thể hội quân ở Viễn Chinh. Ngay lúc này bọn ác đang còn án binh bất động, Triệu Khuông Dẫn lãnh khốc nhìn ra bên ngoài, trời rất tối, như tâm trạng của hần lúc này, bọn chúng dường như đã động đến giới hạn cực điểm của hần, hai năm trước, hần đã cho người điều tra, lần thích sát ở trong triều năm đó chính một tay Mông Cổ vương nhúng chàm. Món nợ năm nào nhất định hần sẽ trả không thiếu một trượng!

Ân Tiểu Tiểu tay cầm một ngọn đuốc nhỏ, như con thoi thoăn thoắt bước đi trong bóng tối, nàng định sẽ rời đi từ sớm, chỉ là mọi người trong thôn cứ muốn mời nàng một bữa cơm để tiễn Ân sư phụ lên đường, thành ra tới thế này mới ra được khỏi thôn. Khu rừng này quả là âm u lạnh lẽo, nhưng nàng là ai cơ chứ, khi mà bạn đạt tới trình độ võ thuật tam đẳng Taekwondo rồi, sợ hãi dường như là từ quá mức xa xỉ! Tiếng người, tiếng vó ngựa từ đằng xa truyền đến, Ân Tiểu Tiểu giật mình đứng lại, quả thật đằng xa có những đốm lửa nhấp nháy đang từ từ tiến về phía nàng, Ân Tiểu Tiểu đập đi ngọn đuốc trong tay, kéo mũ áo choàng màu đen bao phủ cả người, lánh sau một bụi cây lớn.

Nàng ngồi xuống, từ từ quan sát xung quanh, hàng người đông đúc lặng lẽ bước nhanh trong đêm khuya, ai ai cũng chỉ mặc hắc y, giữa là một xe ngựa rộng lớn, tuy không sang trọng nhưng rất vững chãi, ánh đèn bên trong hắt lên một bóng dáng thật sự rất quen thuộc. Ân Tiểu Tiểu lắc lắc đầu, chắc là quan quân huyện nào bị điều đi giữa đêm đây mà, mặc kệ, không liên quan đến nàng, đợi đám người kia đã khuất xa, Ân Tiểu Tiểu khẽ sờ đứng dậy. Ngồi xồm xĩnh giờ làm nàng mỗi chân muốn chết, muỗi rừng đúng là không từ hoàn cảnh nào, chích xuyên cả áo choàng của nàng luôn, Ân Tiểu Tiểu mãi mãi một chút, lửa trên cây đuốc đã cháy trở lại. Nàng thở hắt ra, gãi gãi chân bị muỗi đốt cho sưng tấy, tiếp tục bước đi. Đằng sau truyền đến tiếng cò xoàn xoạt, Ân Tiểu Tiểu cảnh giác nhìn lại, lạ quá, đêm nay trời cao trăng thanh, chẳng có gió, có sao lại... ực, nàng thoát nghĩ đến thú rừng, mà điển hình lại là hổ rừng, Ân Tiểu Tiểu chột rùng mình.

Bên má truyền đến cảm giác lạnh lạnh, ực, cái gì đặt nặng trên vai nàng thế này? Ân Tiểu Tiểu kinh hoàng không dám ngoảnh lại. Ba bốn âm thanh nam nhân khàn khàn vang lên

"Thích khách to gan, dám theo dõi bọn ta, không muốn sống nữa sao?"

Ân Tiểu Tiểu trong lòng kêu gào điên cuồng, anh trai à, không phải kẻ nào mặc hắc y cũng là thích khách đâu. Nàng cúi đầu thật thấp, rồi từ từ ngoảnh lại, miệng chỉ kịp há ra định giải thích, đã bị mấy nam nhân hắc y to lớn này không nói không rằng lôi xềnh xệch đi. Ân Tiểu Tiểu, tàn đời rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Súng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 32: Ân Tiểu Tiểu Không Phải Thích Khách! (Trung)

Ân Tiểu Tiểu trong những giây phút nan giải đau đầu nhất của cuộc đời mình rốt cuộc cũng thông minh lên một chút! Tầm mắt nà của Vô sư phụ đã đến lúc phải dùng tới rồi!

Trong lúc bị lôi xềnh xệch đi, nàng vẫn gắng gượng lời trong nài ra tầm mắt nà chòm được của Vô sư phụ, ôi cái mũi, dù gì cũng không thể để ai đó phát hiện ra nàng chính là Ân Tiểu Tiểu trước kia nữa.

Ân Tiểu Tiểu đau đớn sờ lên da mới lồm chồm gồ ghề của mình, aiz, thiên a, có ai hiểu lòng con! Nàng khẽ lướt qua bốn hắc y nhân đang áp giải mình lại khoảng đông người phía trước, tầm cách khoảng một chặng không xa lắm nữa là đến đó rồi. Ân Tiểu Tiểu lầm nhảm trong miệng "không hay rồi, không hay rồi! Ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách!" Nàng đang bị lôi đi bỗng đứng khựng lại, tên hắc y nhân vì mất đà mà té ngã ngựa đằng sau, đầu đập xuống cục đá lớn mà ngất xỉu, ba tên còn lại không kịp làm gì đã bị nàng đá một cước cũng ngã ục ịch xuống lăn lộn. Đám người đằng kia hình như phát hiện có biến, đã bắt đầu rục rịch. Ân Tiểu Tiểu nhìn bốn nam nhân đang đau đớn nằm dưới đất, chạy! Từ duy nhất này ra trong đầu nàng bây giờ chỉ là chạy mà thôi! Thiên a, cho con qua được tai kiếp này, con hứa sẽ ăn chay suốt đời! T\_T.

Triệu Khuông Dẫn tay khẽ mở cửa sổ trên xe ngựa, nhìn ra bên ngoài, lạnh nhạt lên tiếng

"Đã bắt được thích khách chưa?"

"Thưa hoàng thượng, thích khách đã đánh ngã bốn thị vệ, chúng thần đang cho người đuổi theo ạ!"

Tiểu Phúc Tử trong lòng thầm cảm thán hoàng thượng quả thật vô song, ai trong số bọn hán cũng đều không phát hiện ra có điểm lạ. Chỉ có người âm thầm cho dừng lại, sai thị vệ đến đúng chỗ mà tên thích khách kia đang ẩn nấp, có điều tên thích khách này đánh ngã được bốn tên thị vệ tinh nhuệ của triều đình, quả thật võ công chắc chắn cũng không thể tầm thường!

Qua canh giờ sau.

Bóng hắc y nhỏ nhắn bị vút ào một phát xuống đất, chiếc hắc phong trên người rách toạc tả, tuy nhiên dung mạo vẫn bị chiếc mũ áo choàng che mắt. Triệu Khuông Dẫn từ từ bước xuống xe ngựa, lam mầu như cũ lạnh nhạt lướt qua người dưới đất đang bị quân lính bao phủ một cái. Thị vệ tự động lùi ra để hán và Tiểu Phúc Tử tiến lên.

Ân Tiểu Tiểu chính là hoảng sợ, không ngờ lại gặp lại hán trong tình huống này, lại còn bộ dạng toạc tả như thế này nữa. Ông trời quả nói không có sai, "tái ông thất mã, yên tri phi phúc"\*, hoàn cảnh này đối với nàng chính là tai họa!

Âm thanh nam nhân quen thuộc vang lên, trong tâm Ân Tiểu Tiểu co thắt một cái, sống mũi bắt đầu cay cay, nàng quỳ dưới mặt đất lạnh lẽo, như cũ không dám ngẩng mặt lên. A Dẫn! A Dẫn của nàng vẫn sống rất tốt, vẫn ánh mắt màu nâu hồ phách trầm tĩnh, vẫn khuôn mặt tuấn tú cương nghị, hai năm rồi mới được gặp lại hán, hình như hán lại gầy đi rồi, trong triều có việc gì khiến hán bận tâm sao, hán ăn không ngon ngủ không yên? Mà tại sao hán lại

âm thầm xuất quân trong đêm khuya thế này? Trong đầu Ân Tiểu Tiểu này ra vô số câu hỏi không có lời giải đáp!

"Người là ai? Tại sao lại theo dõi ta?" Triệu Khuông Dẫn lam mầu bình thần, khuôn mặt tuấn tú cương nghị có điểm không bình thường.

Ân Tiểu Tiểu hai tay run rẩy cố nắm chặt vật hắc phong, cầu trời đây chỉ là một giấc mơ, đúng rồi, chính là một con ác mộng, một con ác mộng mà thôi, nàng miêng ngậm chặt, như thế nào đó càng làm cho nam nhân đứng kia thêm phần mất kiên nhẫn.

Tiểu Phúc Từ cũng ngó qua người dưới đất một cái, theo lệnh của Triệu Khuông Dẫn, một tên thị vệ tiến lên, chiếc mũ áo choàng che đi dung mạo nàng bị lộ xuống một cách tàn nhẫn. Đám đông quân lính bắt đầu xôn xao, là nữ nhân, còn là nữ nhân xấu xí nhất mà bọn hắn từng gặp qua! Làn da nàng gồ ghề lõm chõm, thoát qua thật khiến người ta có cảm giác buồn nôn, cũng may mái tóc dài óng ả cùng dáng người kia quả không tồi, không những còn có chút trắng trẻo nữa. Nếu mà bỏ đi cái khuôn mặt gớm ghiếc kia, chắc chắn nàng ta sẽ là một tuyệt thế giai nhân, chắc chắn là thế!

Tiểu Phúc Từ chính là không khinh thường nữ nhân này, đẹp xấu đối với hắn không có quan trọng, quan trọng là hoàng thượng chính là muốn xử tên thích khách này như thế nào?

Triệu Khuông Dẫn tiến lên như cũ lên tiếng, giọng nói của hắn vẫn như ngày nào, tuy đối nàng không ôn nhu cùng yêu thương như xưa nữa, bây giờ chỉ là lạnh nhạt cùng thờ ơ, Ân Tiểu Tiểu trong lòng mỉm cười cay đắng "Người có biết nếu không khai ra, hình phạt sẽ rất thảm khốc?"

"Ta không phải là thích khách!" Âm thanh nữ tử kiên định vang lên.

Tiểu Phúc Từ đột ngột giật mình, không thể nào, giọng nói này, dù hắn có già đi trăm tuổi, tai có lảng đến thế nào đi chăng nữa, cũng không nhận nhầm được. Giọng nói này, chính là chỉ thuộc về duy nhất người đó! Ánh mắt hắn dò xét nhìn xuống người đang quỳ dưới đất, nhưng dung mạo kia, không thể là nương nương, nương nương đã chết rồi, hai năm trước, người đã không còn nữa! Tiểu Phúc Từ quyết định nén chặt những suy nghĩ trong đầu, đứng một bên nghe chỉ thị.

"Người lấy cái gì để khẳng định mình vô tội?" Triệu Khuông Dẫn có chút thú vị với nữ tử này, nói như thế nào nhỉ, nàng ta có cái gì đó thu hút hắn, không lạ, mà cũng chẳng quen, có điều, nếu như nàng chính là trong sáng, hắn sẽ thả nàng đi! Nhưng thoát đầu nàng tỏ ra sợ hãi bao nhiêu, càng về sau nàng lại bình tĩnh kiên định bấy nhiêu, chốn rừng núi hoang vu này, lấy đâu ra một nữ nhân võ nghệ cao cường, ý chí sắt thép như vậy? Triệu Khuông Dẫn càng nghĩ càng thấy thú vị.

Ân Tiểu Tiểu nàng hiểu rõ, ngu ngốc nhất bây giờ chính là thể hiện mặt yếu đuối ra, không bao giờ giữa đêm khuya, vùng rừng núi hẻo lánh này lại xuất hiện được một vị cô nương chân yếu tay mềm cả, chỉ có thể dùng bộ dạng thật sự của mình mà đối đáp với nam nhân thông minh bậc nhất này, cầu mong hắn có thể thả nàng đi! Thật may, lúc này nàng có lướt qua Tiểu Phúc Từ đang đứng kia, rõ ràng lúc nàng cất tiếng, trong mắt hắn đã có phản ứng, chỉ là dung mạo này, hắn không nhận ra cũng đúng thôi!

"Dân nữ có thể lấy tính mạng ra để đảm bảo, dân nữ hoàn toàn trong sạch, xin đại nhân hãy thả người!" Ân Tiểu Tiểu ôm chặt tay nãi trong tay, ánh mắt không chút sợ hãi nhìn thẳng vào nam nhân.

Tức thì có đến bốn năm tên lính chạy lại, hòng giật đi tay nãi trên người nàng, như thế nào vẫn không làm Ân Tiểu Tiểu lung lay, nàng vẫn kiên định lên tiếng

"Quả thật dân nữ chỉ là đi ngang qua, đại nhân nếu không tin có thể diệt người diệt khẩu, xin đừng đụng đến tư trang của dân nữ!" Trong tay nãi của nàng tất nhiên cũng không có gì nhiều, vài ba đồng bạc lẻ, một chút bánh khô đi đường, duy chỉ có một thứ, một món đồ còn quý giá hơn tính mạng của nàng: Trâm phi thủy hán ngày đêm chạm trở để tặng riêng cho nàng. Ân Tiểu Tiểu không muốn bất cứ kẻ nào đụng tay vào chiếc trâm, càng không muốn nó rời xa khỏi nàng một giây một khắc.

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Triệu Khuông Dẫn lãnh khốc cho người lui, hắn từ từ ngồi xuống trước mặt nàng, lam mầu đẹp đẽ khê soi rọi tâm can nàng "Quả là một cô nương có chí khí, ta sẽ tạm tin lời ngươi, nói đi, ngươi học võ bao lâu rồi?"

Giọng nói này, sao mà quen thuộc đến thế, chỉ có hắn, mãi mãi chỉ có một mình hắn có thể làm trái tim nàng đang yên ổn bỗng dung loạn nhịp, cũng chỉ có hắn mới khiến cuộc sống vốn đang yên bình của nàng trở nên đảo lộn.

"Thưa đại nhân, dân nữ quả thực.."

Bỗng một tên lính tiến lên, chấp tay "Thưa, trời đã không còn sớm nữa, chúng ta hãy mau rời đi thưa đại nhân!"

Triệu Khuông Dẫn lạnh nhạt đứng dậy, khôi phục lại vẻ lạnh lùng trước đó, xoay người muốn lên xe ngựa, được rồi, nữ nhân này đúng là vô tội, thả nàng đi thôi!

Từ khi, chính là mùi của từ khi, Ân Tiểu Tiểu thoáng rung mình, mắt phượng liếc về đằng xa, không xong rồi, có thích khách! Lần này là thích khách chính hiệu, thiên a!

Triệu Khuông Dẫn cũng cảm thấy bất thường, tuy nhiên hắn chỉ thực sự giật mình khi bàn tay bị nắm chặt, một phát ngã về đằng sau.

"Mau hộ giá hoàng thượng, có thích khách!" Tiếng Tiểu Phúc Từ hoảng hốt vang lên. Đám thích khách xông ra, quân lính đã tiến lên trước, chiến đấu ác liệt.

Tùng đột mũi tên rơi xuống, chỉ thấy nữ nhân thân mình nhỏ bé, quật cường đỡ cho nam nhân một mũi tên, mũi tên cắm vào vai nàng, máu chảy ra ướt đầm một mảng y phục, Triệu Khuông Dẫn hai tay đỡ nữ nhân trong lòng " Tại sao, tại sao ngươi lại đỡ cho trẫm?"

Ân Tiểu Tiểu nén đau đón nhìn nam nhân một lượt từ trên xuống dưới, khẽ thở phào, mặt phượng khép chặt, mồ hôi bắt đầu rịn ra " Hoàng thượng không bị thương chứ ?"

" Tại sao lại đỡ mũi tên cho trẫm, không phải ngươi cũng là đồng bọn của chúng sao?" Triệu Khuông Dẫn cái này chính gọi là đau lòng, vì sao không quen không biết, nàng ta lại không tiếc thân mình cứu hân.

Ân Tiểu Tiểu lấy tay cốc một phát lên đầu hân " Hoàng thượng ngọc quá, ta mà cùng phe với bọn chúng, ta giết hoàng thượng còn dễ hơn là cứu, im lặng giúp ta rút tên ra đi!" Nàng nói xong, hai mắt chột khép chặt, môi trắng tựa không còn một giọt máu. Giọng điệu trách cứ này, sao mà quen thuộc đến thế, nữ nhân, ngươi rốt cuộc là ai?

Cứu người chính là việc làm cấp thiết nhất, trong đầu Triệu Khuông Dẫn bây giờ chỉ còn chú ý đến mỗi nữ tử kì lạ kia...

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Nhức, nhức vai quá, Ân Tiểu Tiểu khẽ trở mình, lại phát hiện có điểm không đúng, tại, tại sao mình lại ở đây? THIÊN AAA ! Lều trại rộng lớn, chính là lều trại quân binh rộng lớn a!

Cả người nàng đang thoải mái nằm trọn trên người nam nhân, hai tay còn vô si vòng qua eo hân, Ân Tiểu Tiểu chính xác là đứng hình luôn! Khẽ thấy người phía trên có chút rục rịch, nam nhân dung mạo tuấn tú tiêu sái từ từ mở mắt, con ngươi màu nâu hổ phách nhìn sâu vào mắt nàng. Thời báo hiện đại nói quả không sai, nam nhân mới ngủ dậy quả thực chính là yêu nghiệt!

" Còn đau không?" Âm thanh mới thức dậy của hân có chút khàn khàn, mà mị, quyến rũ.

Ân Tiểu Tiểu hai mắt tròn ngược, ngạc nhiên đến không thở ra hơi nữa, nàng ba chân bốn cẳng muốn chạy thoát thân, kết quả lăn từ trên giường xuống cái ạch. Nàng ôm chầm lấy vai, đau, đau quá, Ân Tiểu Tiểu cắn môi đến gần bật máu.

" Ngươi có sao không? Đưa trẫm xem nào?" Triệu Khuông Dẫn lo lắng bế nàng lên, nữ nhân vì đau quá mà hai mắt nhắm tịt, biểu cảm kia, tựa như chú khỉ ăn phải muối ớt vậy. Lần nữa, một lần nữa hân lại thấy khung cảnh này sao lại quen thuộc đến thế?

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

" Ngươi không cần phải ngại, đêm ngươi phát sốt, kêu lạnh, một mực chỉ muốn ôm trẫm ngủ!" Triệu Khuông Dẫn khuôn mặt tuấn tú cương nghị, lam mầu bình thản lật từng trang binh pháp. Tiểu Phúc Tử đứng bên cũng không ra biểu cảm trên khuôn mặt là gì, hân thỉnh thoảng liếc nàng vài cái, rồi lại cúi đầu xuống.

Ân Tiểu Tiểu nghe xong câu này, đang cầm cúi dùng một chút bánh bao cũng bị sặc, ho khò khè, ho đến hai má đỏ lên. Sau lưng bỗng truyền đến lực đạo khẽ vỗ của bàn tay, nam nhân cao cao tại thượng như cũ không rời mắt khỏi binh pháp, tay vẫn nhẹ vỗ lưng cho nàng.

" Ăn từ từ thôi, trẫm nhường cho ngươi!"

Sặc lần hai!

Ân Tiểu Tiểu cuối cùng cũng hiểu ra một điều, nàng yêu hân là vì cái gì, chính là vì hân hay phát ngôn những câu khiến nàng không thể tiêu hóa nổi! Nàng thừa nhận nàng khác người!

" Ngươi tên là gì?" âm thanh nam nhân tuy lạnh nhạt nhưng lại chất chứa một chút gì đó ôn nhu, dịu dàng.

Ân Tiểu Tiểu cố ăn cho hết cái bánh bao, lần này nếu không muốn sặc nữa, tốt nhất cứ ăn xong rồi nói.

" Hoàng thượng, dân nữ họ Ân tên Ân Hân, nếu không có việc gì nữa, dân nữ xin cáo lui!" Ân Tiểu Tiểu thầm cảm ơn cái mặt nạ chôm được của Vô sư phụ, khéo chuyển này xong xuôi nàng phải tạ người ít nhân sâm khô tâm lẩm mới kiếm ra thôi! Nàng thấy hân không có biểu cảm gì khác lạ, rồi ngược nhìn lên Tiểu Phúc Tử đang đứng kia cũng rất bình thường, khẽ nhắc miệng muốn rời khỏi. Nàng nói rồi, nếu không thể ở bên hân, chi bằng đứng ở một nơi nào đó biết hân sẽ an bình, nàng nguyện rút lui.

" Đứng lại, không có lệnh của trẫm, kẻ nào dám rời đi, chém đầu không tha!" Âm thanh không nhanh không chậm vang lên, tựa như chỉ là một câu nói bình thường, nhưng lại khiến ai đó đang thập thò muốn bỏ trốn ngay lập tức quay về vị trí cũ, biểu cảm tuy bất bình nhưng không dám kháng lệnh.

" Ngươi là ai? Tại sao lại cứu trẫm?"

" Giữa đường gặp chuyện bất bình, dân nữ đành ra tay tương trợ, nhưng mà hoàng thượng không phải là gốc rễ của đất nước sao? Nên chuyện người dân xa thân vì người cũng là chuyện bình thường mà!"

Ân Tiểu Tiểu nuốt ực, khẽ quan sát biểu hiện của hân, tạm ổn rồi, nàng thông minh quá!

" Vậy tại sao ngươi lại biết trẫm là hoàng thượng, lúc nửa tỉnh nửa mê lại gọi tên trẫm?" Triệu Khuông Dẫn đặt cuốn binh pháp xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng, chờ đợi một câu trả lời hợp lý. Đối nàng bây giờ không còn là nghi ngờ nữa, mà chính là khẳng định, nàng có quen hắn, hơn nữa, chỉ là như thế nào cũng không nhớ ra chuyện lúc trước.

Có.. có chuyện này sao? Thiên a! Chết ta rồi!

----- Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Đêm qua.

" Khởi bẩm hoàng thượng, trong tên có tẩm thuốc độc, nhưng vị cô nương này phúc lớn mạng lớn, rất may độc chưa đến tim, thần đã kịp thời giải độc!" Hữu kim Ngô thượng tướng, một trong những tâm phúc của Triệu Khuông Dẫn cúi xuống.

Triệu Khuông Dẫn ánh mắt khẽ nhìn đến nữ nhân còn đang hôn mê trên giường, cho hắn lui ra ngoài.

Qua canh giờ sau.

Vị cô nương trên giường sốt cao, mồ hôi bắt đầu rịn ra. Triệu Khuông Dẫn không hề chớp mắt, hắn vẫn ngồi bên giường, liên tục lau mồ hôi lạnh cho nàng. Tiểu cô nương hình như cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ người đang ngồi cạnh, tay bắt đầu quơ quạng làm đủ trò trên người hắn.

" A Dẫn, A Dẫn à, ta lạnh quá..."

" A Dẫn, chàng hảo ấm a~"

Triệu Khuông Dẫn tối mắt, nếu không thể nhớ ra nàng là ai, chỉ bằng buộc nàng thật chặt bên hắn, đợi đến khi nào hắn nhớ ra rồi thả nàng đi cũng chưa muộn, cái tiểu nữ nhân này, rốt cuộc ngươi là ai trong cuộc đời trẫm?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chỉ Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 33: Bị Phát Hiện Rồi!

Khâm vương phi.

Nam nhân một thân trường bào uy nghi ngồi trên trường kỉ, dung mạo tuấn tú tiêu sái thu hút, ánh mắt như cũ nhìn vào sơ đồ bố trí dàn binh cho trận chiến sắp tới. Hoàng huynh đã xuất quân đi trước, hắn nội trong ngày mai cũng sẽ dẫn binh âm thầm xuất quân, Triệu Khuông Tú khề day thái dương, quả thực lần này cũng có chút mạo hiểm, ở một nơi địa hình hiểm trở như Viễn Chinh, nếu không chuẩn bị thực tốt, chính là kẻ hở để quân Mông Cổ tổng tiến công.

Trên sân trước truyền đến tiếng kêu.

" Vương phi, người đợi chúng thần với, vương phi à!"

Triệu Khuông Tú cơ mặt chợt giãn ra, ánh mắt thoáng nét cười nồng đậm, khóe môi hắn khẽ nhếch lên, hắn đặt công việc sang một bên, đứng dậy đi ra ngoài.

Nữ nhân thân lam y xinh xắn tựa giọt sương sớm tươi tắn đứng đằng xa, thoáng trông thấy hắn, nàng đã nhấc chân muốn chạy lại, nhưng mà hình như chân nàng.. chân nàng vướng thứ gì đó, a, Bạch Mạn Trân chuẩn bị ngã xuống. Chỉ thấy eo lớn được vòng tay rắn chắc ôn nhu đỡ lấy, cả người nàng nằm gọn trong lồng ngực ấm áp của nam nhân. Bạch Mạn Trân thì thầm

" May quá! Bảo bảo à, phụ thân các con đỡ được mẫu thân rồi nè!"

Âm Thanh nam nhân từ trên đỉnh đầu nàng truyền xuống, ấm áp, và cũng có chút trách yêu

" Trân nhi, vì phụ nói nàng bao nhiêu lần rồi, có phải nàng nghe không lọt hay không?" Triệu Khuông Tú khề tay trước bụng tròn của nàng, nhắc mới nhớ, không biết hắn có về kịp để chứng kiến hai bảo bảo nhà hắn ra đời không nữa. Chỉ là Trân nhi rất khác người, nữ nhân nghe xong chuyện tướng công phải ra chiến trận, sẽ khóc lóc ỉ ôi không muốn rời xa tướng công nửa bước, Trân nhi của hắn tuyệt nhiên sẽ không như thế, nàng chỉ im lặng nhắm mắt một chút, rồi lại cười cười nhào vào lòng hắn như không có chuyện gì cả. Triệu Khuông Tú có phần hơi hụt hẫng, hắn bấu môi nhìn nàng

" Nàng sẽ không nhớ vì phụ sao, chiến trận ác liệt.."



Bạch Mạn Trân tươi cười như ánh nắng mùa xuân, tinh khôi và nồng nhiệt, môi hồng nộn khẽ muốn chạm vào môi hắn, lại bị hai bảo bảo trong bụng tách ra, nằng giờ khóc giờ cười nhìn bụng tròn của mình chống lấy bụng nam nhân. Hắn đương nhiên là người lớn, việc hắn bị ối một chút cũng không sao, nam nhân bất bình nhẹ cúi xuống, dáng đứng cong cong cảm mát cánh môi thơm ngát. Còn may nàng nhỏ xíu, còn hắn lại cao lớn, tuy việc nàng chủ động tấn công hơi khó một chút, không sao, hắn tự lo được.

"Không sao mà, thiếp biết tướng công nhất định sẽ trở về bình an, thế nên việc gì thiếp phải khóc lóc bi lụy cản chân chàng? Chàng cứ việc nước việc quân thật tốt, hai bảo bảo và thiếp sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ chàng!" Bạch Mạn Trân khẽ dựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim nam nhân đập vừa trầm vừa yên ổn. Lúc nào cũng thế, hắn là nơi ẩn nấp ấm áp của riêng nàng.

"Đại tẩu còn sống sao?" Triệu Khuông Tú khẽ vuốt mấy ngọn tóc rủ xuống má nương tử, ôn nhu cùng thương yêu.

Bạch Mạn Trân thở dài "Đúng, tỷ ấy còn sống, thiếp vốn dĩ muốn cho người đi tìm tỷ ấy, nhưng tìm được rồi thì có thể làm gì, hoàng huynh vẫn chưa nhớ ra, nhưng mà thiếp tin số mệnh của tỷ ấy chính là mẫu nghi thiên hạ, trước kia vẫn thế, bây giờ và tương lai cũng không thay đổi. Chỉ là chúng ta nên thuận theo mệnh trời, rồi sẽ có ngày tỷ ấy trở về!"

"Ừm, nghe nàng!" Hắn ôn nhu thơm trán nương tử.

"Chàng làm cái trò gì đấy hả?" Thom trán là được rồi, tay làm gì mà không yên ổn thế kia? Tay hắn như ma như quỷ, địa phương nào trên người nàng cũng nhẹ nhàng lướt qua, hại nữ nhân mặt đỏ bừng, một phen thờ đốc.

"Vi phu sẽ rất nhớ nàng, Trân nhi!" Triệu Khuông Tú một phát bẻ bồng ba mẫu tử, hồi sương phòng.

----- Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Ân nhân của bậc cửu ngũ chí tôn rốt cuộc được đối xử như thế nào, việc này chỉ cần nhìn đến Ân Tiểu Tiểu cũng có thể đoán ra được rồi!

Ân Tiểu Tiểu chán nản thở dài nhìn ra ngoài cửa xe ngựa, mẹ nó, nàng đúng là tránh vô dưa gặp vô dưa mà, tự nhiên đang yên đang lành lại đụng mặt hắn, giờ đây lại bị kiểm soát hai tư trên hai tư, với nguyên do là hoàng thượng quá cảm kích ân nhân, lại thấy ân nhân rất am hiểu về võ thuật, nên việc giữ nàng lại với hắn là điều quá là điều bình thường, muốn cãi cũng không cãi được, mà cũng không dám cãi. T\_T

Triệu Khuông Dẫn thỉnh thoảng lại ngó sang bên kia, rồi lại buồn cười đến rung cả người, đường xóc, xe ngựa nhảy lên nhảy xuống, nữ nhân này vẫn có thể ngủ một cách ngon lành đến như vậy, lần đầu tiên hắn thấy nha. Đúng là cái đồ heo quay, tiếc là con heo này hắn vẫn chưa thể nhớ ra, mặc kệ, một thời gian nữa kiểu gì hắn cũng sẽ nhớ ra. Nữ nhân ngủ gật, đầu nhỏ liên tiếp đập vào thành xe ngựa theo mỗi bước xe nhảy lên vì sỏi. Triệu Khuông Dẫn thở dài, hắn nhếch người sang một chút, tay lớn khẽ nắm nhẹ lấy gáy tinh xảo, để nàng tựa vào vai mình mà ngủ ngon lành. Tiểu cô nương này trên người thoang thoang mùi hoa hương thảo, chỉ là thoang qua thôi, tại sao trong lòng lại dễ chịu đến thế. Hắn cũng không hiểu được, chỉ là ở bên nàng hắn cảm thấy quen thuộc lắm, nữ nhân lúc ngủ chính là lúc không yên phận nhất, nàng như con mèo nhỏ, mũi khẽ dụi nhẹ vào bảo của hắn, rồi lại nằm trườn ra trên người hắn, rồi lại co ro như cục bông yên ổn nằm trong lòng hắn. Triệu Khuông Dẫn có chút kinh diễm, như thế nào mà hắn có thể gần gũi với một nữ nhân xa lạ đến như vậy, nhưng mà, điều làm hắn không thể hiểu được chính là hắn tuyệt nhiên một chút chán ghét cũng không có!

Nàng là ân nhân của hắn, đúng, Thanh nhi cũng là ân nhân của hắn, vậy tại sao cảm giác lúc ở bên hai người có thể khác nhau đến như vậy? Triệu Khuông Dẫn khẽ nhìn xuống người đang nằm ngủ ngon lành trong lòng mình, hắn bước tới giường trong xe ngựa, rồi nhẹ thả nàng xuống, nữ nhân trán hơi nhả lại một tí, nhưng lại trở mình rồi ngủ tiếp. Tuy độc tính trong người nàng còn chưa có mất hết, nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng là được rồi, hắn không muốn vì mình, bất cứ kẻ vô tội nào phải chịu tai ương.

Qua canh giờ sau.

"Hoàng thượng, có thể nào, cho dân nữ đi ... một chút được không? Lâu như vậy, dân nữ không chịu nổi quá!" Ân Tiểu Tiểu bí quá hóa liều, lần này thoát là thoát được luôn, còn không là nàng cũng đi đòi nhà ông Mao Trạch Đông T\_T.

Triệu Khuông Dẫn không tiếc nàng một cái, ánh mắt tập trung vào cái bản đồ to to quí quí gì ấy nàng nhìn không có hiểu, Ân Tiểu Tiểu hoa cả mắt, phải chỉ lúc trước học sử, nàng chăm chú nghe giảng một chút là được rồi, ít ra còn giúp được hắn.

"Tiểu Phúc Tử, đưa Ân cô nương đi!" Triệu Khuông Dẫn nói, trên mặt không có chút biểu cảm.

Ân Tiểu Tiểu gắng ghe xuống tiếng hét cao độ đang chực chờ muốn bật ra khỏi cổ họng của nàng, nuốt từng ngụm nước bọt, cố dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất để khẩn cầu hắn. Tiểu Phúc Tử đứng bên kia như cũ cúi xuống không nói gì.

"Hoàng thượng, đó là.. đó là công công của hoàng thượng mà.. làm sao mà dân nữ dám đề công công phải theo..." Ân Tiểu Tiểu khổ sở vịn vịn gương mặt để nó không quá biến dạng lên vì tức giận.

"Không sao đâu Ân cô nương, đề lão nô đi theo người, lão nô sẽ không quá phận sự!.. Lạ, giọng tên này sao có gì đó nó run run là lạ thế nhỉ, phải tinh ý lắm mới nghe ra được, Triệu Khuông Dẫn chắc chắn không biết, vì hắn vốn dĩ không chơi cùng Tiểu Phúc Tử nhiều như nàng lúc trước.

Ân Tiểu Tiểu lại nhìn xuống Triệu Khuông Dẫn, tiếp tục vịn vịn "Hoàng thượng, dân nữ.. tự.."

"Người muốn kháng lệnh sao?" Triệu Khuông Dẫn ngoảnh lên, bốn mắt chạm nhau, mắt hắn, màu hổ phách huyền ảo đẹp vô cùng, Ân Tiểu Tiểu một phút thất thần, nàng khẽ lắc đầu, rồi đứng dậy luôn.

" Dân nữ không dám... đi.. đi thôi Phúc công công.. " Ân Tiểu Tiểu cúi xuống hành lễ, ôm cục tức lê từng bước ra ngoài, Tiểu Phúc Tử cũng hành lễ rồi lèo đèo theo sau nàng.

-----Dải phân cách của Cô Cô Mạn Vân~

Thật may là tên này còn chút nhân tính, không cho người theo kèm nàng, chỉ có mỗi Tiểu Phúc Tử này giờ cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo đằng sau, đến một quãng rộng, đo được khoảng cách đủ để chạy thoát, Ân Tiểu Tiểu thở phào, không sao, chút đồ đạc kia mất cũng được, nàng đã lấy lại được cây trâm phi thủy bọc bởi một tấm nhung màu đen trong tay nải, giờ đi được rồi.

" Tiểu Phúc Tử công công này, dân nữ chỉ vào một lát thôi rồi dân nữ ra ngay, người cứ đứng ở đây đợi nhé!" Ân Tiểu Tiểu nói xong, Tiểu Phúc Tử cũng nhẹ gật đầu không nói gì, nàng thở phào bình tĩnh bước đi.

" Nương nương, người đánh roi đồ này!"

"Có mà người roi thì có, bản cung cả đời cũng không roi đồ nhé!"

Ân Tiểu Tiểu giật mình sững sờ, hai chân đang bước bỗng khựng lại, nhưng mà, nhưng mà tại sao chính miệng mình lại thốt ra những lời này?

" Nương nương, người làm roi đồ kia!"

" Đâu đâu?"

" Tiểu Phúc Tử, trả lại gach cho bản cung luyện võ, nhanh lên, người có nghe không hả!!!"

" Nương nương, người thương lão nô với! Nếu không hoàng hậu nương nương sẽ chuyển lão nô sang Khang Ninh điện mất!"

~~~~~  
" Nương nương, sao người đánh roi vật quý giá như vậy!"

" Đâu đâu?"

" Tiểu Phúc Tử, người khá lắm, giỏi lắm rồi, tốt lắm rồi, người không coi bản cung ra cái gì nữa phải không? Hả !!!"

" Nương nương, lão nô không làm thế, điện hạ sẽ phạt lão nô quỳ úp mặt vào tường ! T\_T"

~~~~~  
" Nương nương, trong cung sao có thứ gì quý giá thế này, ai lại nỡ đem..."

" a...a đau ...đau..nương nương.."

" Roi đồ hả, bản cung cả đời cũng không roi đồ nhé, chỉ có người mới roi đồ thôi nhé, cho chờ đi, dám xài một chiều tới ba lần hả, hả!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trâm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 34: Hồi ức Trở Lại!

" Nương nương, người đã từng hứa với lão nô, người sẽ bảo quản cây trâm này thật tốt, người còn hứa sẽ quay trở lại thăm điện hạ, nhưng dù lão nô có đợi bao lâu đi chăng nữa, người vẫn không hề quay lại, hôm nay, nếu lão nô không nhận ra người, có phải người còn muốn rời đi?" Âm thanh nức nở từ đằng sau truyền đến, Ân Tiểu Tiểu cả người hóa đá, những lời hằn nói, có cái gì mà không đúng chứ? Nàng là xú nữ nhân, đi lù lùng gạt một ông lão, để cho hắn mồi mòn chờ đợi, bản thân lại lần trở bao năm qua, nhưng nàng làm như vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho A Dẫn, những chuyện khác, xin lỗi nàng quên không được.

Lòng Ân Tiểu Tiểu thất lại mấy cái, hốc mắt có chút đỏ lên, nàng nén chặt tâm, mỉm cười quay lại nhìn cây trâm phượng phi thủy Tiểu Phúc Tử đang cầm trên tay

" Phúc công công, người nhận nhầm người rồi, dân nữ không phải cái nương nương gì đó đâu! "

Tiểu Phúc Tử nước mắt chảy từng giọt, khe lằn dài trên khuôn mặt đã có nhiều nếp nhăn, hắn không nói không rằng chạy đến trước mặt nàng, quỳ xuống

"Nương nương, người thất hứa với bậc tiểu nhân như lão nô cũng không sao, chỉ xin người hãy quay về, xin người hãy làm cho hoàng thượng nhớ ra tất cả, chỉ có như thế, hoàng thượng mới sống tốt hơn được, xin người, lão nô xin người!"

Ân Tiểu Tiểu luống cuống đỡ hấn dậy, nhưng mà làm thế nào hấn cũng không dịch chuyển, đầu cứ thế đập liên tục xuống đất. Nàng cũng quỳ xuống trước mặt hấn, tay nhỏ khẽ tháo đi tấm mặt nạ trên mặt, dung mạo phi thường kiều diễm, sánh ngang tiên tử làm nam nhân trước mặt thất thần. Tiểu Phúc Từ nước mắt càng chảy ra nhiều hơn, hấn bỏ hết lễ nghi quy củ nhào đến ôm chầm lấy nàng, khóc lớn

"Lão nô biết mà, lão nô biết người nhất định là chưa chết, người nhất định sẽ trở về, nương nương, người vẫn còn sống, ơn trời, nương nương vẫn còn sống..."

Ân Tiểu Tiểu mỉm cười vỗ vai hấn, nước mắt cũng từ từ chảy ra, tên này, đáng tuổi phụ thân nàng, sao mà tính tình vẫn trẻ con như thế!

"Tiểu Phúc Từ, nín đi nào, nín đi nào..."

"Nương nương, người cứ trách phạt lão nô đi, đáng lẽ lão nô phải nhận ra người ngay từ đầu, nương nương, huhu!"

"Không sao mà, không sao hết!"

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân-----

"Người là ai? Nói mau! Người là ai?" Tiếng nam nhân hét lớn truyền đến, Ân Tiểu Tiểu rung rẩy đứng lùi về phía sau lưng Tiểu Phúc Từ cũng đang run bần bật.

Mũi grom sáng bóng chìa thẳng về phía hai người, Tiểu Phúc Từ vội vàng quỳ xuống

"Hoàng...Hoàng thượng, xin hãy để lão nô giải thích..."

"Câm miệng, trầm hỏi người, người là ai?" Triệu Khuông Dẫn ánh mắt thiêu đốt nhìn bóng dáng đang vô hồn lùi dần về phía sau. Đau, đau đầu quá, dung mạo kia, tại sao lại quen thuộc đến như vậy, dung mạo kia, Triệu Khuông Dẫn thờ đốc, hai chân lão đảo, muốn ngã xuống. Tiểu Phúc Từ hoảng hốt chạy đến

"Hoàng thượng, người..."

Triệu Khuông Dẫn gầm lên một tiếng, hấn đẩy Tiểu Phúc Từ qua một bên, lão đảo tiến đến gần nàng, âm thanh nam nhân khàn đặc, đau đớn. Con người hô phách nhìn nàng chăm chú, khóe mắt khẽ rỉ ra một giọt nước trong suốt, như từ lâu lắm rồi, hấn mới khóc, tại sao, bóng dáng trước mặt đột nhiên mờ đi

"Nói cho trẫm biết, người là ai? Người là ai?"

Nam nhân một thân trường bào gục xuống vai nàng, Ân Tiểu Tiểu nước mắt từng hạt từng hạt thi nhau chảy xuống, tâm nàng, đau quá, tiếng nam nhân thờ đều phả vào bên tai, hấn, là ngất đi rồi!

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân-----

"Cô nương, nàng đá ta một cước bay xuống hồ, còn thoải mái cướp mất nụ hôn đầu của ta, nói xem ta nên phạt nàng thế nào đây?"

"Tiểu nhi, thái tử điện hạ hấn là kẻ không phải ai cũng gặp được, một khi đã yêu thích đồ vật gì, hấn nhất quyết sẽ không buông tay!"

"Tiểu nhi, ta tin nàng, tất cả đều tin nàng, mặc kệ nàng là Ân Tiểu Tiểu đến từ hiện đại hay Ân nhi nữ nhà Ân thừa tướng, ta cũng không quan tâm, đời này người ta yêu duy nhất chỉ có nàng, thế nên việc nàng rời đi ta không cho phép, tuyệt đối không cho phép!"

"Ân Tiểu Tiểu, đến giờ nàng vẫn cho là mình đúng, có phải không? Ta thất vọng về nàng, hoàn toàn thất vọng!"

Tiểu Phúc Từ sớm biết hoàng thượng chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, hấn nên tự mình gánh chịu, nương nương đã khổ sở nhiều quá rồi, mất đi tiểu điện hạ, năm ấy còn gặp tai kiếp, nếu như người không phúc lớn mạng lớn, chắc chắn sẽ chẳng thể xuất hiện trên đời này nữa. Trước khi rời đi, nương nương như cũ vẫn dặn hấn đừng hé răng nửa lời với hoàng thượng, như thế, mới tốt cho người, nhìn bóng nữ nhân khuất xa, Tiểu Phúc Từ bút rứt không yên, nếu như... nếu như hoàng thượng nhớ ra tất cả, liệu, liệu người có để cho nương nương một lần nữa rời xa?

"Tại sao, tại sao người lại giấu trẫm, hai năm qua, tại sao không hề hé răng nửa lời?" Âm thanh lãnh khốc lướt qua, nam nhân cao cao tại thượng dựa vào tường lớn, đáy mắt hiện ra nỗi ưu thương khó tả.

Tiểu Phúc Từ quỳ xuống, lấy hết can đảm lên tiếng

"Hoàng thượng, chuyện đó, hai năm về trước, nương nương mất đi tiểu điện hạ, người lại hôn mê sâu..."

Triệu Khuông Dẫn vụt đứng dậy, kẻ grom vào cổ người còn đang quỳ dưới đất, ánh mắt hiện lên thâm sâu khó lường "Nữ nhân đó đâu rồi, trầm hỏi người, nữ nhân đó ở đâu?"

"Hoàng.. hoàng thượng.. mọi chuyện không phải như người nghĩ đâu!" Tiểu Phúc Tử hoảng sợ nhìn lên.

"Người hồi cung đi, trẫm không muốn nhìn thấy người nữa!" Hắn quay lưng lại, một đám quân lính xông vào, đưa người đi.

"Theo lệnh của trẫm, bằng mọi giá đưa được nữ nhân về đây, nội trong ngày hôm nay, nhất định nàng phải xuất hiện trước mặt trẫm!"

"Rõ!"

Nàng quá tàn nhẫn, Tiểu Nhi, nàng quá tàn nhẫn với trẫm, nếu không yêu trẫm, làm người mẹ có thể hi sinh hài tử của mình như thế sao? Trong lòng hắn tràn ngập thù hận thống khổ! Được, nàng muốn tự do, hắn ép buộc nàng vào một chỗ, nàng muốn thoát khỏi hắn, hắn càng bức nàng ở bên hắn, suốt kiếp đều giày vò nàng đến thống khổ, để cho nàng biết, hắn đã đau đớn đến tột mức nào!

----- Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Đoàn quân đã thành công cập bến doanh trại ở Viễn Chinh, dự định hai ngày nữa, quân lính của Khâm vương gia cũng sẽ đến nơi. Nam nhân lạnh lùng ngồi trên trường kỷ, dung mạo anh tuấn tiêu sái, chỉ cần nhìn một lần đều sẽ khiến nữ nhân đỏ mặt, tim đập điên cuồng.

"Bạch Mạn Thanh? Rốt cuộc nàng là ai?" Hắn khẽ bóp trán, đau đầu quá, hắn chỉ mới nhớ lại tất cả, những kí ức cứ chồng xếp lên nhau, sự việc năm đó, hắn nhất định sẽ tra xét rõ ràng. Nhưng nàng là ân nhân cứu mạng hắn, chỉ cần nàng không làm điều gì quá phận sự, vị trí hoàng hậu kia mãi mãi sẽ là của nàng, còn nữ nhân kia, hắn sẽ từ từ mà dày vò, chơi đùa!

"Bẩm hoàng thượng, Thân tể tướng cầu kiến!"

"Cho vào!"

Thân Bất Phàm thân hắc y thận trọng tiến vào, hắn chấp tay

"Vi thần tham kiến hoàng thượng!"

"Miễn lễ! Thân tể tướng, ngày mai người và trẫm sẽ cùng đi vi hành vùng lân cận, trẫm muốn biết tình hình quan quân vùng này như thế nào."

"Vi thần đã hiểu, thưa hoàng thượng! Nhưng để đảm bảo..."

"Trẫm hiểu ý người, không sao, trẫm muốn đích thân đi khảo sát vùng xung quanh, trẫm là quân vương, chút chuyện này người không cần lo lắng."

"Vi thần tuân lệnh!"

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Đêm khuya, bóng nữ nhân tuy nhỏ nhắn nhưng vẫn kiên cường đứng giữa vòng vây của một đám hắc y, dung mạo bị mũ áo choàng đen che đi, tuy nhiên thoát nhìn qua ánh mắt sắc sảo kia, hắn chỉ thuộc về một giai nhân.

"Các người là ai, mau tránh ra, nếu không đừng trách ta.." Âm thanh nữ nhân kiên cường vang lên, còn có chút nguy hiểm khiến đám hắc y nhân thoáng chốc mất bình tĩnh, nhưng hoàng thượng đã chỉ định, bọn họ quyết tâm không chùn bước.

Ân Tiểu Tiểu trong lòng thầm oán thán, chỉ một chút nữa thôi thì nàng đã đến được nhà Vô sư phụ rồi, thiên a, đám hắc y nhân này là từ đâu ra vậy? Không.. không đúng, thiên a, quân triều đình!

Mãi suy nghĩ, trước mặt nàng đột nhiên tối sầm lại, Ân Tiểu Tiểu ứ ớ không kịp làm gì, nàng ngã đi. Đám hắc y nhìn nhau thở phào, thật may, bọn hắn không phải chịu chung số phận với bốn tên lính hôm trước, cũng may một tên nhanh tay điểm huyệt trong lúc nữ nhân đang ngơ ngẩn, nếu không.. haizz, phận bề tôi cũng thật khổ sở!

Ân Tiểu Tiểu cảm thấy mặt đột nhiên lạnh toát, còn có chút ướt át, mẹ kiếp, đũa nào điên tạt nước vào mặt bà đấy hả??? Không thấy người ta đang ngủ hả? Đến khi nàng định thần lại, chỉ thấy trước mặt là bóng dáng nam nhân ấy, hắn nhìn nàng, ánh mắt màu hổ phách thâm sâu khó lường, Ân Tiểu Tiểu phát hiện tay chân mình đều đã bị trói chặt vào cột, nàng hoảng hồn giãy dụa.

"Người... Hoàng thượng, tại sao người lại tùy tiện bắt người?" Ân Tiểu Tiểu cố gắng bình tĩnh nhất có thể, nàng gắng gượng trấn an trái tim đang điên cuồng đập loạn trong lồng ngực, tại sao hắn lại nhìn nàng như vậy, ánh mắt này, là lần đầu tiên nàng thấy, có chút gì đó lạnh lùng, một chút tức giận nữa thì phải. Nhưng mà nơi này là ở đâu, không.. không lẽ là doanh trại của triều đình ở viễn chinh??? Thôi đúng rồi, chết rồi, làm sao mà chạy thoát được nữa đây, còn Tiểu Phúc Tử, hắn đang ở đâu?

Nam nhân một thân trường bào từ từ tiến lại gần nàng, tay hắn bắt lấy cằm nàng, khiến bốn mắt chăm chú nhìn nhau. Hắn, từ trước nay vẫn như thế, vẫn tuấn tú đến mức chết người, Ân Tiểu Tiểu mờ hồ bị lạc vào ánh mắt của hắn, nàng đột nhiên thấy lồng ngực đau nhói, đau lắm, nước mắt đột nhiên muốn trào ra, gần hắn, nàng mới thấy chính mình yếu đuối đến mức nào.

"Người là ai? Trẫm hỏi lại người! Người là ai?" Âm thanh nam nhân lãnh khốc vang lên, Ân Tiểu Tiểu thoáng giật mình, hắn.. có phải hắn nhớ ra cái gì rồi không?

" Dân nữ đương nhiên là thần dân của người, không phải sao?" Nàng ánh mắt vẫn kiên cường nhìn thẳng vào mắt hắn, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra giữa hai người vậy, khá lắm!

Triệu Khuông Dẫn lạnh lùng nắm chặt cằm của nàng, ánh mắt hắn hùng hực lửa cháy, bạc môi đẹp đẽ ngày càng tiến lại gần môi nàng, Ân Tiểu Tiểu vùng vẫy, quay mặt đi, nước mắt nàng sắp chảy ra rồi, làm ơn dừng lại đi. Triệu Khuông Dẫn nắm chặt cằm nàng, kéo lại, hắn lạnh lùng đến mức tàn nhẫn.

" Không phải ngươi nói mình là thần dân của trẫm sao? Ngươi dám kháng lệnh?"

Hắn khẽ thở bên tai nàng, Ân Tiểu Tiểu khẽ sờ ép mình bình tĩnh, nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, kiên cường, nhất định phải kiên cường

" Hoàng thượng, dân nữ là thần dân của người, đương nhiên sẽ không dám kháng lệnh..

Nàng chưa kịp nói xong, môi hồng nộn đã bị bao phủ, hắn tham lam cắn mút môi đẹp đẽ, cơ hồ muốn nuốt trọn hơi thở của nàng. Ân Tiểu Tiểu vùng vẫy, nhưng làm thế nào được, tay chân của nàng đều đã bị trói chặt, nam nhân ép sát người vào nàng, hai người chỉ cách nhau lớp vải mỏng, nàng dường như còn cảm nhận cơ thể hắn nóng đến mức bốc lửa. Nàng, không thể kháng cự lại hắn, chưa bao giờ có thể kháng cự nổi hắn, Ân Tiểu Tiểu mơ hồ như muốn ngất đi, nàng không thở nổi nữa, lưỡi hắn tiến vào, cùng lưỡi nàng dây dưa, tư vị môi của hắn, có mùi rượu, nam nhân này, là đang say sao?

Dường như, nàng còn thấy có vị mặn chát, hắn? Là đang khóc sao, nam nhân cao cao tại thượng, tại sao lại rơi nước mắt, Ân Tiểu Tiểu cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung, hắn đột ngột dừng lại, vùi đầu vào vai nàng

" Ân Tiểu Tiểu, nàng quá tàn nhẫn!"

Ân Tiểu Tiểu tim dường như ngừng đập vào giây phút này, nàng mặt cắt không còn một giọt máu, nước mắt khó khăn lắm mới nén lại cũng từ từ chảy xuống.

Triệu Khuông Dẫn ngoảnh đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng, nữ nhân bây giờ giống như một cái xác vô hồn, nước mắt chảy dài trên gương mặt kiều diễm.

" Nàng hận trẫm sao? Nàng hận trẫm đến mức nở bỏ đi tiểu hài tử? Nàng chính là đồ không có lương tâm! Không đúng, ngươi phải hận là trẫm, Ân Tiểu Tiểu, nàng nói đi!"

Hắn hét bên tai nàng, mắt hắn rừng rực lửa cháy, Ân Tiểu Tiểu nàng biết làm gì bây giờ, nàng yêu hắn, chính là muốn nói với hắn như thế, Triệu Khuông Dẫn, ta yêu chàng, cả đời này cũng chỉ yêu chàng, nhưng ta không thể ích kỷ giữ chàng ở bên ta, đất nước cần chàng, thần dân cần chàng, ta không nhẫn tâm làm kẻ cản đường chàng đi! Xin lỗi, ta xin lỗi, ta đáng phải xuống địa ngục!

" Đúng! Ta chưa bao giờ yêu ngươi, Triệu Khuông Dẫn, ngươi giết ta đi, mau giết ta đi, còn kịp, nữ nhân như ta, ngươi chỉ cần một lệnh ngữ mã liền có ngũ mã, phanh thây liền có phanh thây! Giết ta đi, trả thù đi, ta tạ tội nguyện cho ngươi!"

Từng đợt hôn triền miên lại ập đến, hắn cơ hồ không muốn để cho nàng nói thêm một lời đau lòng nào nữa!

" Trẫm sẽ không giết ngươi, giết ngươi sẽ quá dễ dàng cho ngươi, không phải ngươi rất có chí khí sao, trẫm sẽ từ từ trêu đùa ngươi, chà đạp lên tự tôn của ngươi, để cho ngươi sống không bằng chết, Ân Tiểu Tiểu, trẫm hận ngươi!"

Hắn day nghiêng bên tai nàng, Ân Tiểu Tiểu chết lặng, giờ phút này, nàng không còn tư cách để nói bất cứ thứ gì nữa, hắn hận nàng, hắn muốn làm gì cũng được, chỉ cần không cản đường hắn, nàng chấp nhận, chấp nhận tự tôn bị chà đạp, chấp nhận làm bất cứ thứ gì.

Hắn lại hôn nàng, nụ hôn bá đạo triền miên, hai tay không an phận cời từng lớp y phục trên người nàng, từng mảnh từng mảnh bay xuống mặt đất, dây trói cũng đứt rời ra. Nam nhân không ôn nhu, hắn mạnh bạo ép thân hình trần truồng của nàng vào người hắn, bạc môi cùng môi nàng dây dưa một chỗ, bàn tay hắn như ma quỷ, lướt qua những điểm nhạy cảm trên người nàng, khiến nữ nhân một phen thở dốc kinh ngạc.

" Ngươi chính là thứ dễ tiện, mới chỉ có thế này, ngươi đã không chịu nổi rồi sao?" Triệu Khuông Dẫn ép nàng xuống giường lớn, gương mặt tuấn tú ửng hồng, hắn chính mình thoát ly y phục, đè lên thân hình kiều diễm.

Ân Tiểu Tiểu cảm thấy nhục nhã, nàng ngoảnh mặt đi, nước mắt bỗng chảy xuống. Lực đạo từ cầm kéo nàng về lại, Triệu Khuông Dẫn có chút hụt hẫng nhìn gương mặt kiều diễm đã ngập tràn nước mắt, tâm đột ngột đau đớn như có ngàn mũi dao đâm vào.

" Ngươi khóc cái gì? Trẫm nói sai sao? " Âm thanh đã trở nên ôn nhu hơn, Ân Tiểu Tiểu mím chặt môi không nói, nước mắt vẫn chảy dài.

Triệu Khuông Dẫn cúi xuống, bá đạo cắn mút môi nàng, tay khẽ trêu đùa hai đỉnh núi vì dụ tình mà dựng lên kiêu hãnh, nữ nhân trong lòng vẫn mức nở, tiếng mức nở nhỏ dần nhỏ dần, thay vào đó là tiếng rên rỉ khẽ, khung cảnh mơ hồ mị hoặc.

Tay hắn không lưu tình lướt qua vùng bụng dưới, Ân Tiểu Tiểu thoáng rung mình, cả người tê tái như có hàng ngàn con kiến chạy vào, môi hắn, ngọt ngào mê hoặc, chưa từng rời ra khỏi cánh môi hồng nộn của nàng. Ân Tiểu Tiểu không còn chút tỉnh táo nào, nàng không hề kháng cự, ngược lại còn cố vũ hấn làm loạn, hai tay vòng qua cổ nam nhân, chà xát tấm thân lên nam căn sớm đã cương cứng của hắn, nóng, nóng quá. Tiếng nàng như củ ni non, như gió nhẹ thoảng qua

" Nóng, nóng quá!"

Hắn bá đạo dứt môi ra khỏi môi của nàng, Ân Tiểu Tiểu đầu còn chút lí trí nào, chỉ thấy mắt mát, liền kéo hắn xuống, mát mát bạc môi đẹp đẽ kia

" Muốn, ta muốn!"

" Muốn gì?" Hắn khẽ thổi bên tai nàng, giờ phút này, nàng là của hắn, chỉ của một mình hắn thôi.

" Muốn ngroi, muốn ngroi!!!"

Nam căn cương cứng sớm đã phác tác, Triệu Khuông Dẫn mặc kệ có bao nhiêu thù hận, giờ phút này hắn muốn nàng, chỉ muốn nàng là của riêng hắn. Hắn khẽ thúc nhẹ eo, nam căn sớm đã chống nơi hoa huyết bị hắn trêu đùa cho ướt át hùng dũng tiến vào bên trong, có bao nhiêu ẩm áp, nam nhân khẽ thổi đốc kinh ngạc. Ân Tiểu Tiểu ưm nhẹ, thoải mái, nàng không có chút lí trí nào nữa, hai chân vòng qua eo hắn, cổ vũ nam nhân làm loạn, nàng áp sát cơ thể đã bị lửa nóng thiêu đốt lên cơ thể săn chắc của hắn, chà xát, môi hôn lên từng điểm trên khuôn mặt hắn, cái mũi cao cao này, đôi mắt màu hồ phách đẹp đẽ, rồi lại dừng ở môi hắn, đây đưa không ngừng. Mà nam nhân, luật động nhanh dần, Ân Tiểu Tiểu kinh ngạc thổi đốc, móng tay bám chặt vào lưng hắn

" Chậm lại một chút, ta.. ta!"

Triệu Khuông Dẫn cúi xuống, lấp đi cánh môi mềm mại đang uất ức khiếu nại, tốc độ luật động càng ngày càng nhanh, hắn gầm nhẹ, mà nữ nhân, sức khỏe bình thường tốt là thế, giờ này, dường như muốn ngắt xiu đi rồi.

Hắn gầm lớn một tiếng, mạnh mẽ bắn ra mầm móng ẩm áp vào cơ thể nữ nhân, Triệu Khuông Dẫn gục xuống cổ nàng thổi đốc, bên tai còn văng vẳng âm thanh tựa như một giấc mơ mà hắn không bao giờ muốn tỉnh lại " A Dẫn, thiếp yêu chàng..!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 35: Đại Di Mục A Đại Di Mục, Hảo Đúng Lúc!

Sau hai năm, người thức dậy đầu tiên vẫn là Triệu Khuông Dẫn, sau hai năm, mỗi khi mở mắt ra, nàng vẫn là người đầu tiên hắn nhìn thấy. Nữ nhân năm ngón tay nắm chặt bàn tay hắn, thân thể mềm mại không một mảnh vải che thân hiện lên nhiều dấu hôn mảnh liệt nằm gọn trong vòng tay nam nhân, cánh môi nàng bị cắn nát đến sưng đỏ, đêm qua, hắn quả thực có uống rượu, nhưng hắn biết được mình muốn gì, hắn muốn nàng, chỉ muốn một mình Ân Tiểu Tiểu nàng, đứng trước nàng, hắn không thể kiềm chế bản thân mình, mặc kệ có bao nhiêu thù hận, giây phút ấy, hắn chỉ hận không thể cùng nàng hòa làm một. Triệu Khuông Dẫn ngơ ngẩn ngắm nhìn nữ nhân trong lòng, hắn.. hắn nhớ nàng lắm, hắn vẫn còn rất yêu nàng, chỉ là, một mình hắn có thể làm được gì? Nàng mãi mãi vẫn không ngoảnh lại nhìn hắn, Ân Tiểu Tiểu, tại sao nàng có thể tàn nhẫn đến như thế?

Triệu Khuông Dẫn thở dài cay đắng, hắn nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên cho nàng, nữ nhân kiều diễm ưm nhẹ, lại vùi đầu vào ngủ tiếp. Hắn ngồi dậy, với lấy long bào khoác lên người, sáng sớm nơi Viễn Chinh lạnh giá, bóng dáng nam nhân cao cao tại thượng thâm trầm đứng nhìn vào hư vô, ánh mắt buồn bã, đau đớn.

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Lan Phát Điện.

" Không, không phải, ta không giết ngroi, ta không giết ngroi!" Tiếng nữ nhân thất thanh truyền ra từ trong sương phòng. A Đề Mi Hương bật dậy, nàng lại gặp ác mộng, không phải, không phải là nàng, nàng không giết Ân Tiểu Tiểu, đó là sự thật, nếu không phải tại nàng ta dám đến gần điện hạ, nàng sẽ không làm thế. Không đúng, đó là ý của thái phi nương nương, nàng không phải là chủ mưu, đúng, đúng rồi, nàng không biết chút gì cả, A Đề Mi Hương run rẩy lùi sát vào góc giường, sợ quá, hầu như đêm nào, nữ nhân kia cũng xuất hiện trong giấc mơ của nàng, nói cái gì mà đòi mạng, A Đề Mi Hương sợ đến trắng bệch cả mặt, lâu nay đều ăn không ngon, ngủ không yên.

" Nương nương, nương nương người sao thế? Nương nương?" Uy Vân lật đật chạy đến, không biết đây là lần thứ bao nhiêu hoàng hậu gặp ác mộng rồi, hầu như sáng nào nàng cũng phải dậy sớm trước canh tư, đề phòng nương nương gặp ác mộng thì biết mà chạy vào trấn an, nếu không sẽ lại bị đánh đập một trận chết đi sống lại, bao nhiêu vết sẹo sau lưng nàng, cũng là một tay ả gây ra.

A Đề Mi Hương hoảng loạn nắm lấy vai Uy Vân, ánh mắt tội cùng sợ hãi

" Ngroi nói đi, bỗ cung vô tội, bỗ cung không làm gì cả, nói à đi đi, đuổi à đi đi!!!"

" Nương nương, người bình tĩnh lại một chút, làm gì có ai ả. Nương nương, nương nương người mau bình tĩnh lại!"

A Đề Mi Hương run rẩy lắc đầu, khuôn mặt đỏ ửng " Không phải, bỗ cung không giết người, bỗ cung không giết người..".

Nhất định hoàng hậu có liên quan đến cái chết của người đó, nếu nàng nghe không nhầm, lúc mới ngủ, hoàng hậu cũng nhắc đến ba chữ " Ân Tiểu Tiểu", chỉ là bây giờ vẫn chưa đủ để kết luận điều gì.

Uy Vân trong lòng dấy lên nhiều nỗi nghi vấn, tuy trước mặt vẫn phải làm tròn nhiệm vụ của một kẻ hầu nữ, sau lưng nàng đang điều tra về cái chết năm xưa của Ân Tiểu Tiểu, nếu như... nếu như hoàng thượng nhớ lại tất cả, thêm chuyện hoàng hậu nương nương có những tay vào.. liệu, nàng vẫn có cơ hội với người?

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Bóng nữ nhân thân trường bào đỏ thắm sang trọng bước nhanh vào Di Hòa viên, cung nữ kính cẩn đi theo nàng hai hàng. A Đề Mi Hương thoáng thấy bóng mệnh phụ phu nhân trong viên, cũng từ từ cúi xuống hành lễ.

"Thần thiếp thỉnh an thái phi nương nương, nương nương cát tường!"

Bạch thái phi đứng dậy đỡ lấy A Đề Mi Hương, trong mắt ánh lên ý cười

"Hoàng hậu đừng đa lễ với ai gia, nào, để ai gia xem nào, hình như người có gầy hơn một chút, lại có chút xanh xao, ôi, chẳng lẽ hoàng thất sắp chào đón tiểu chủ nhân."

Bà liếc mắt xuống bụng phẳng của nàng, có chút mong chờ. A Đề Mi Hương đỡ bà ngồi xuống, gắng gượng nở nụ cười tươi tắn nhất

"Để phiên nương nương phải bận tâm, thần thiếp vẫn chưa thể đáp ứng được mong chờ của người, thần thiếp có tội."

Mắt A Đề Mi Hương chợt đỏ lên, tiếng sùt sùi vang lên. Bạch thái phi cầm lấy tay cháu gái, nắm chặt

"Hoàng hậu, ai gia không có trách người, nhưng mà người nên nhớ, để đến được ngày hôm nay, chúng ta đã phải trải qua những chuyện gì."

A Đề Mi Hương nhẹ gạt đầu, khuôn mặt thần thái vẫn hằn rõ nét mệt mỏi

"Hoàng hậu, người cũng đừng bận tâm quá đến chuyện trước kia, sống chết có số mệnh, người không làm gì nên tội cả, người hiểu chưa?"

Nữ nhân như cũ vâng nhẹ, nàng trong lòng gắng trấn tĩnh, cô cô nói đúng, mọi chuyện đều là lỗi của Ân Tiểu Tiểu, nàng ta dám cướp mất hoàng thượng, chính là số trời đã định, nếu như không phải nàng ra tay, nàng ta vẫn phải chết!

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Ân Tiểu Tiểu khẽ xoay người một cái, từ eo nhỏ bỗng truyền đến cảm giác tê dại, hai chân cũng vậy, vô lực xụi lơ, nàng từ từ mở mắt, liếc lên liếc xuống không gian trước mặt, trong đầu nhỏ bỗng nảy ra hàng loạt suy nghĩ

"thiên a, đây là đâu, không đúng, còn nữa, sao hai chân nhóp nhép khó chịu quá, phải đi tắm, ô, mà đây là đâu, đêm qua đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Nhớ ra rồi, cuối cùng cũng nhớ ra cả rồi, Ân Tiểu Tiểu, phải làm sao bây giờ???"

Nàng nhìn sang vị trí bên cạnh, trống trải, hiển nhiên nam nhân này đã rời đi từ sớm, chỉ là, còn thoảng qua mùi hương nam tính của hắn, hai má Ân Tiểu Tiểu bỗng ửng hồng. Nàng khó khăn lắm mới ngồi dậy được, đêm qua quả thực phong ba bão táp, nếu như nàng không khóc lóc xin tha rồi ngất đi, hẳn còn đủ sức dầy vò nàng đến sáng, nam nhân này có bao nhiêu tinh lực, nàng là người rõ hơn ai hết. Còn nữa, Triệu Khuông Dẫn nói hẳn hận nàng, không phải đây là điều nàng mong mỗi bấy lâu nay sao? Hẳn hận nàng, nếu nàng chết đi rồi, hẳn có phải sẽ quên nàng không? Nhưng mà, tại sao lòng lại đau đến thế? Đau đến mức hô hấp cũng khó khăn, Ân Tiểu Tiểu mỉm cười cay đắng, nước mắt không ngăn được chảy dài.

Nữ nhân gắng gượng với lấy áo choàng đã được chuẩn bị sẵn, khắp khiêng bước xuống giường, nàng liếc mắt sang chỗ bàn lớn đã đầy những món điểm tâm, hẳn cũng thật khác người, nếu muốn trả thù nàng, cứ việc giết nàng đi không phải nhanh hơn sao? Giữ nàng ở lại bên người hắn, lỡ một ngày nàng không chịu được nữa mà bám lấy hắn thì sẽ thế nào chứ, Ân Tiểu Tiểu lắc đầu, không có chuyện đó, Ân Tiểu Tiểu nàng chính là người có bản lĩnh, nàng không tin nàng sẽ làm chuyện trái với lương tâm của mình, mà sống chết cạnh hắn, sẽ là chuyện vô lương tâm, ác độc nhất nàng từng làm. Đất nước cần một vị minh quân như hắn, mà nàng, từ sớm đã được định sẵn không thể ở cạnh hắn, Bạch Mạn Thanh xứng đáng với vị trí mẫu nghi thiên hạ, chỉ cần nàng ta còn ở bên hắn, Mông Cổ vương nhất định còn lý do để an binh bất động, dựa vào điểm này thôi, Ân Tiểu Tiểu cũng đã thấy việc nàng rời xa hắn chính là quá đúng đắn rồi.

"Trẫm có việc ra ngoài, ngươi không được bước ra khỏi lều trại nửa bước, nên nhớ bây giờ ngươi là nô lệ của trẫm, trẫm không muốn lúc quay trở về điểm tâm trên bàn vẫn còn nguyên vẹn!"

Tờ giấy trên bàn khiến Ân Tiểu Tiểu bất đắc dĩ phải ngồi xuống, gắng ăn một chút cháo trắng cùng bánh bao dù cô họng đắng ngắt, nô lệ thì sao chứ, nô lệ còn thấp hơn nha hoàn cung nữ mấy bậc, chẳng sao cả, Ân Tiểu Tiểu là nữ tử nương nương đã chết rồi, nàng ấy không còn nữa, ở đây chỉ có một nô lệ họ Ân, biết chút võ công, thế thôi! Mặc kệ hắn muốn nàng làm gì, nàng cũng sẽ không kháng lệnh, sẽ ngoan ngoãn ở đây để hắn giày vò! Những tưởng sẽ không còn được gặp lại hắn nữa, bây giờ mỗi ngày đều được nhìn thấy hắn, có gì mà không tốt, sẽ không phải ở một nơi xa xôi mà lo lắng về hắn nữa, Ân Tiểu Tiểu, đây chính là một loại ân điển người đáng được nhận!

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Đêm ở Viễn Chinh lạnh giá, Ân Tiểu Tiểu buồn chán không biết làm gì, ngồi vẽ ra một bài quyền mới mà nàng trong thời gian qua đã nghĩ ra, nếu như có thể trở về hiện đại, thì lên tứ đẳng chắc có thể dùng tới rồi.



" Chết tiệt!" Âm thanh nam nhân lãnh khốc từ trước cửa lều truyền tới, Triệu Khuông Dẫn một thân trường bào uy nghi lẫm liệt, dung mạo phi thường tuần tú có điểm mệt mỏi. Ánh mắt hổ phách khẽ liếc qua nữ nhân đang ngồi bất động ở kia, hần từ từ tiến về phía đó.

" Ngươi, hầu hạ trăm thay y phục!" Triệu Khuông Dẫn đứng im trước mặt nàng, tuy vẻ mặt lạnh nhạt lạnh nhạt, nhưng trong lòng hần lại kêu gào, chỉ muốn ôm nàng vào lòng, cả ngày nay hần đi vi hành cùng Thân tể tướng, gặp không ít chuyện khiến hần đau đầu, nhưng chỉ vừa mới trở về, nhìn thấy bóng dáng ấy, trong lòng lại chợt cảm thấy ấm áp đến kì lạ, mệt mỏi cũng từ từ tan biến đi.

Ân Tiểu Tiểu lúng túng không biết nên làm gì, nàng đứng dậy, cúi gằm mặt, hai tay mảnh khảnh khẽ đưa lên, chạm vào hần, tức thì cổ tay bị ai đó nắm lấy, kéo mạnh một phát, eo nhỏ của nàng cũng bị cầm chặt, cả người vô lực ép sát vào thân thể cường tráng của nam nhân. Nàng hoảng hốt ngược mắt lên nhìn, lại rơi vào con người sâu thẳm màu hổ phách của ai kia

" Ngươi không thể hầu hạ trăm thay y phục, nếu như ngươi không nhìn trăm!" Triệu Khuông Dẫn thỏa mãn ngắm nhìn dung mạo của nàng, hần thích nhìn nàng ở cự li gần thế này, càng gần càng tốt! Nàng là của hần, bất kể có chuyện gì xảy ra, chỉ cần hần còn sống, nàng đừng hòng thoát khỏi hần, nghĩ thôi cũng đừng nghĩ! Mà hần, dù hận nàng, nhưng không cách nào có thể đối xử tàn nhẫn với nàng, vì nếu nàng rơi lệ, tâm hần sẽ đau lắm, nếu chỉ giữ nàng ở bên hần thế này, có phải cũng là một loại tra tấn đối với nàng không?

" Ta.. ta không biết phải thay loại y phục này như thế nào cả!" Tiếng nữ nhân lí nhí trong cổ họng, nàng hai má đỏ ửng, dù cái loại chuyện kia giữa nàng và hần cũng đã làm qua nhiều lần, nhưng gần sát hần như thế này, nàng vẫn ngại lắm, tim đập rộn ràng, hai má non mềm mịn cũng ửng đỏ lên.

" Ân Tiểu Tiểu, có phải vì ngày xưa, trăm chiều hư ngươi rồi không?" hơi thở thơm tho của nam nhân quán quít bên vành tai nàng, Ân Tiểu Tiểu thoáng rung mình, muốn tách ra khỏi hần, nhưng làm thế nào cũng không dịch chuyển được cánh tay vững chãi kia ra khỏi eo mình.

" Ngươi không biết, thế để trăm dạy ngươi!" Triệu Khuông Dẫn không nhanh không chậm nắm lấy tay nàng, để tay nàng lên từng nút thắt trên hoàng bào của hần, con người sâu thẳm vẫn chăm chú nhìn theo từng động tác của nàng, hần còn cảm thấy có chút thú vị khi phát hiện ra nữ nhân hai tay run run mỗi khi lỡ chạm vào người hần. Ân Tiểu Tiểu tập trung cao độ, gắng không đến cái nhìn chăm chăm của ai kia, nàng cầu trời khẩn Phật cho đồng nút thắt chết tiệt này nhanh nhanh được mở ra, mãi một lúc sau, trên người Triệu Khuông Dẫn chỉ còn có lớp y phục mỏng manh, mẹ nó, đúng là vua chúa quả thực sung sướng không ai bằng, long phục lót trong của hần cũng là loại lụa thượng hạng, còn thêu hình rồng vô cùng uy nghi, nàng ngắm con rồng trước ngực hần đến thất thần!

Đến lúc Ân Tiểu Tiểu tỉnh ra, đã thấy nam nhân đang bình tĩnh cời y phục trên người nàng ra rồi, nữ nhân lấp ba lấp bắp

" Hoàng.. hoàng thượng, người đang làm cái gì vậy?"

Hần không liếc nàng một cái, ánh mắt vẫn chăm chú cời cái nút áo khó ưa

" Cời y phục của ngươi!"

Ô hay, cái gì vậy nè! Sao có chuyện đó xảy ra được nè, thiên a, mau cho thiên lôi đánh con một phát đi, hoàng thượng, trong đầu người chứa cái gì thế, dân nữ ngu muội không thể hiểu nổi đâu!

-----Dài phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân-----

" Ngươi đau thì ngươi cứ cần trăm đi, không sao mà!" Triệu Khuông Dẫn lo lắng nhìn tiểu cô nương đang toát hết mồ hôi hột nằm co lại trên giường lớn. Tay lớn khẽ lau đi mồ hôi trên trán nàng.

Ân Tiểu Tiểu giờ khóc dở cười nhìn hần, thì thảo yếu ớt

" Ta không sao, hoàng thượng người rời đi đi, chuyện này người không giúp được gì cho ta đâu, cầu người.."

Mẹ nó, bà di cả tới thăm đúng lúc quá, Ân Tiểu Tiểu đau đến rụng rời chân tay, ôi, mỗi lần đại di mụ ghé thăm, nàng lại đau chết đi sống lại, hôm nay còn như thế trước mặt hần, trời ơi là trời!

Lúc này còn đang phô diễn một màn uyên ương khói lửa, đột nhiên tiếng nam nhân bất ổn truyền đến

" Thế này là thế nào? Máu?"

" Á! Hoàng thượng tránh ra đi!!!"

Tiếng nữ nhân thất thanh, nàng một cước đá hần văng xuống đất.

Bây giờ thì chỉ biết co ro nằm chịu đau, Ân Tiểu Tiểu vừa cảm ơn, vừa oán thán bà di cả, đến lúc nào không đến, lại đến ngay lúc này, thế có chết không chứ!!!

Triệu Khuông Dẫn bỏ đi thật, Ân Tiểu Tiểu thở phào tiếp tục cắn răng chịu đau, cơn đau tới mỗi lúc một nhiều, mồ hôi nàng chảy ra như mưa, rồi nàng cũng mệt quá mà ngủ thiếp đi.

Một lát sau, bụng dưới truyền đến cảm giác dễ chịu hơn, ấm ấm, nàng hé mắt ra nhìn, bắt gặp hình ảnh nam nhân đang cần mẫn dùng khăn ẩm chườm

bụng cho nàng, cử chỉ ôn nhu dịu dàng, mắt Ân Tiểu Tiểu chợt nhòe đi, nước mắt như hạt châu cứ thế chảy xuống. Nam nhân này chính là đồ ngu ngốc, ngu ngốc đến mức không thể tưởng tượng nổi, nàng xấu xa, nàng ác độc đến như thế, sao hắn còn đối xử tốt với nàng làm cái gì, sao không một đao chém chết nàng đi, Ân Tiểu Tiểu càng nghĩ, tâm lại càng xót xa, nước mắt chảy dài, ướt đầm một mảng gối.

Triệu Khuông Dẫn mắt liếc thấy người trên giường đang rơi lệ không biết là vì cảm động hay là vì đau đớn? Hắn đặt chậu nước xuống, trèo lên giường, chui vào trong chăn, ôm lấy nàng, để nàng sụt sùi trong ngực hắn.

"Người không phải cảm động làm gì, trẫm chỉ muốn người có thể trạng tốt nhất, ít ra có khỏe thì mới chịu được sự giày vò của trẫm, hiểu chưa?"

Âm thanh nam nhân ấm áp lắm, ôn nhu lắm, tại sao hắn nói những lời cay đắng cũng làm nàng rung động đến như thế. Triệu Khuông Dẫn khẽ vỗ lưng cho nàng, tay còn lại để trước bụng phẳng, khẽ xoa, mà tay hắn, như phượng thuốc kì diệu, nàng không còn cảm thấy đau đớn nữa. Tiếng hắn yên ổn vang lên bên tai nàng

"Ngoan nào, người ngủ đi, trẫm sẽ xoa bụng cho người, trẫm không mệt đâu, đừng lo!"

Ân Tiểu Tiểu muốn thức cùng với hắn, nhưng không cách nào có thể ngăn cản được hai mí mắt đoàn tụ với nhau, nàng mệt mỏi thiếp đi. Triệu Khuông Dẫn nhìn xuống, phát hiện nữ nhân đã ngủ, hắn thở phào nhẹ nhõm, đặt lên trán nàng một nụ hôn rồi thoải mái nhắm mắt nhìn dung mạo kiều diễm trong ngực mình. Đêm nay, quả là một đêm dài~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chỉ Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 36: Tỷ Thí Vô Công!

"Nắng sẽ thay mùa xuân phủ quanh đây xuyên mây ta đến bên nhau.

Những đêm thâu cùng nhau đếm yêu thương vẫn còn vẹn nguyên vẫn vương." ~

Lan Phát điện.

Uy Vân cầm trên tay một tấm lụa nhỏ màu trắng dầm dùi bước nhanh qua sảnh chính, hướng vào sương phòng của hoàng hậu nương nương. Thoáng thấy bóng dáng nữ nhân đang ngồi chải tóc trước gương, nàng vội quỳ xuống

"Nương nương, có thư từ phủ quốc công ạ!"

Nữ nhân lạnh nhạt đưa tay ra, trường bào đỏ thắm khoác trên người càng tôn thêm nét quý tộc, sang trọng. Uy Vân không dám nhiều lời đưa tấm lụa đến tay A Đề Mi Hương rồi cúi đầu, lui ra sau, đứng im.

"Hương Nhi, nhi nữ của phụ vương, con định chơi trò trốn tìm này mãi sao? Phụ vương không cần biết con làm cách nào leo lên được vị trí hoàng hậu của Triệu Khuông Dẫn, điều phụ vương cần chắc chắn con cũng biết rồi đúng không? Hào nhi nữ của phụ vương!"

A Đề Mi Hương tức giận đến run rẩy, nàng cầm chặt tấm lụa trong tay đến nỗi gân xanh, khốn kiếp, lão già khốn kiếp, ông ta không có tư cách, tuyệt đối không có tư cách để ép buộc nàng! Có kẻ làm phụ thân nào đem bán nhi nữ để cầu thân không? Có kẻ làm cha nào như ông ta không? Lần hồi quốc sau khi bị Triệu Khuông Dẫn từ hôn, nàng ngay lập tức bị gả sang Bắc Vực, A Đề Mi Hương năm lần bảy lượt quỳ xuống van xin phụ vương, nhưng đổi lại được cái gì, chỉ là một câu nói lạnh nhạt đến tê tái lòng người "Đồ nữ nhân vô dụng, Triệu Khuông Dẫn người cũng không quyền rũ được, thứ như người chỉ làm ngáng chân bản vương, mau cút sang Bắc Vực đi!"

"Uy thượng cung!"

Uy Vân đang chăm chú quan sát thái độ của hoàng hậu từ nãy đến giờ cũng giật mình, đứng thẳng

"Dạ nương nương có gì sai bảo?"

A Đề Mi Hương đưa tấm lụa lên, ánh mắt nàng sắc lẹm, tay từ từ đưa tấm lụa lại gần ngọn nến đang cháy sáng, mùi khét bắt đầu lan dần ra khắp sương phòng. Tiếng nữ nhân không nhanh không chậm vang lên, lửa cháy gần như sắp hết tấm lụa

"Uy thượng cung, người cũng biết luật ngầm để tồn tại trong cung rồi phải không? Nói ít, nghe ít, làm nhiều, những gì người thấy hôm nay, nếu chỉ cần để lộ ra dù chỉ là một ít thôi, đừng nói đến đầu người, đầu cả gia Uy huyện lệnh cũng chẳng giữ nổi đâu! Hiểu chưa?"

Giọng nói nhẹ nhàng tựa tâm tình thủ thi nhưng lại vô cùng rung rợn, Uy Vân lập tức quỳ xuống

"Nô tì tuyệt đối không dám nhiều chuyện, cả đời này nô tì cũng chỉ trung thành với một mình nương nương, xin nương nương hãy tin nô tì!"

A Đề Mi Hương cười khẩy, đứng dậy, ánh mắt sắc lẹm lướt qua người dưới đất, nàng từ từ đi vòng quanh Uy Vân.

"Được như thế thì tốt, bổn cung sẽ không bạc đãi ngươi!"

Uy Vân cúi rạp xuống, những lúc như thế này, hoàng hậu như biến thành một người khác vậy, quý quyết, ác độc, nàng sợ lắm, nhưng cũng không dám nói nhiều, có khi còn thêm mấy vết sẹo cũng nên

"Nô tì đã hiểu thưa nương nương!"

-----Dải phân cách của Cô Cô Mạn Vân~

Đêm khuya, bóng nam nhân hắc y to lớn ép sát vào bóng nữ nhân nhỏ nhắn, dường như giữa hai người không có một kẽ hở

"Vân nhi, ta nhớ nàng lắm, có biết không? Cho ta hôn nàng một cái nữa nào!"

Nam nhân lại cúi xuống, cắn mút cánh môi hồng nộn của nàng, dây dưa không ngừng. Uy Vân trong lòng cảm thấy vô cùng kinh tởm, thế nhưng vẫn cố chiều chuộng nam nhân trước mặt, nàng giả vờ đưa đẩy

"Ây da, Phất thân vương, nô tì cũng nhớ người lắm đó nha!"

Phất Phong trong lòng vui mừng như điên, hắc khê hôn trụ trán nữ nhân

"Vân nhi, đợi ta, không lâu nữa đâu, làm hoàng hậu của ta nhé?"

Uy Vân dùng ngón tay vẽ từng vòng trước ngực hắc, giả bộ nũng nịu

"Chỉ sợ người lúc đó sẽ chán nô tì, nô tì sẽ đau khổ lắm nha!"

Phất Phong lại cúi xuống, bạc môi mau chóng tìm lấy cánh môi hồng nộn, lưỡi chui vào, cùng nữ nhân dây dưa.

"Vân nhi, ta yêu nàng, cả đời này cũng chỉ có mỗi nàng mà thôi!" Lời nói thủ thi chân tình, nhưng chấy vào tai Uy Vân lại trở nên kinh tởm đến buồn nôn, nàng trong lòng cười khẩy, mịa mai không ngừng.

"Phất Phong, đợi ngươi hết giá trị lợi dụng đi, xem số ngươi thâm đến như thế nào, người ta yêu là hoàng thượng, là Triệu Khuông Dã, hiểu chưa đồ ngu? Thật là quá kinh tởm rồi!"

"Nô tì hiểu rồi, nhưng chuyện lần trước nô tì nhờ người..." Nàng lại làm bộ ngại ngùng, ngón tay khẽ miết nhẹ bạc môi của hắc.

Phất Phong bắt lấy bàn tay thon thả, cười cười

"Ta đã cho người điều tra, thượng cung đại quan năm đó hầu hạ Bạch thái phi đã mất cách đây hai năm rồi, có nghe qua là tự tử?"

Tự tử? Bà ta mất rồi sao? Chắc chắn bà ta có liên quan đến cái chết của người đó, nếu không tìm được nhân chứng duy nhất đó, phải làm sao. Uy Vân chợt trở nên luống cuống

"Mà không sao, thượng cung đại quan năm đó hình như còn có một người cháu gái cũng vào cung làm cung nữ, sau khi bà ta mất hình như cũng đã xuất cung về quê rồi! Ta đã cho người điều tra, chắc cũng có kết quả sớm thôi!"

Phất Phong khó hiểu khẽ vuốt mấy sợi tóc mai rủ xuống của nàng

"Nhưng chuyện này có gì..?"

Uy Vân trong lòng vui mừng như điên, nhưng trước mặt vẫn giả bộ bình tĩnh, nàng vươn lên, hôn vào môi hắc, hai tay vòng qua cổ nam nhân, chà xát tấm thân mềm mại lên thân thể cường tráng của hắc, nam nhân trong người cũng bắt đầu nóng ran, đáp trả nàng nhiệt tình

"Nếu nô tì nói chỉ là vì tò mò thôi, người có tin không?" Giọng nói tình nghịch vang lên, mơ hồ mỉa mai, hại nam nhân không kiềm chế nổi, mạch máu trong người như muốn nổ tung.

"Ta tin nàng, tất cả đều tin nàng!" Phất Phong không chờ đợi được nữa, hắc luồn tay vào bên trong, cởi đi tiết khổ vương vius của nàng, môi nồng nàn cắn mút cánh môi hồng nộn.

Trong bóng đêm, có hai bóng dáng dính chặt nhau không rời~

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

"Khó chịu quá, khó chịu quá đi mất!!!" Ân Tiểu Tiểu chồm hổm ngồi ở cửa lều trại rộng lớn nhìn quân lính tập luyện, mẹ nó, nhìn kia nhìn kia, nam nhân cái gì mà tập luyện nhìn eo là hết cỡ chưa kia, ôi, hồng hết cả một thế hệ. Còn cả cái mạng che mặt này nữa, thiên a, không thể chịu nổi mất!!!

Triệu Khuông Dẫn không chỉ đẹp đến mức yêu nghiệt, hắn còn là một con hồ ly thành tinh, nàng buồn chán cầu xin hắn cho ra khỏi lều đi thăm quan doanh trại, hắn chẳng nói chẳng rằng xé vải lụa thượng hạng ngồi may thành một cái mạng che mặt xấu hoắc T\_T, rồi bảo là nếu muốn đi lại thăm quan trong trại, phải đeo vào, ai hỏi cũng phải nói là thái giám mới được điều đến của hắn, lại còn mặt có vết sẹo nên phải che như vậy, thiên aaa!!!. Mẹ nó, mặc cái bộ đồ thái giám buê đue này, lại thêm cái mạng che mặt xấu hoắc như vậy, nếu dám ra khỏi lều chính là nàng đã đứt hết dây thần kinh xấu hổ rồi T\_T.

Đằng xa quân lính truyền đến tiếng hỗn loạn

" A Bình, ngươi có giỏi thì cứ đánh bọn ta đi, tên khốn này, ngươi tưởng biết chút ít võ công thì có thể khinh thường người khác sao?"

Đám lính đứng xung quanh cũng xì xào " Đứng, đứng !!!"

" Các ngươi mau cầm miệng lại, có giỏi thì cứ một người ra đây thi tài với ta, kẻ nào thắng ta ta mới phục! Ta không đấu võ miệng với các ngươi! Hừ!"

" Không đánh, chúng ta không đánh đấy, để tể tướng về biết chuyện, không phải chúng ta sẽ bị phạt sao, chúng ta đâu có ngu!"

Đám lính lại nuốt nước miếng ừng ực, tự động lùi ra xa mấy bước, mẹ kiếp, nói thì nói thế thôi, chẳng có kẻ nào ngu tự nhiên dâng thân để Tiết Bình trêu tròng trực kia xả giận đâu.

" Có ta!" Giọng nói trong trẻo vang lên từ đằng sau từng lớp lính đan xếp lại thành vòng tròn quanh Tiết Bình.

Ân Tiểu Tiểu liếc từng tên lính nhát gan một, anh dừng bước lên

" Ngươi là ai?" Âm thanh nam nhân đồng loạt vang lên. Tiết Bình đứng ở kia cũng nhìn nàng kinh ngạc

" Ô.. hèm, ta là ai ấy hà, các người nhìn y phục trên người ta mà không biết hà, ta đương nhiên là thái giám của hoàng thượng rồi, khờ quá!" Ân Tiểu Tiểu thờ phù, tý nữa thì lộ.

" Chưa từng thấy bao giờ.. " " Thái giám của hoàng thượng là Phúc công công mà!" Quân lính xì xào bàn tán.

" À, ta là thái giám mới đến thay cho Phúc công công, chào!" Nàng giơ tay lên vẫy vẫy, mẹ nó, đám quân lính này không những yếu xù, nhát gan mà còn nhiều chuyện nữa, thiệt là không thể tưởng tượng nổi mà.

Ân Tiểu Tiểu quay lại vấn đề chính, nàng nhìn sang tên lính tên A Bình đang đứng bên kia, lên tiếng

" Ngươi là Tiết Bình?"

Nam nhân nhìn đáng vẻ mảnh khảnh của vị công công trước mặt, trong lòng tuy có chút khinh thường, nhưng vẫn cúi xuống

" Có tiểu nhân!"

Ân Tiểu Tiểu quan sát một lượt từ trên xuống dưới, tốt, cao ráo, mạnh khỏe, ít ra tên này còn đỡ hơn đám quân lính nhát gan đằng sau lưng nàng, hảo, vừa lúc ta cũng muốn giãn gân cốt một chút.

" Ngươi và ta cùng tỷ thí đi, kẻ nào nằm xuống mười giây không thể dậy được chính là kẻ bại trận, chơi không?"

A Bình cười khẩy " Thế điều kiện là như nào?"

Ân Tiểu Tiểu thoải mái khởi động tay chân, không thèm liếc hắn một cái " Tùy ngươi!"

Đám quân lính đồng thanh " Nếu A Bình thua thì gọi chúng ta một tiếng sư huynh đi, gọi chúng ta là sư huynh đi!"

Tiết Bình lờm một cái, đám quân lính ngậm miệng luôn, mắt hắn lại rơi lên bóng dáng nam nhân nhỏ bé đang khởi động kia, nam nhân gì đâu mà ẻo ẻo là là, đã thế còn che mặt, chẳng ra dáng đại trượng phu tí gì.

" Công công, ý người thế nào?"

Ân Tiểu Tiểu khoát tay " Đã bảo là tùy ngươi rồi, ta chấp nhận hết!"

Tiết Bình cười đều " Được thôi, thế này đi, nếu ta thua, ta sẽ gọi đám ẻo là các ngươi một tiếng sư huynh, còn nếu ta thắng, ồ, ta có nghe qua, tay nghề chăm sóc của các vị công công rất tốt, chỉ bằng công công không ngại hầu tẩm ta một hôm."

" Ngông cuồng, A Bình, ngươi điên rồi, công công của hoàng thượng, ngươi dám." Tiếng quân lính đồng thanh hô to.

Ân Tiểu Tiểu đưa tay lên, đám quân lính im bật " Không sao, dám chơi dám chịu, ta chơi!" Quân tử nhát ngôn, tử mã nan truy, chơi thì chơi, sợ gì!

-----Dài phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

" Công công có lên, A Bình thua đi!!!" Đám lính từ khi nào thành fan hâm mộ của nàng vậy nè, nhìn kinh chưa kìa, Ân Tiểu Tiểu lắc đầu, không thèm chú ý đến bọn họ nữa.

Nhân quan chiến thuật của nàng rất tốt, chỉ cần cho đối thủ ra đòn năm giây thôi, nàng liền phát hiện ra lối đánh của họ, tên A Bình này cũng vậy, sức khỏe ? Có thừa! Kỹ thuật? Có đủ! Nhưng chỉ có điều, tên này thực lại chỉ là một tên thích khoe mẽ, từ nãy đến giờ ra đòn đều rất dùng sức, tiếc thay là có trúng nàng một cái nào đâu, ngược lại nàng ra đòn chính xác, phân bổ lực vừa đủ, khiến hắn trở tay không kịp. Đám quân lính đằng sau hô hào ngày càng mãnh liệt hơn.

Ân Tiểu Tiểu ngửa người tránh một đòn đá của hắn, dùng dollyo chagi phản lại, Tiết Bình tức đến nổi nỏ đom đóm mắt, lại dám mạnh một cái về phía nàng, nhưng nữ nhân đã nhanh chóng tránh đi, tay nhỏ bắt lấy tay hắn, quật mạnh một cái, nam nhân ngã sập xuống đất, co rúm người lại, đau đến trắng bệch mặt. Đám lính ôm nhau hô hào sung sướng, bắt đầu đếm từ một đến mười, không ngờ vị công công nhỏ nhắn này lại cao siêu đến vậy, quật ngã được tên trâu mộng kia, có điều, võ công của người hơi bị lạ nha, lạ lắm ấy, bọn hắn chưa thấy bao giờ, mặc kệ, vui cái đã!!!

" Một.. hai... ba... bốn... năm.. sáu.. bảy..tám... chín.."

Tiết Bình đau đến mức không mở mắt ra được, trái mánh rồi, ôi, nhục quá, vậy mà hắn lại thua một tên thái giám nam không ra nam, nữ không ra nữ, tức chết mất. Ân Tiểu Tiểu phui phui tay, không nhìn người đang nằm dưới đất lấy một lần, nàng trong miệng thầm đếm cùng chúng fan hâm mộ.

" Có chuyện gì vậy? Đang tỷ thí sao?"

" Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Âm thanh nam nhân quen thuộc vang lên, Ân Tiểu Tiểu chỉ vừa giật mình quay lại, phía sau truyền đến tiếng hét a khủng khiếp, lưng nàng đột nhiên đau như bị búa đập vào, trước mặt tối sầm lại, Ân Tiểu Tiểu ngất đi.

" Dừng lại!" Thân Bát Phàm tiến đến, một chương đập bay Tiết Bình ra xa, khốn kiếp, cái này không còn gọi là tỷ thí nữa, tên khốn đánh lên, không đáng mặt nam nhân. Đám quân lính chết lặng, không ai dám nói điều gì, tên A Bình này đúng là quá nhục nhã, đã đánh không lại người ta, còn dám can trộm, nhục quá nhục!

Triệu Khuông Dẫn hốt hoảng đỡ lấy bóng dáng nữ nhân đang lao đảo ngã xuống, hắn bế bổng nữ nhân, hướng lầu trại đi đến, đám lính không dám hé răng nửa lời, hoàng thượng nổi giận thật rồi!

-----Dải phân cách của Cô Cô Mạn Vân~

Triệu Khuông Dẫn đau lòng nhìn tiểu cô nương đang thiêm thiếp trên giường, nếu Thân tể tướng không nhanh tay, với nội công của cú đâm đó, nữ nhân của hắn sẽ ra sao chứ?

" Hoàng.. hoàng thượng!" Tiếng nữ nhân yếu ớt vang lên, Ân Tiểu Tiểu mắt hé hé mở, tay khua khua đụng trúng má hắn, nàng áp bàn tay vào má hắn luôn, mát quá, mát ơi là mát nhé!

Triệu Khuông Dẫn ôn nhu cúi xuống, cầm lấy tay còn lại của nàng áp luôn vào má hắn

" Đây, trẫm đây, ngươi thấy trong người như thế nào rồi?"

Ân Tiểu Tiểu ho nhẹ " Khụ khụ, không sao, dân nữ sống trâu lắm, không chết dễ như vậy đâu!"

Triệu Khuông Dẫn cốc trán nàng " Nói bậy, ngươi còn chưa đề trẫm trả thù đủ, ngươi thử rời khỏi trẫm nửa bước xem!"

Nàng cười nhạt, chẳng quan tâm, quay lưng đi " Vâng, hoàng thượng nói chí phải! Dân nữ không dám đâu!"

Triệu Khuông Dẫn cười nhẹ, lại leo lên giường, chui vào chăn, ôm lấy nữ nhân vào lòng

" Ngươi ngốc quá, đi tỷ thí võ công với Tiết Bình, có thể thắng sao?"

Ân Tiểu Tiểu bĩu môi, lại xích vào phía trong, nhưng eo nhỏ đã bị cầm lấy, kéo nàng ngược trở lại, dính sát vào lồng ngực ấm áp.

" Dân nữ đáng lẽ thắng rồi, tại hoàng thượng tự nhiên từ đâu lù lù xuất hiện đấy chứ, haizz, mai lại phải sang bên kia hầu tẩm tên khốn đó rồi!"

Lời nói thoáng tựa gió bay, nhưng lại làm nam nhân tuần tú tiêu sái nào đó tức đến lộn ruột, Tiết Bình, ngươi đến số với trẫm rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 37: Thực Và Ảo Ảnh!

~ "Trái đất vẫn cứ xoay vòng không gì là

Không thể tìm lại, không thể gặp lại

Không thể có nhau dù ta chưa từng biết

Ngày vẫn cứ rộn ràng, người đến nhẹ nhàng

Vì tình yêu vẫn đang ở đây giữa thế gian"~

Viễn Chinh chi quân

Nam nhân một thân trường bào uy nghi ngồi trên trường kỉ, cả người tỏa ra phong thái hào sảng của bậc đế vương cao cao tại thượng. Ánh mắt như cũ rơi vào bóng dáng nam nhân vừa mới bước vào doanh trại, cuối cùng thì nhị đệ cũng đã đến, việc tập trung quân binh lần này tạm thời ổn thỏa.

"Vi thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Triệu Khuông Tú cúi đầu, trước vị hoàng huynh vô cùng xuất chúng này, hẳn luôn là ngưỡng mộ cùng khâm phục.

"Miễn lễ, nhị đệ, lần này trên đường đi không gặp phải trắc trở gì chứ?"

"Thưa hoàng thượng, có vẻ như suy đoán của người đã đúng, quân Mông Cổ chắc chắn đã nghỉ ngơi, nhưng lý do chúng vẫn ảng binh bất động, quả thật thần.." Triệu Khuông Tú tiến đến bàn đã trải sẵn tấm bản đồ địa thế Viễn Chinh rộng lớn, ngón tay thon dài chỉ vào một thung lũng hẹp, ánh mắt thoáng có chút chần chừ.

Triệu Khuông Dẫn đứng dậy, từ từ tiến lên phía đó, mắt chăm chú nhìn vào tấm bản đồ, khả năng lần này nếu làm tổng tiến công sẽ không đơn giản, quân Mông Cổ hiểu địa hình ở đây hơn quân ta rất nhiều, chỉ dựa vào điểm này thôi, những ngày tới đây, việc vi hành khảo sát trận địa phải gấp rút thực hiện.

"Trẫm hiểu ý đệ, trong triều nhất định không chỉ có Phát Phong làm nước cờ bán mạng, lý do trẫm đưa Tiểu Phúc Tử trở về cũng xuất phát từ điểm này!"

Triệu Khuông Tú có điểm không bình thường, hẳn ngược mắt lên, bắt gặp ánh mắt lạnh nhạt của hoàng huynh, trong lòng bỗng nổi lên chút lo lắng

"Người.. nghỉ ngơi..hoàng hậu nương nương?"

Triệu Khuông Dẫn hiểu tiểu đệ đang lo lắng điều gì, hẳn cười xòa, tay lớn đưa ra khẽ vỗ vai đệ đệ

"Chuyện này đệ cứ mặc trẫm, đệ thê\* đã lớn lên cùng chúng ta từ nhỏ, tính cách muội ấy như thế nào, trẫm hiểu rõ, riêng hoàng hậu là thê tử của trẫm, trẫm biết phải làm thế nào."

Triệu Khuông Tú khẽ thở phào, hoàng huynh của hắn cũng thật là, chuyện gì cũng gắng xử lý một mình, nhiều khi nhìn người lo công việc đến tiều tụy, kẻ làm đệ như hắn thấy thật có lỗi, nhưng muốn giúp, người lại bảo không sao, hắn biết hoàng hậu nương nương tuy có điểm hơi hung hãn, nhưng người dù gì cũng là biểu tỳ của Trần nhi, hắn vẫn mong người có thể chăm sóc cho hoàng huynh của hắn thật tốt. Chỉ là có điều gì đó về vị nương nương này hắn còn chưa biết rõ, Trần nhi bảo nàng từ bỏ rồi, về sau không tham dự vào nữa, hắn cũng không muốn bức nương tử, thôi thì mệnh tại thiên, hắn cũng không lo hết được.

"Đệ đi đường cũng đã mệt rồi, thôi hãy về nghỉ ngơi đi!" Triệu Khuông Dẫn vỗ vai đệ đệ, rồi quay người bước đi.

"Vi thần tuân lệnh!"

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Ân Tiểu Tiểu chán nản nhìn ra khoảng sân rộng lớn nơi tụ tập rất rất nhiều binh lính đang luyện tập kia, nàng lại liếc sang một bên, Triệu hồ ly tuần tú phi phàm cũng đang chăm chú quan sát bản đồ Viễn Chinh. Nàng mon men nghiêng người sang nhìn một cái, chẳng hiểu cái gì cả, thiên a, Ân Tiểu Tiểu than thân trách phận ngồi thẳng trở lại

"Người đói bụng hả? Muốn ăn gì không?" Triệu Khuông Dẫn ánh mắt vẫn chẳng rời khỏi bản đồ, bạc môi kiều mị phát ra âm thanh thực ôn nhu, dễ nghe.

Ân Tiểu Tiểu trong lòng kêu gào thảm thiết, nhưng ngoài mặt vẫn tươi như hoa

"Hoàng thượng, ta nói cho hoàng thượng nghe cái này nhé, Mãnh hồ nan địch quần hồ\*(Một con hồ mạnh cũng khó lòng đối chọi với một bầy chồn hợp đoàn), Nhất tướng công thành, vạn cốt khô\*(Đề có một tướng thành danh thì ngàn người (quân lính) chết), Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách\*(Nước nhà hưng thịnh hay lúc suy vong, dân thường cũng phải có trách nhiệm).."

" Nói vào trọng điểm!" Triệu Khuông Dẫn lại mở một cuốn binh pháp, ngón tay thon dài lật lật từng trang

" Ách! Là thế này, mấy ngày qua ta cũng có quan sát quân lính tập luyện, thực ra không phải ta chê trách gì tài luyện binh của hoàng thượng đâu, chỉ là ta cũng biết chút võ thuật, vừa hay có thể thay hoàng thượng rèn luyện cho quân lính..." Ân Tiểu Tiểu nói một câu, ánh mắt thấp thòm liếc qua dung mạo nam nhân đến ba bốn lần, hờ miệng chút là đi tong mọi chuyện.

" Chuyện đó ngươi không phải lo, trầm tự có..." Âm thanh nam nhân lần này có chút lạnh nhạt, chắc chắn là không vừa lòng rồi đây.

"Hoàng thượng!" Ân Tiểu Tiểu tức giận đập bàn, nam nhân có chút giật mình nhìn nàng. Chết cha, nàng vừa làm cái gì thế này, một phút bốc đồng tai hại, Ân Tiểu Tiểu cười xuề xòa ngồi xuống, tay đưa qua khẽ vỗ lấy vai hắn

" À haha, không có gì, hoàng thượng khắc có cách giải quyết rồi, ta cũng đâu có xen vào được.." Ân Tiểu lạnh nhạt tiếp tục về thế võ mới.

Triệu Khuông Dẫn khóe môi hơi nhếch lên, nữ nhân ngốc thì mãi vẫn chỉ là nữ nhân ngốc mà thôi

" Ngươi muốn toái luyện binh lính cho trăm? Cũng không phải là một ý tồi!"

Ân Tiểu Tiểu nghe đến đây, trong lòng bất chợt nổ đom đóm, ôi cha mẹ ơi, ôi thần linh ơi, xuống đây mà xem này, Ân Tiểu Tiểu con cũng có ngày này, được huấn luyện cho một đám người lớn. Nữ nhân hai tay bám chặt cánh tay nam nhân, ánh mắt tha thiết

" Hoàng thượng, người nghĩ thông rồi sao? Đa tạ trời đất, cuối cùng hoàng thượng cũng hiểu ra thiện ý của ta!"

Triệu Khuông Dẫn phát hiện có điểm không đúng lắm, hắn ngoảnh sang, nhìn chằm chằm hai bàn tay trắng nõn đang bám chặt lấy cánh tay của mình, nghi hoặc. Ân Tiểu Tiểu giật mình bỏ tay ra ngay, ngồi nghiêm chỉnh.

" Hoàng thượng a, nể tình hoàng thượng đã ra lệnh cho dân nữ giúp người, dân nữ nhất định sẽ không ngại lao vào long đàm, hổ huyết\*, đời này kiếp này tận trung.." Ân Tiểu Tiểu mừng đến miệng nói không ngừng nghỉ, nàng sống đời này cũng có ích rồi, chí ít có thể giúp được hắn toái luyện quân sĩ, mà đáo thành công, sau đó nếu có rồi đi cũng không còn gì hối tiếc.

( \*Long đàm, hổ huyết : nơi nguy hiểm)

Triệu Khuông Dẫn không nhanh không chậm đưa ngón tay thon dài bịt miệng nữ nhân, Ân Tiểu Tiểu chết đứng giữa trận, im như thóc.

" Chuyện này để trăm còn xem xét biểu hiện tối nay của ngươi như thế nào đã, đừng vội mừng!" Lời nói ái muội phát ra từ bạc môi tà mị, nam nhân tuấn tú tiêu sái khẽ cười gian, một chút cũng không nhìn đến khuôn mặt đang méo mó của nàng, tiếp tục đọc binh pháp.

Biết ngay mà, biết ngay mà, Triệu Khuông Dẫn từ xưa đến nay đâu phải là người dễ thỏa hiệp, càng không phải là kẻ ô nhiễm thời về mình, thiên a, lại giao trứng cho ác nữa rồi, Ân Tiểu Tiểu khẳng định sáng mai đừng nói là toái luyện binh lính, bước xuống giường được cũng đã là một kì tích rồi. T\_T

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Ân thừa tướng chi phi.

Mệnh phụ phu nhân thân lam bào, tóc đã điểm lấm râm hoa, dung mạo tuy có nhiều nếp nhăn nhưng vẫn thực kiều diễm, ánh mắt thất thần trông ra ngoài sân, tuyết từng bông từng bông nhẹ rơi xuống.

" Năm nay tuyết lại rơi rồi, không biết Tiểu nhi có muốn ăn hoa quế cao không, đúng rồi, phải đi chuẩn bị hoa quế cao, con bé nhất định sẽ rất thích!" Khuôn mặt khắc khổ đột nhiên ngấn ngơ vui vẻ, bà run rẩy đứng dậy. Ân phu nhân cảm thấy có chút chóng mặt, người hơi nghiêng một chút, rất may đã có vòng tay đỡ lấy.

" Mẫu thân, người lại đi làm hoa quế cao nữa sao? " Ân Thanh Tuyết đau lòng nhìn bà, hai năm rồi, cũng đã hai năm qua đi, Ân Tiểu Tiểu đã mất thật rồi, vậy mà mẫu thân vẫn không tin đó là sự thực, chỉ cần có ai đó khuyên nhủ, nói nữ nhi nhà bà không còn nữa, bà sẽ quyết sống mái một phen với người đó. Hai vị huynh trưởng đã là quan lớn trong triều, cũng đã thành gia lập thất, riêng hắn vẫn không rời xa mẫu thân, ba huynh đệ nhà hắn thực đã lục tung khắp chốn, cũng chưa thấy dấu vết của muội muội, chỉ cần tìm thấy muội ấy, mọi việc sẽ được giải quyết, chỉ là mẫu thân không biết được Ân Tiểu Tiểu kia không phải nữ nhi của người, hai năm qua vẫn mãi ôm đau thương, hắn không làm sao có thể nói ra được. Hơn nữa phụ thân cũng đã mất rồi, nỗi đau một lúc mất đi hai người thân, làm sao bà có thể chịu nổi.

" Tiểu Tuyết con xem đi, nhất định Tiểu nhi sẽ rất thích ăn hoa quế cao, có phải không? Để mẫu thân đích thân xuống bếp làm, con bé sẽ vui lắm!" Mắt bà đột nhiên ánh lên niềm hạnh phúc, những nếp nhăn xô lại với nhau, nhưng khuôn mặt hạnh phúc ấy bỗng chảy ra một giọt, lại một giọt nước mắt.

Ân Thanh Tuyết ôm lấy mẫu thân, kiên cường nói

" Được, con sẽ cùng làm với mẫu thân, để xem Tiểu nhi sẽ thích hoa quế cao của ai hơn nhé!"

Ân phu nhân gạt đầu, tay vòng qua khẽ vỗ lưng nam tử.

Mẫu thân hãy chờ, con nhất định sẽ tìm thấy muội muội bằng xương bằng thịt đưa về cho người, nhất định là thế!



-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Nơi nào đó ở Mông Cổ

Nữ nhân kiều diễm thoát tục, dung mạo đẹp tựa tiên tử ngồi gầy đàn tranh, tiếng đàn trầm bổng vang lên, man mác tựa nổi sầu vạn kiếp

"Hoa gian nhất hồ tửu

Độc chúc vô tương thân

Cử bôi du minh nguyệt

Đối ảnh thành tam thân"

"Có rượu không có bạn,

Một mình chúc dưới hoa.

Cát chén mời Trăng sáng,

Mình với Bóng là ba."\*

" Hào, hào!!!" Tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên, nữ nhân như cũ khẽ cúi xuống cảm tạ, mắt phượng đẹp để lạnh nhạt không lướt qua đám quan quân trước mắt, nàng kiều diễm đến hớp hồn người, nam nhân nào cũng nhìn nàng bằng ánh mắt ham muốn, tiếc thay, nghĩa nữ của Vương, đừng mơ có thể với tới được.

Mông Cổ vương tay cầm ly rượu, có vẻ đã ngà ngà say, lớn tiếng

" Hào, hào nghĩa nữ của phụ vương, con đánh đàn rất hay, hào, đàn thêm một bản nữa.."

Nữ nhân khẽ cúi xuống

" Thừa phụ vương, nghĩa nữ cảm thấy hơi mệt, nghĩa nữ xin phép được lui về nghỉ trước!" Âm thanh nữ tử thanh thoát vang lên, đồng loạt nam nhân lại chết mê chết mệt.

Nàng lặng lẽ rời đi, để lại Mông Cổ vương có chút bức tức, mẹ kiếp, hôm nay còn dám từ chối, khá khen cho mỹ nhân tài sắc vẹn toàn, biết ngoan ngoan chút nữa mới tốt, không biết thì để hấn dạy. Thời gian còn dài, chuyện đâu sẽ vào đó ngay.

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

" Nghĩa nữ bái kiến phụ vương, phụ vương có việc gì mà phải xa giá đến đây.."

Phát! Nữ nhân ngã bệt xuống dưới đất, má trắng non mềm mịn in dấu năm ngón tay đỏ rực, nàng ánh mắt lạnh nhạt, tay trắng muốt đưa lên khẽ lau đi vết máu chảy ra nơi khóe miệng.

" Ngu xuẩn, ngươi nghĩ mình là ai? chỉ là một thứ kĩ nữ lâu xanh không hơn không kém, được bốn vương đưa về, tưởng một bước lên tiên sao?" Mông Cổ vương ngồi xuống, tay thô lỗ nắm chặt lấy cằm nữ nhân. Nàng nhìn thẳng vào mắt hấn, lạnh nhạt, tất cả cũng chỉ có lạnh nhạt.

" Nghĩa nữ không dám!" Âm thanh nữ tử kiên định.

" Ngươi chỉ là quân cờ trong tay bốn vương thôi, hiểu chưa? Liệu mà cư xử cho ngoan ngoãn!" Hấn thô lỗ buông tay, nữ nhân kiều diễm ngã xuống, cổ tay đập vào nền đất lạnh lẽo, đau buốt. Nàng vẫn không nói gì, chỉ là khẽ mỉm cười cay đắng. Tên ác nghiệt rời đi, nữ nhân mệt mỏi đứng dậy, tiến đến bàn nhỏ, ngồi xuống, lấy một ít thuốc xức vào vết thương. Nàng muốn khóc, mà khóc không nổi, khóc thì cũng có thể giải quyết được gì cơ chứ? Nàng vẫn sẽ không thể thoát khỏi đây, nữ nhân bản thân nhớ về quá khứ trước kia, có ba vị sư huynh, có phụ mẫu, có cuộc sống thật tốt đẹp. Rồi một hôm nào đó tỉnh dậy, nàng chỉ còn một mình, bị bán tới thanh lâu, sau đó được một vị quan mua lại, nữ nhân lần đầu tiên diện kiến Mông Cổ vương, đã được hấn nhận làm nghĩa nữ, kẻ khác đều nói nàng một bước lên tiên, có ai hiểu, số phận của nàng từ đó đã rơi vào tầm tới, trở thành nước cờ thế mạng không hơn không kém. Ân Tiểu Tiểu mỉm cười cay đắng, rốt cuộc khi nào ông trời mới cho nàng chết đi ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 38: Ta Là Của Hoàng Thượng!

" Dù chỉ đôi khi anh nghĩ đến em hay thi thoảng nhớ về em,

hoặc chỉ là đôi lúc mỉm cười với em là đủ .

Vì con tim nhớ mong này chỉ có thể là tình yêu ,

nên em không thể để anh ra đi " ~ Sometimes - Zia - She Was Pretty ost~

----- Dài phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Viễn Chinh chi quân

Binh lính tinh nhuệ xếp thành mười hàng dài, tất cả đều hết sức nghiêm túc, ánh nắng đầu đông tinh khiết càng làm cho lòng người thêm sục sôi khí huyết, quyết tâm chiến đấu lập công.

" Các người nghe đây, từ hôm nay, bốn công công ta đây sẽ được trao quyền toái luyện các người, có ai không phục không?" Nam nhân dáng hình thanh tú, trên người là y phục tập luyện thượng hạng, mắt phượng mày ngài càng thêm đẹp đẽ dưới ánh nắng, tuy nhiên khuôn mặt người đã được một chiếc khăn vải che đi, thoát qua thật giống thập điện công tử. Nam nhân làn da trắng sứ, so với bọn quân lính ở đây càng trắng gấp bội phần. Chỉ có điều, nhìn thể chữ không phải thể, vị công công này công lực tiền khoáng vô hậu, có xem qua lần tỷ thí võ công giữa ngài và Tiết Bình mới biết, kẻ nào không phục thì đúng là kẻ điên!

" Phục ạ!" Tiếng nam nhân đồng thanh vang lên, mặt ai ai cũng hùng hực khí thế, quyết tâm, được học tập chiến đấu cùng một nam nhân siêu phàm như thế, kẻ nào cũng rất phấn khởi.

Ân Tiểu Tiểu mỉm cười hài lòng, mắt phượng khẽ liếc qua bên kia, nam nhân cao cao tại thượng đứng phía xa, hẳn cũng mặc long phục chiến đấu, mắt nâu hồ phách tập trung quan sát cục diện trước mặt, dung mạo quả thực.. quả thực rất rất yêu nghiệt T\_T. Triệu Khuông Dẫn đột nhiên nhìn nàng, cánh môi mấp máy cái gì đấy, Ân Tiểu Tiểu không nghe rõ, cứ nhìn hắn chăm chăm rồi lại thầm thì trong miệng

" Hà, hà, ta không nghe rõ, hoàng thượng nói to lên!"

Triệu Khuông Dẫn buồn cười, nhưng vẫn cố nhịn, trán đẹp khẽ nhăn lên, mặc kệ nữ nhân đang kêu gào không nghe thấy, hắn đưa mắt nhìn sang chỗ khác, ho nhẹ. Hắn chỉ là muốn nói với nàng, dây đai của nàng bị rơi xuống, nhưng nữ nhân ngốc nghếch lại nghe không rõ, tưởng hắn trêu ghẹo gì nàng, ngốc thật! . Đây gọi là lơ bài bản, Ân Tiểu Tiểu đen mặt, ừ, cứ lơ ta như thế đi, hoàng thượng có gì mà tốt đẹp đâu, được mỗi cái dung mạo tuấn tú kia, ừ mà mỗi cái dây thoi cũng nhiều rồi T\_T.

Đám quân lính này giờ vẫn quan sát hai người, trong lòng bất bình : " Xem kia xem kia, có mỗi hai tên nam nhân với nhau mà cũng liếc mắt đưa tình, hoàng thượng, hóa ra tin đồn hoàng hậu không được ân sủng là thật sao? " Đám quân lính kinh hoàng nhìn về phía Triệu Khuông Dẫn, rồi lại nhìn lên thập điện công công, ai nấy cũng nuốt nước bọt ừng ực.

Duy chỉ có một người, ánh mắt buồn rười rượi, đau khổ đứng im lặng sau hoàng thượng, Thân Bất Phàm trong lòng mỉm cười cay đắng, tại sao người ấy lại xuất hiện ở đây, tại sao nàng đã bảo sẽ không bao giờ gặp lại hoàng thượng nữa, vậy mà? Trái tim hắn chột đau như có ngàn mũi dao đâm vào.

" Hồi binh lính ba quân, từ xưa đến nay, đời nào chẳng có, các bậc trung thần nghĩa sĩ, bỏ mình vì nước, ví thử mấy người đó cứ khư khư theo thói nữ thường tình..." Âm thanh rần rần vang lên, quân lính đồng lòng đứng thẳng, nghe như nuốt từng lời của thập điện công công, sĩ khí quân lính ngày càng được tăng lên.

Ân Tiểu Tiểu hào hứng giảng giải, đột nhiên quân lính bên dưới có chút xì xào, nàng nghiêm mặt

" Không được nháo nhào làm loạn, chúng ta là bậc nam nhân đại trượng phu, làm cái gì cũng phải quang minh chính đại..."

Ồ, Ân Tiểu Tiểu cảm thấy nhột nhột sau lưng, nàng vừa định ngoảnh lại, âm thanh nam nhân ôn nhu trầm ấm đã truyền đến

" Cứ nói tiếp đi, dây đai của người bị tụt, trẫm giúp người thắt lại!"

Ân Tiểu Tiểu một phen đỏ mặt, tim đập cuống cuống trong lồng ngực, tuy nhiên nàng vẫn tỏ ra hết sức nghiêm túc, tiếp tục giảng giải. Còn đám quân lính ở đằng dưới, từ đó trong đầu lại càng thêm tin yêu hoàng thượng, thử hỏi có bậc cửu ngũ chí tôn nào lại quan tâm đến con dân dù là điều nhỏ nhặt như thế, chúng ta cần phải chiến đấu hết mình vì người, vì chủ quyền của đất nước! Quyết tâm! Quyết tâm! Quyết tâm!

-----Dài phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Lan Phát điện.

Thái hậu nương nương một thân trường bào uy nghi bước vào, đằng sau là những cung nữ hồng y bê trên tay một bàn thư mục, kính cẩn đi theo người.

A Đề Mi Hương tiến đến, nhún xuống

" Thần thiếp tham kiến thái hậu nương nương, nương nương cát tường!"

Thái hậu nương nương mỉm cười hiền hậu, bà đỡ lấy tay nàng dâu, ôn nhu, dịu dàng

" Hoàng hậu, con không cần đa lễ với ai gia, nào, chúng ta vào trong rồi nói chuyện!"

A Đề Mi Hương chần chừ nhìn những thư mục cung nữ đang bê theo sau, nhưng vẫn gắng nở nụ cười gượng gạo, đỡ tay thái hậu nương nương, cùng tiến vào điện chính.

" Hoàng hậu này, con có biết hôm nay ai gia đến đây là vì việc gì không?" Thái hậu khẽ khoát tay, hồng y cung nữ tiến lên, đặt bàn thư mục xuống.

A Đề Mi Hương mỉm cười nhu thuận

" Thần thiếp ngu muội, chưa được tường minh việc này, xin nương nương hãy chỉ bảo ạ!"

Thái hậu cầm lấy tay nàng, từ từ lên tiếng

" Hoàng hậu, sắp tới sẽ có đợt tuyển tú lập phi tử cho hoàng thượng, ai gia mong hoàng hậu sẽ giúp ai gia một tay.."

A Đề Mi Hương thoáng sửng sốt, lời nói đã chuẩn bị thốt ra chết đứng ở cửa họng, nàng lắp ba lắp bắp

" Nhưng thưa nương nương, trước đây hoàng thượng đã phế bỏ hậu cung.."

Thái hậu bối rối, bà gượng cười

" Ấy da, hoàng hậu không phải lo lắng, ai gia thiết nghĩ chuyện này hoàng thượng sẽ không có ý kiến gì, thêm cung phi, hậu cung sẽ có thêm tỷ muội làm bạn với con, rồi hoàng thất sẽ có thêm nhiều tiểu chủ nhân nhỏ bé, con nghĩ xem, không phải rất tốt sao?"

Hoàng thất cần phải được duy trì nòi giống, long mạch thiết nghĩ không thể để hủy hoại ngày một ngày hai được, thế nên, chuyện tuyển thêm cung phi tuyệt đối không thể trì hoãn thêm nữa, hoàng thượng đã gần hai mươi tư tuổi rồi, đáng lẽ người làm mẫu thân này đã được bế đích tôn tử, bà nghĩ hoàng hậu chắc cũng sẽ vui vẻ mà chấp nhận thôi.

A Đề Mi Hương sửng sốt, cuối cùng vẫn cười gượng, nhu thuận

" Thần thiếp hiểu rồi thưa nương nương, thần thiếp sẽ cố hết sức mình trong đợt tuyển cung phi lần này, xin người đừng quá lo lắng!"

Thái hậu nắm lấy tay nàng, cười tươi

" Ai gia biết con rất ra dáng mẫu nghi thiên hạ mà, trăm sự đành nhờ con vậy, ai gia cũng già rồi, không thể tham gia vào quá nhiều chính sự nữa!"

" Người đừng nói vậy, người sẽ phúc như đông hải, thọ tỷ như sơn hà!" A Đề Mi Hương chân thành cùng ôn nhu.

" Cảm ơn hoàng hậu, à còn có chuyện này, hoàng hậu, con có muốn đi Viễn Chinh một chuyến không? Vừa đến đó thăm hoàng thượng, ý con thế nào?" Thái hậu ôn nhu gợi ý, dù gì tình cảm giữa hai người vẫn chưa có tiến triển, chỉ bằng lần này một bước đẩy hai đứa lại gần nhau hơn, bà lại càng cảm mến người con dâu này.

A Đề Mi Hương hai má chột đỏ lên, nàng e thẹn cúi xuống, nếu như được đến gần chàng, ngày đêm đều được thấy chàng, nàng không cầu gì hơn.

" Nhưng thần thiếp sợ hoàng thượng sẽ nổi giận.."

Thái hậu cười tươi

" Chuyện này con không cần phải lo lắng, cứ truyền khẩu dụ của ai gia, tiện thể con đến đó truyền tin thán sau sẽ tuyển cung phi cho hoàng thượng luôn, con hiểu chưa?"

A Đề Mi Hương nhu thuận gật đầu, nàng, nhất định phải mang long thai, nhất định sẽ không để bất cứ ai đến gần hần, Triệu Khuông Dẫn, hần chỉ là của riêng nàng, của riêng A Đề Mi Hương nàng !

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

" Huynh, Phàm ca ca, huynh buông ta ra!" Ân Tiểu Tiểu hoảng hốt nhìn tấm màn che mặt bị tước đi, nàng bị ép vào góc tường, hai tay khổ sở chống lấy ngực nam nhân.

" Tiểu nhi, ta đưa nàng đi trốn, cùng nhau rồi đi, có được không?" Thân Bất Phàm sợ hãi tưởng tượng ra viễn cảnh một ngày nàng sẽ không còn là của hần nữa, sợ hãi nhìn nàng trong vòng tay hoàng thượng, không thể nào, không thể nào!

Ân Tiểu Tiểu bị ép vào tường lớn, nàng muốn vùng vẫy, nhưng làm thế nào cũng không xoay chuyển được nam nhân tuần tú trước mặt, hần hình như đã

mất bình tĩnh rồi, thiên a!

" Thân huynh, huynh nghe ta nói một chút có được không, huynh bình tĩnh một chút...!"

Thân Bất Phàm cúi xuống, muốn hôn nàng, Ân Tiểu Tiểu sợ hãi ngoảnh đi, hấn gục đầu vào vai nàng, thốn thức

" Cùng ta rời đi, Tiểu nhi, đi với ta được không?"

Ân Tiểu Tiểu cảm thấy vai có chút ướt át, nam nhân này, đến bao giờ hấn mới thôi si tâm vọng tưởng, nàng vốn không còn khả năng chấp nhận một ai khác nữa, huống hồ, tình cảnh của nàng bây giờ không thể tách rời Triệu Khuông Dẫn một bước. Ân Tiểu Tiểu vòng tay qua cổ vai hấn

" Thân huynh, ta nói qua rồi, ta không phải là Ân tiểu thư, sao huynh không hiểu chứ! Ta không phải là người huynh yêu, thật đấy, ta là Ân Tiểu Tiểu xuyên không mà đến, so với Ân tiểu thư kia không một chút liên quan, huynh hiểu không?"

" Ta yêu nàng!" Âm thanh nam nhân khản đặc, khô sở, chất chứa một nỗi đau khó tả, Ân Tiểu Tiểu lặng đi, giờ phút này, nàng không nỡ mở miệng nói thêm lời nào nữa, hấn, hấn đã đau khổ quá nhiều rồi, mà nàng, không đủ dũng khí làm hấn đau khổ nữa, chỉ là, mãi cứ để hấn si tâm vọng tưởng cũng quá là ác độc.

" Trẫm lệnh cho người buông nàng ra!" Ách, khung cảnh này không phải là quen quá sao, thiên a! Chết rồi, là hoàng thượng, là địa chủ nhà nàng. Ân Tiểu Tiểu trắng trời quay sang, bắt gặp bóng dáng nam nhân quen thuộc, chỉ có điều, khuôn mặt đen thui kia, thập phần là hấn nổi giận thật rồi.

-----Dài phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

" Đau.. hoàng thượng.. đau!" Ân Tiểu Tiểu khô sở vùng vẫy, thế nào cũng không thoát khỏi nụ hôn bá đạo cuồng dã của nam nhân, Triệu Khuông Dẫn điên cuồng ép nàng vào giường lớn, hấn làm nàng sợ, sợ lắm!

" Ân Tiểu Tiểu, người nói đi, người muốn thoát khỏi trẫm đến thế nào, người kinh tởm trẫm đến thế nào?" Hấn gầm lên như dã thú bị thương, đôi mắt màu hổ phách đau đớn nhìn người ở dưới thân, dung mạo tuấn tú cũng bị vằn vẹo đến khổ sở.

Ân Tiểu Tiểu cánh môi bị cắn nát đến rướm máu, nàng run run đưa tay lên, muốn chạm vào má hấn, mắt phượng long lanh nhìn hấn đầy ôn nhu. Tức thì cổ tay nàng bị cầm lấy, hấn lại gục xuống, mạnh bạo hôn lên cổ nàng, hấn hôn đến tận những mảng máu ẩn dưới làn da trắng muốt, nữ nhân hấn rất đau đớn, nhưng nàng không nói gì, chỉ là bàn tay khẽ vuốt nhẹ tóc hấn, mặc hấn dày vò.

Triệu Khuông Dẫn khựng lại, hấn đang làm cái gì thế này, hấn điên mất rồi! Hấn đau đầu quá, đau đến tím tái mặt mày, Triệu Khuông Dẫn buông người dưới thân ra, hấn lao đảo đứng dậy, khoe mắt chảy ra một giọt châu trong suốt, bộ dạng thê thảm vô cùng. Hấn ngồi xuống bàn lớn, ôm lấy đầu đầy đau đớn.

" Không sao cả, có ta ở đây rồi, A Dẫn, có ta ở đây rồi!" Âm thanh nữ nhân ôn nhu vang lên, nữ nhân ôm lấy hấn, thân thể mềm mại thơm mùi hương thảo quần quít xung quanh, bàn tay khẽ vỗ lấy lưng hấn. Triệu Khuông Dẫn đau đến thở dốc trong ngực nàng, mà nữ nhân, khẽ cúi xuống, trấn an bên tai hấn, âm thanh của nàng, sao mà dễ nghe đến thế.

Con đầu đàn qua đi, hấn bình tĩnh trở lại, âm thanh nữ nhân ôn nhu lại vang lên dịu dàng

" Hoàng thượng, ta sẽ không rời đi, nhất định sẽ không rời hoàng thượng dù là nửa bước, người phải tin ta, ta là của hoàng thượng! "

Triệu Khuông Dẫn ngoảnh lên, đáy mắt hiện lên sự vui mừng khó tả, hấn mấp máy môi theo nàng

" Nàng là của trẫm!"

Ân Tiểu Tiểu nhìn hấn, cười tươi, hai lúm đồng tiền sâu hoắm lại lấp la lấp lánh, nàng gật đầu

" Đúng rồi, ta là của hoàng thượng, mãi mãi chỉ là của hoàng thượng!"

Mặc kệ sau này có ra sao, nàng không muốn rời xa nam nhân này nữa, nàng đã gây ra cho hấn bao nhiêu khổ đau như thế, mà đời này, nàng có dùng tính mạng cũng không có thể bù đắp nổi, một nam nhân có bao đau thương mới rơi lệ, nàng hiểu hấn, Triệu Khuông Dẫn, ta hứa sẽ luôn luôn ở đây, chàng có đuổi ta cũng không đi nữa, ta sẽ không đi nữa, hứa rồi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chỉ Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 39: Ta Cũng Thích Người!

"Anh có nghe thấy trái tim em?"

Anh có nhìn thấy những giọt lệ của em?

Duy nhất trên thế gian này chỉ có một mà thôi!

Em chỉ cần đó là anh!" ~ Crazy of you~ Master's sun ost~

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Trong đêm tối, đoàn người nối đuôi nhau nhanh chóng rời đi, khung cảnh im lặng đến đáng sợ, chỉ có tiếng bước chân cùng tiếng vó ngựa nện từng hồi xuống mặt đất trống trải.

A Đề Mi Hương khẽ kéo tấm màn trên xe ngựa, mắt liếc ra bên ngoài, chỉ hai ngày nữa thôi, nàng sẽ được gặp lại hoàng thượng, không biết người có khỏe không, nàng nhất định phải ngăn cản người lập phi tử, chuyện này, chuyện này nhất định không thể xảy ra, một khi nàng chưa nắm giữ được trái tim người, có thêm nữ nhân khác xen vào sẽ làm cho mọi thứ trở nên khó khăn hơn. Mà nàng, tuyệt đối không thể chịu đựng nỗi bên người xuất hiện thêm một ai khác.

Uy Vân ánh mắt lăm lét nhìn xung quanh, chuyến đi lần này nàng đã có dự tính từ trước. Phát Phong kia vốn dĩ đã giúp nàng tìm được cháu gái của thượng cung đại quan hầu hạ Bạch thái phi năm xưa, chỉ có điều, như thế nào đó, hắn chưa cho nàng biết người kia đang ở đâu. Phát Phong hắn nói lần này hoàng hậu nương nương xuất cung, nếu như nàng cảm chân được đoàn quân qua cánh rừng này, nhất định hắn sẽ nói cho nàng biết. Uy Vân cũng không nghĩ nhiều, chỉ cần vạch trần được Bạch Mạn Thanh, nàng không sợ bất cứ thứ gì cả.

Đoàn quân đang đi, bất chợt bánh xe ngựa của hoàng hậu nương nương đổ sập một cái, tất cả đều có chút hỗn loạn, A Đề Mi Hương tay trắng nắm khe day day trán, khuôn mặt có điểm mệt mỏi bước xuống xe ngựa.

" Không phải trước khi rời đi, các người đã kiểm tra mọi thứ rồi sao ?"

Uy Vân trong lòng cười khẩy, nàng bình tĩnh cúi xuống

" Thừa nương nương, do đường đi quá xóc nên không thể tránh khỏi hư hỏng, nương nương hãy ngồi nghỉ một chút, quân lính sẽ sửa lại ngay ạ."

A Đề Mi Hương không nói gì, nàng bước sang nghỉ một bên, đám cung nữ nhanh chóng quay qua hầu hạ. Quân lính bắt đầu công việc sửa chữa xe ngựa, ai nấy đều cố gắng hoàn thành nhanh để còn kịp lên đường.

Đột nhiên, xung quanh bọn họ xuất hiện rất nhiều hắc y nhân, quân lính lập tức che chắn trước hoàng hậu nương nương, tiếng Uy Vân vang lên thất thanh

"Có thích khách! Người đâu, hộ giá nương nương!"

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

A Đề Mi Hương sợ hãi lùi dần về phía sau, tất cả người hầu, quân lính, đều đã bị đám hắc y nhân đánh ngã, bọn chúng có ý gì, nếu là sơn tặc, không phải chỉ là cướp được tiền của là sẽ thả người đi ? Tại sao lại tách nàng ra khỏi đoàn quân, còn nữa, đây là nơi nào, một ngôi nhà bỏ hoang?

Trước mặt nàng đột nhiên xuất hiện một tên hắc y cao lớn, hắn từ từ tiến lại gần nàng, A Đề Mi Hương hoảng sợ lùi ra sau, nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh, cao ngạo, nàng hét lớn

" To gan, ngươi có biết bản cung là ai không hả ? Người đâu, người đâu?"

Hắc y nhân cười vang, hắn khẽ tháo tấm mạng che mặt xuống, dung mạo nam nhân tuấn tú có điểm nguy hiểm khiến A Đề Mi Hương sửng sốt.

" Thập Tín, ngươi...!" Là hắn, Thập Tín, tay sai đắc lực của Mông Cổ vương, lão già đó, còn dám phái người đến làm phiền nàng? Hơn nữa, tên khốn này còn có tư tình với nàng, nếu như nàng không bị gả sang Bắc Vực, khả năng nàng sẽ phải trở thành nữ nhân của hắn, kinh tởm!

A Đề Mi Hương lưng vừa chạm vào tường lớn, nam nhân trước mặt đã ép sát vào người nàng

" Hương nhi, nàng rất ra dáng mẫu nghi thiên hạ?"

Phát! Má nam nhân dung mạo tuấn tú in năm dấu ngón tay, khóe môi chảy ra chút máu

" Vô sỉ, ngươi cút đi, bảo lão già đó, bản cung không có quan hệ gì với các người, cút đi, ngươi cút đi!"

A Đề Mi Hương hoảng loạn, nàng nước mắt chọt rơi dài hai hàng. Nam nhân cười khê, hắn lấy tay lau đi vết máu trên khóe miệng, rồi nói nhỏ bên tai nữ nhân

" Hương nhi, ta rất muốn tha cho nàng, nhưng mà, lời của thúc thúc, ta không thể không nghe!"

Hắn cười nguy hiểm, ánh mắt nhìn xuống thân thể đang run bần bật của nữ nhân, A Đề Mi Hương kinh hoàng muốn chạy trốn, eo nhỏ đã bị cầm lại, cả người vô lực bị nam nhân ôm lấy, hắn thô lỗ đẩy nàng xuống tấm chiếu đã được trải ra giữa sân.

" Người muốn làm gì? Cút đi! Khốn nạn! Cút đi!"

A Đề Mi Hương sợ hãi muốn ngồi dậy, nam nhân đã đè lên, hấn mạnh bạo xé rách y phục của nàng, từng mảng da thịt tuyết trắng cứ như thế lộ ra, ánh mắt nam nhân cuồng dã tràn đầy dục vọng

" Hương nhi, nàng nghe lời một chút có phải hơn không, nhưng mà cũng không sao, nàng nghĩ xem, Triệu Khuông Dẫn sẽ nghĩ như thế nào? Nếu nương tử của hần thất tiết với một nam nhân xa lạ ?"

Hần biết nàng vẫn là xử nữ? Khốn kiếp, tại sao hần lại biết? Tại sao?

A Đề Mi Hương kêu gào có, khóc lóc van xin có, đêm ấy, thân thể nữ nhân đau đớn như bị xé thành từng mảnh, máu xử nữ chảy ra, đánh dấu sự nhục nhã chà đạp lên toàn bộ cuộc đời nàng từ nay trở về sau.

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Văn~

Thôn Lạc Dương

Ba bóng dáng thấp thoáng xuất hiện ở cửa thôn, nữ nhân đứng giữa dung mạo xinh đẹp, mắt phượng khẽ liếc nhìn xung quanh, rồi lại nhìn hai nam tử đứng cạnh mình, một người khí khái hơn người, một người lại ngời ngời tư chất của bậc đế vương. Ân Tiểu Tiểu bàn tay đột nhiên bị nắm lấy, mười ngón tay cứ thế lồng vào nhau. Nàng dờ khóc dờ cười nhìn Triệu Khuông Dẫn, rõ ràng đã quán triệt hai người không được gây nhau nữa, nàng cũng đã giải thích kĩ càng với Thân Bất Phàm, thế mà hần vẫn làm cái trò như này đây.

Thân Bất Phàm bất bình nhìn sang hướng khác, Ân Tiểu Tiểu lại thì thầm vào tai Triệu Khuông Dẫn

" Hoàng thượng, người hứa không như này nữa mà! Ta nhớ rồi, ta là của người, người cứ tin ở ta, được không?"

Triệu Khuông Dẫn nhẹ nhàng bỏ tay nàng ra, như gió thoảng đi thẳng. Thân Bất Phàm cũng chẳng nói chẳng rằng thẳng đường đi, hai tên này, rõ ràng là muốn làm lành với nhau, nhưng nàng hiểu chứ, nam nhân kẻ nào chẳng có tự trọng cao ngời ngời, hai tên này cũng thế, haizzz, nàng lại phải khổ hơn gấp hai lần rồi đây.

Lần đi vi hành này Triệu Khuông Dẫn dẫn nàng đi cùng, ít nhiều là vì nàng hiểu thôn Lạc Dương này hơn ai hết, có điều, không biết dẫn thêm nàng theo, hai người kia vẫn có thể thoải mái được không chứ?

" Sư phụ, sư phụ về rồi, sư phụ ới, chúng con nhớ người quá !!" Đám trẻ không biết từ đâu xuất hiện, thoáng thấy bóng dáng Ân Tiểu Tiểu, bọn chúng đã nhào ra chặn đường, đứa nào đứa nấy cũng bám chặt lấy nữ nhân mà kêu gào.

" Ủ.. ta.."

" Thân thúc thúc, aaa... chúng con cũng nhớ Thân thúc thúc nhiều lắm!!!"

Ân Tiểu Tiểu chưa kịp nói xong câu, bọn trẻ đã bỏ nàng lao đến nam nhân đứng cạnh, bám còn chặt hơn bám sư phụ thân yêu của chúng nữa.

Thân Bất Phàm cười tươi bế một đứa lên, hào sảng hỏi

" Thế nào, các con vẫn ngoan chứ ?"

" Dạ ngoan ạ, thúc thúc vẫn khỏe chứ ạ?" Đám trẻ như đàn heo con đồng thanh hô vang, nàng cũng nhớ chúng lắm, chỉ là tình huống bất buộc này, nàng không thể thường xuyên về gặp chúng được.

" Ngoan quá, thúc thúc vẫn khỏe lắm! Các con muốn ăn hồ lô không? Thúc thúc mua cho nhé!"

Thân Bất Phàm đứng là vị cứu tinh của cả đám trẻ con, chỉ cần có Thân thúc thúc, đừng nói là bánh rán nhé, kẹo hồ lô cũng có luôn.

" Ô, thúc thúc kia là?" Đám trẻ đứa nào đứa nấy cũng liếc mắt về một phía, lạ lắm nhìn nam nhân khuôn mặt lạnh nhạt đứng sát gần sư phụ, dung mạo, hơn hần Thân thúc thúc, khí khái, hơn đứt Thân thúc thúc, nhưng mà bọn chúng về phe Thân thúc thúc nhé, đâu có ai cưng chiều đám trẻ như Thân thúc thúc đâu, ơ, người này ở đâu ra thế này ?

Ân Tiểu Tiểu nắm lấy cánh tay nam nhân, tiến lên

" Đây là thúc thúc đồng môn luyện võ của sư phụ, hôm nay thúc thúc cũng đến đây thăm các trò, chào thúc thúc đi nào!"

Đám trẻ có chút không vừa lòng, sư phụ cũng thật là, còn chưa khi nào thân thiết với Thân thúc thúc như thế, hừ!

" Chúng con chào thúc thúc ạ!"

Triệu Khuông Dẫn gật đầu, dù có hơi lóng ngóng một chút, hần cúi xuống muốn bế một đứa bé lên, đám trẻ đã rù nhau bám vào Thân Bất Phàm, kéo Thân thúc thúc vào nhà trước. Cánh tay nam nhân buông thõng vào không trung, hần ngại ngừng đưa tay về. Ân Tiểu Tiểu khẽ mỉm cười nhìn má nam

nhân có chút hồng lên, hần là bậc cửu ngũ chí tôn, hiển nhiên chưa từng gặp phải những tình huống như thế này, nhưng mà bọn chúng chỉ là trẻ con, ai yêu chiều hơn, hiển nhiên chúng sẽ bám lấy không rời. Nàng ôn nhu đặt tay áp vào má nam nhân, cười nhẹ, mà nam nhân, má thêm một tầng lại một tầng đỏ ửng.

-----Dải phân cách của Cô Cô Mạn Vân~

Triệu Khuông Dẫn là lần đầu tiên chăm sóc cho những đứa trẻ, hần hiển nhiên không làm tốt bằng Thân Bất Phàm được rồi. Ví dụ kể như mục phát com, hần phát cho đứa này nhiều hơn đứa kia, thành ra đám trẻ kêu la quá trời, nói cái gì mà thương Thân thúc thúc nhất, Thân thúc thúc là tốt nhất, không ai sánh bằng Thân thúc thúc. Thân Bất Phàm có chút tự hào nhìn qua bên kia, nam nhân cao cao tại thượng lạnh nhạt không nói gì, người lúc nào cũng thế, khí khái không ai có thể qua vượt qua được, hần, chấp nhận thua người rồi, trước đến nay vẫn chưa bao giờ thắng nổi nam nhân xuất chúng này. Hơn nữa, trái tim nữ nhân cũng chưa từng thuộc về hần, mà chỉ dành trọn cho người, đây mới là điều quan trọng nhất.

"Hoàng thượng, người muốn ăn chút gì không?" Ân Tiểu Tiểu ôn nhu hỏi người bên cạnh, hần từ nãy đến giờ loay hoay giúp nàng cho bọn trẻ con ăn, chắc chắn cũng có điểm mệt mỏi rồi.

"Trẫm không đói!" Nam nhân giọng nói có chút lạnh nhạt vang lên, hần không thêm đề ý đến nữ nhân đứng cạnh, thẳng đường rời đi.

Ân Tiểu Tiểu cười khế, nam nhân này, hần tưởng nàng không biết chắc, thật là đáng yêu quá mức cho phép mà, hần cười cũng đáng yêu, giận cũng đáng yêu, ôi, nàng yêu hần nhiều lắm!

"Hoàng thượng, người đi đâu thế, đám trẻ cũng đang chơi với người rất vui mà!" Âm thanh nữ nhân ôn nhu vang lên, nàng bước lại sát hần, mà nam nhân, bỏ ra hồ nước đứng ngắm cảnh, tịch mịch vô cùng.

Nàng bàn tay trắng nõn cầm lấy bàn tay to lớn rộng rãi của nam nhân, mười ngón tay cứ thế lồng chặt vào nhau.

"Tại sao người không trở về gia mà lại lưu lạc đến nơi này?" Âm thanh nam nhân ôn nhu vang lên, hần nhìn nàng, ánh mắt màu hổ phách sâu thẳm huyền ảo.

Ân Tiểu Tiểu mỉm cười, nàng nhìn những bông hoa dập dềnh giữa sóng nước, tâm trạng đột nhiên thấy khá hơn rất nhiều.

"Ta biết hoàng thượng còn nhiều điều chưa nhớ lại, những điều người có thể nhớ được, ta mong đó là những kỉ ức tốt đẹp nhất mà hoàng thượng từng có, còn những chuyện khác, quên được, người có thể quên đi..." Âm thanh nữ nhân ôn nhu dịu dàng, tâm Triệu Khuông Dẫn dần bình tĩnh trở lại, hần cũng mỉm cười, con người không phải nên sống cho hiện tại sao? Những thứ nên nhớ, hần tin rồi một ngày nào đó hần cũng sẽ nhớ lại thôi!

"Đám trẻ con nhất định sẽ thích người!"

Ân Tiểu Tiểu tinh nghịch lên tiếng, bàn tay nắm chặt tay hần không buông, nữ nhân cười tươi rói, hai lúm đồng tiền lại lấp la lấp lánh, hại nam nhân tim đập loạn nhịp.

"Không có, trẫm cảm thấy chính là, bọn trẻ rất không thích trẫm!" Hần lại lạnh nhạt, mặc kệ nữ nhân bên cạnh bày đủ trò ngốc nghếch, hần vẫn ngó lơ.

"Hoàng thượng, ta chắc chắn mà!" Ân Tiểu Tiểu khổ sở lắm mới nhún lên được, khế thom chọt một cái vào má hần, mà nam nhân, giờ này như đang ở trên chín tầng mây rồi! T\_T

"Tại sao.." Nam nhân ngượng đỏ cả mặt, hần khề ho rồi nhìn sang chỗ khác.

"Vì ta cũng thích người!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chỉ Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 40: Hiểu Lâm Hóa Giải!

"Hương Nhi, đêm qua nàng phải lao lực rồi, biểu hiện của nàng làm ta rất vừa lòng, thúc thúc cũng mong qua chuyện này nàng có thể hiểu ra thêm một điều, đó là đừng ngốc nghếch phản lại phụ thân của mình, sau này còn nhiều dịp ta và nàng hội ngộ, yên tâm, chỉ cần nàng ngoan ngoãn, Triệu Khuông Dẫn sẽ không biết chuyện tình ngọt ngào giữa ta và nàng đâu!"

"Khốn kiếp, đồ lang sói, khốn kiếp!" A Đề Mi Hương như điên như dại cào xé thân thể mình, trên cổ trắng nõn bắt đầu xuất hiện nhiều vết máu. Nữ nhân nước mắt như hạt châu thi nhau chảy xuống, nàng không còn trong sạch nữa, thân thể của nàng đã vậy bần mất rồi, tên khốn nạn, bọn chúng chính là những kẻ khốn nạn. Tiếng kêu khóc điên cuồng vang ra ngoài xe ngựa, Uy Vân cười khẩy, rồi cũng cúi mặt xuống khóc thút thít, làm bộ vô cùng tiếc thương cho chủ tử. Bạch Mạn Thanh, người chờ đi, ngày người bị phế sẽ là ngày Uy Vân ta dạy dạy cho người thế nào là lễ độ!

Qua canh giờ sau



Tiếng nữ nhân lạnh lẽo phát ra từ xe ngựa, quân lính cùng cung nữ đều quỳ xuống

" Chuyện này chỉ cần một lời bay ra ngoài, đừng nói là đầu của các người, đến chu di cửu tộc gia các người, bốn cung cũng sẽ tính đến, hiểu chưa?"

Tất cả nhìn nhau rồi đồng thanh

" Đã hiểu, thưa nương nương!"

A Đề Mi Hương cố gắng kìm nén sự hoảng loạn, nàng rung rung cúi xuống nhìn những vết hôn mảnh liệt trên thân thể của mình, nước mắt lại trào ra, như hòa chung với nỗi nhục nhã chưa lúc nào vơi bớt.

" Nương nương, chỉ một ngày nữa là chúng ta cập bến Viễn Chinh, người có muốn cho người thông báo với hoàng thượng không ạ?" Tiếng Uy Vân nhẹ nhàng truyền vào, mỗi khi nghe tiếng nấc nghẹn ngào phát ra từ xe ngựa, lòng Uy Vân lại sung sướng đến không thể tưởng tượng nổi, nỗi đau nàng bị ả chà đạp bao năm qua, giờ ả mới hiểu đây mà, lão thiên quả có mắt!

" Không cần, bốn cung muốn làm hoàng thượng bất ngờ!" Giọng nói lạnh đậm lại đều đều vang lên như chưa có chuyện gì xảy ra vậy, Uy Vân trong mắt có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh chóng che đi, nàng cúi xuống vâng vâng dạ dạ rồi thôi. Nghĩ xem, nay nhìn bộ dạng ả lúc mới trở ra, có kẻ ngu mới không biết ả vừa trải qua chuyện gì, hóa ra là thế này, trình tiết ả giữ gìn bao năm qua cũng đã trao cho kẻ khác, để xem người còn cái gì mà ra oai nữa không? Nếu không phải đem động phòng giữa hoàng thượng và hoàng hậu nương nương năm đó, nàng nghe lén được câu nói kia của hoàng thượng, nàng chắc chắn không thể biết quả thực hoàng thượng không hề động đến ả, tiện nhân, Bạch Mạn Thanh người chính là đồ tiện nhân!

-----Dải Phân Cách của Cô Cô Mạn Vân~

Viễn Chinh chi quân

Hữu kim Ngô thượng tướng bước vào, hần cúi xuống

" Vi thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Nam nhân một thân long giáp uy nghi cao quý ngồi ở trường kỉ, ánh mắt hần màu nâu hổ phách tinh anh, sống mũi cao cao thanh tú, quả thực tuần tú phi phàm vô cùng. Triệu Khuông Dẫn gật đầu

" Bình thân, thế nào, trong cung có truyền về tin tức gì không?"

" Đa tạ hoàng thượng, theo tin tức trong cung truyền về, hoàng hậu nương nương đã âm thầm xuất quân đi Viễn Chinh từ hai ngày trước rồi ạ."

Nam nhân khoe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt lạnh nhạt thâm sâu khó lường

" Thưa hoàng thượng, dự đoán của người rất chính xác, hoàng hậu quả thực có...."

hần lại có chút ngập ngừng, không dám lên tiếng

" Liên quan đến Mông Cổ ?"

Triệu Khuông Dẫn cười nhạt nhẽo, trực giác của hần chưa bao giờ sai, ít nhất là cho đến lúc này, nữ nhân ấy quen thuộc lắm, mà hần, đã nhớ ra nàng ta là ai rồi! Nữ nhân bốn năm trước hần gặp trong Hậu viện của Đông Cung điện, nhi nữ của Mông Cổ vương, vậy mà hần lại có thể quên được, duy chỉ có nữ nhân ấy, Ân Tiểu Tiêu, nếu có đầu thai sang kiếp khác, hần cũng nhất định không buông tha cho nàng!

Hữu kim Ngô thượng tướng cúi xuống không nói gì, hoàng thượng đã biết tất cả rồi, chỉ có điều năm đó, người cứu hoàng thượng không phải là hoàng hậu, trong cung có ai là không biết chuyện, lần này trong tin báo đến Viễn Chinh, Tiểu Phúc Tử có nhờ hần nói lại, nhưng mà có liên quan gì chứ? Người đó đã mất cách đây hai năm rồi.

" Hoàng thượng, có chuyện này nữa.."

Triệu Khuông Dẫn khẽ bóp trán, quả thực rất đau đầu, mấy hôm nay đi vi hành, địa hình Viễn Chinh hần nắm chặt trong tay rồi, bố binh dàn trận đã có nhị đệ, có điều, năm đó, hần bị thích sát, cũng thời điểm ấy, nữ nhân mất đi bảo bảo, tại sao? Hần vốn dĩ nghi ngờ tính xác thực trong lời nói của nàng, lần này quay về, nhất định hần sẽ điều tra tường minh việc này!

" Người cứ nói.."

" Cấp báo cấp báo! Thưa hoàng thượng!" Một tên lính hốt ha hốt hải chạy vào, hần thờ không ra hơi, mặt mày tái mét.

Triệu Khuông Dẫn đứng dậy

" Có chuyện gì, mau báo!"

" Thưa hoàng thượng, công công, công công và Tiết Bình,.. Rời xuống sông ngoài doanh trại rồi ạ!"

Thân ảnh nam nhân một thân long giáp lạnh lẽo lướt ra ngoài, hần đi nhanh tựa gió, kẻ nào dám ngang đường, chắc chắn đều lãnh một đao không thương tiếc

-----Dải Phân Cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Đau.. đau đầu quá, nam nhân cao cao tại thượng đứng nơi bờ sông, nhìn cảnh tượng này, tại sao lại quen thuộc đến như vậy, Triệu Khuông Dẫn bỗng nhiên mặt trắng bệch, không khí xung quanh hần tựa như bị rút hết, từng đoạn hồi ức cứ thế nối tiếp nhau ùa về, năm đó, nam nhân bị trúng mũi tên, hấp hối rơi xuống hồ nước lạnh lẽo, bóng dáng nữ nhân ấy, nữ nhân thuần khiết tựa thân tiên ấy ôm lấy hần, bên tai hần văng vẳng âm thanh ôn nhu" A Dẫn, không sao rồi, có ta ở đây rồi! A Dẫn, vì bảo bảo, vì thiếp, chàng không được chết, A Dẫn, chàng nhất định phải bình an!" Nam nhân khòe mắt bỗng chảy ra giọt châu trong suốt, hần chết trân đứng đó.

Ân Tiểu Tiểu khổ sở lắm mới mang được tên đầu heo Tiết Bình này lên, nam nhân gì mà, mới chỉ bị cắt chức đội trưởng, đã buồn bã đến mức muốn tự tử rồi. Đã thế còn bị chuột rút, nếu nàng không nhanh nhẩy xuống cứu, sợ rằng hần đã đạt được ước muốn gặp Diêm Vương lão tà quá !

Quân lính hiếu kì cũng đứng tụ tập lại bên bờ sông, thấy Ân Tiểu Tiểu sắp đưa được Tiết Bình chuẩn bị lên bờ rồi thì ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm, haizz, tên Tiết Bình này tâm hồn mỏng manh dễ vỡ quá!

" Hoàng thượng, ta không sao, Tiết Bình cũng không sao!" Nữ nhân đưa tay lên vẫy vẫy, nhìn biểu hiện nam nhân trên bờ kia, có gì bất bình sao, thôi kệ, tí lên giải thích sau, nàng nhẹ nhàng bơi bơi, chút nữa thôi là lên đến bờ rồi. Chợt, chân nàng khựng một cái! Ôi trời, là chuột rút, Tiết Bình ơi, lão nương chưa muốn chết! A!

-----Dải Phân Cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

" Hoàng thượng, người làm ta khó thở quá!" Ân Tiểu Tiểu vừa mới tỉnh dậy, lại phát hiện người kia đang ôm mình chặt đến khó thở, nam nhân để mặt nàng úp vào lồng ngực rắn chắc của hần, hai tay vòng qua ôm chặt nàng.

" Ngoan nào, trẫm muốn ôm người!" Tiếng nam nhân khàn khàn vang lên, Ân Tiểu Tiểu phát hiện có điểm lạ, nàng nhìn nhăm sao, vai hần rung rung nữa này!

" Hoàng thượng, không sao mà, không sao cả, có ta ở đây rồi!" Nàng vòng tay qua lưng hần, khẽ vỗ về, cũng đáng tự hào đấy chứ, chỉ có khi ở với nàng, nam nhân này mới yếu đuối như thế, không sao, với nàng, hần rất mạnh mẽ, không phải nam nhân mạnh mẽ nhất chính là khi dám yếu đuối với nữ nhân mình yêu sao? Nhưng mà rốt cuộc là có chuyện gì?

" Trẫm xin lỗi, xin lỗi nàng!" Âm thanh nam nhân khổ sở vang lên, hần vui mặt vào tóc nàng, cứ thế thõn thức, nam nhân này? Nàng hiểu ra rồi, Ân Tiểu Tiểu trong lòng chợt cảm thấy chua xót vô cùng, sáng nay có tin từ hoàng cung, nếu Tiểu Phúc Tử không báo tin thì chắc làm sao hần biết được, rốt cuộc điều nàng muốn giấu cũng đã bị hần phát hiện rồi.

" Không sao, ta hiểu, hoàng ..."

" Nếu trẫm không nhớ ra, nàng định giấu trẫm đến bao giờ?"

Hần! Là nhớ ra sao? Là nhớ ra chứ không phải là Tiểu Phúc Tử nói! Ân Tiểu Tiểu ghen ngào, nàng khóc ầm ức trong ngực hần

" Hoàng thượng, xin lỗi người, là ta không tốt, không bảo vệ được bảo bảo, xin lỗi người!"

Nữ nhân nấc lên, mà vòng ôm rắn chắc của hần, xiết lấy nàng, hần không thể cùng nàng hòa làm một. Triệu Khuông Dẫn cúi xuống, hôn lên từng giọt nước mắt của nàng, ôn nhu cùng thương yêu.

"Nàng ngốc quá, không phải lỗi của nàng, là lỗi của trẫm đã không bảo vệ mẫu tử nàng thật tốt! Sau này nàng có thể dùng phần đời còn lại, nhiều kiếp sau nữa cũng được ,để trừng phạt trẫm không?"

Ánh mắt nâu hổ phách như soi rọi tâm can ấy ôn nhu nhìn nàng, bàn tay thô ráp đưa lên gạt đi giọt nước mắt nóng hổi của nữ nhân. Ân Tiểu Tiểu bật cười, nước mắt lại chảy ra, nàng gật đầu, thật may, thật may vì cuộc đời này gặp được hần, Ân Tiểu Tiểu nàng sẽ không buông tay nữa, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, nàng muốn dùng phần đời này để ở bên hần, mãi mãi không rời xa.

-----Dải Phân Cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Ân Tiểu Tiểu ngại chết mất, nàng run run mở vạt áo của nam nhân, lồng ngực rắn chắc ngay lập tức đập thẳng vào mắt nàng, mà nam nhân, ánh mắt ướt át mê hoặc nhìn nàng, bạc môi đẹp đẽ kia, Ân Tiểu Tiểu quên mất lồng ngực, nhào lên áp môi vào môi hần. Tuy nhiên, người bị rút hết hơi lại là nàng, nữ nhân ngại ngùng nhìn hần coi bỏ y phục, cơ bắp của hần, a, nàng muốn cắn quá!

Triệu Khuông Dẫn phát hiện ánh mắt thèm thuồng của nữ nhân, hần vô si lên tiếng

" Nàng cứ ngấm thòa thích đi, y phục của nàng để trẫm coi cho." Thiên a, còn nam nhân nào vô si như hần nữa không hả?

Ân Tiểu Tiểu chính là tiểu oa nhi, hìhì, hơi bị mát, mà hần, cũng tiểu oa nhi, ôi trời, nàng không dám nhìn nữa đâu, thiên a, Ân Tiểu Tiểu mặt mây đỏ lựng, nàng lấy hai tay che mặt. Triệu Khuông Dẫn phì cười, hần lấy tay xoa đầu nữ nhân, âm thanh khàn khàn, tràn đầy nhục cảm mê hoặc vang lên bên tai

nàng

" Trẫm muốn nàng!"

Ân Tiểu Tiểu bất chấp có phải thực nữ hay không, nghe xong câu này của hân, nàng ngay lập tức bỏ tay ra, nhào lên cầm môi hân, chiếm thế thượng phong, xong rồi chuyện gì đến cũng phải đến, đêm đó, có một tiểu cô nương ban đầu hùng hục khí thế lắm, sau ba bốn lần bị nam nhân lang sói nuốt trọn, tiểu cô nương đã kiệt quệ sức lực, méo máo khóc không thành tiếng, thành ra nam nhân lang sói không biết làm cách nào để dỗ dành tiểu cô nương, bèn hứa sẽ học bơi để có rơi xuống nước cũng không sợ nữa. Tiểu cô nương vui lắm, thế rồi thưởng cho nam nhân lang sói một cái thơm, và tiếp theo thì tiểu cô nương cũng không thể hiểu nổi tại sao nam nhân lang sói lại thừa tình lực như thế, không nói hai lời áp chế tiểu cô nương dưới thân, ăn ăn ăn, trẫm ăn nàng tiếp! Tiểu cô nương đầu hàng rồi! T\_T.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Chỉ Sùng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 41: Ta Chỉ Cần Đó Là Người!

"Suốt đêm,em ngồi đợi mặt trời lên bên ngoài cửa sổ

Vì khi mặt trời ló dạng,cũng là lúc em gặp người đó

Cảm ơn anh vì đã nắm tay em

Cảm ơn anh vì đã luôn nhìn vào trong đôi mắt em

Cảm ơn hoàng tử của em người mà em hằng ao ước,đã xuất hiện trước mặt em như thế này"

~ My Prince~ Park Bo Young~ A Werewolf Boy's ost ~

-----Dài Phân Cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

Viễn Chinh chi quân.

Nữ nhân mất phượng nắp máy mở, đôi con ngươi trong veo, tinh tú ngấm nhìn dung mạo nam nhân gần trong tíc tắc, ngón tay trắng nõn khẽ chạm vào sống mũi cao cao của người đang say ngủ, hân, đẹp đẽ hơn những gì nàng có thể tưởng tượng, hân, gần đến không thể nào rời xa. Ân Tiểu Tiểu ngón tay khẽ miết lên lông mày tinh xảo, môi nhỏ hồng nõn khẽ mỉm cười, Triệu Khuông Dẫn, vốn dĩ trái đất này là một vòng tròn, chúng ta gặp lại nhau, hiển nhiên cũng là do ông trời đã sắp đặt, mà ta, không muốn một lần nào nữa cùng chàng biệt ly.

" Tiểu nhi, nàng không muốn ngủ nữa sao?"

Âm thanh nam nhân khàn khàn quặn rũ chọt vang lên, Ân Tiểu Tiểu giật mình như kẻ trộm thu tay về, tức thì bàn tay trắng nõn đã bị nắm lấy, Triệu Khuông Dẫn mắt vẫn nhắm tịt say ngủ, để bàn tay của nàng áp vào má hân, dụi dụi, thật giống tiểu oa nhi làm nũng mẫu thân, Ân Tiểu Tiểu phì cười, môi nhỏ tìm lấy bạc môi đẹp đẽ của hân, chụt một cái rất kêu.

" Hoàng thượng, chào buổi sáng!"

Triệu Khuông Dẫn khóe môi nhếch lên thành hình cung dễ ghét, hân không nói không rằng, quay người một chút, nữ nhân ngơ ngẩn liền nằm yên vị trên người hân, mà nam nhân, tay lớn khẽ vuốt lấy sợi tóc xõa xuống mềm mượt, tay kia lồng vào tay nàng, khung cảnh thực yên bình.

" Tiểu nhi, cuộc đời trẫm hai lần đều rung động bởi một nữ nhân, hiển nhiên không phải là điều bình thường."

Ân Tiểu Tiểu không biết phải nói điều gì, chỉ là im lặng nằm nghe nhịp tim hân đập yên ổn, chậm rãi, chắc chắn, nàng bỗng thấy sống mũi có chút cay xè, tiếng nam nhân trầm ấm ôn nhu đã truyền tới.

" Nếu nàng khóc, trẫm sẽ có cách dỗ dành mà chỉ trẫm mới có thể làm được, nàng có thể khóc nếu nàng muốn!"

Ân Tiểu Tiểu đúng muốn khóc thật, nghe được lời này của hân, nàng đang cảm động muốn khóc, tự dưng lại bật ra tiếng cười khẩy đầy thách thức.

" Hoàng thượng có cách sao? Người nghĩ người sẽ không chế được ta?"

Triệu Khuông Dẫn ừm nhẹ, làm bộ chẳng quan tâm lắm, ngón tay khẽ nghịch sợi tóc mai rủ xuống má nữ nhân

"Ừ, cũng đúng, có vẻ tôi qua trầm chưa phục vụ nàng đủ?"

Ân Tiểu Tiểu hùng dũng ngóc cổ dậy, ánh mắt rực lửa như muốn giết người " Triệu Khuông Dẫn, ngươi cầm miệng!!!"

-----Dải phân cách đáng yêu của Cô Cô Mạn Vân~

" Khởi bẩm hoàng thượng, khoảng năm canh giờ nữa đoàn quân hộ tống hoàng hậu nương nương sẽ cập bến Viễn Chinh!" Thân Bất Phàm cúi xuống, nghiêm nghị.

Triệu Khuông Tú đứng một bên hần cũng khẽ gật đầu, có vẻ lần này thái hậu đã động tay vào rồi, nếu không, cho mười cái gan, hoàng hậu hiển nhiên cũng không dám đặt chân đến nơi này nếu không có sự cho phép của người.

" Hoàng huynh, chúng ta có nên điều quân đi đón tiếp nương nương?"

Nam nhân lạnh nhạt ngồi trên trường kỷ, trên người mảnh liệt tỏa ra khí khái của bậc đế vương, đôi mắt màu hổ phách đẹp đẽ khẽ lướt qua hai người trước mặt, mà Thân Bất Phàm và Triệu Khuông Tú len lén nhìn nhau, cảm thấy trong lồng ngực này đột nhiên lạnh đến run người.

" Không cần, quân lính tiếp tục tập luyện, những chuyện khác không liên quan đến chiến trận, các ngươi cứ việc mà làm !" Triệu Khuông Dẫn lãnh khốc lên tiếng.

" Chúng thần tuân lệnh!" Hai bóng dáng trước mặt cung kính cúi xuống.

Tất cả đều lui ra, Triệu Khuông Dẫn bỏ tấm bản đồ trên tay xuống, khoe miệng hần khẽ nhếch lên, hoàng hậu, người lừa dối trăm bao năm nay, để trăm hần thù Tiểu nhi, để nàng phải chịu biết bao ủy khuất, vậy mà...? Nực cười, mẫu hậu cũng biết chuyện này, vậy mà vẫn bắt tay cùng hoàng hậu lừa dối trăm, các người coi trăm là cái gì? Trong lòng hần chợt thất vọng, là tức giận? Là thù hận? Triệu Khuông Dẫn dung mạo lạnh nhạt, hần đưa tay lên day trán. Tiểu nhi của hần, nàng phải chịu nỗi đau lớn đến nhường nào, một mình một bóng, tại sao? Hần là kẻ khốn nạn, đã không bao bọc được nàng, còn khiến nàng vì hần mà hết lần này đến lần khác hi sinh thân mình, vậy mà, đến lúc gặp lại, trong đầu hần chỉ có thù hận dai dẳng cùng giày vò nàng. Nữ nhân ấy, làm sao hần có thể gây ra những lỗi lầm tày đình như thế, nàng yêu hần, vì hần, những kẻ ép buộc nàng rời khỏi hần, hần sẽ khiến từng kẻ sống không bằng chết, để chúng biết nữ nhân của hần đã chịu biết bao đau khổ, để chúng biết, động vào nữ nhân của bậc cửu ngũ chí tôn tất sẽ phải gánh chịu hậu quả thảm khốc như thế nào.

Đột nhiên trước mắt hần tối lại, bàn tay mềm mại của nữ nhân khẽ che mắt hần từ đằng sau, âm thanh ôn nhu vang lên

" Hoàng thượng này, nhắm mắt lại một chút, người sẽ thấy bình yên hơn rất nhiều."

" Trăm có lỗi quá lớn, trăm không đủ tư cách.." Âm thanh nam nhân đau đớn vang lên đều đều.

" Suyt, người đừng nói gì hết, ta hiểu mà! Người có biết bây giờ ta hạnh phúc đến mức nào không? Chỉ cần cùng người ở một chỗ, ta biết mình nhất định sẽ hạnh phúc! Quá khứ không đáng nhớ lại, hoàng thượng có thể vì ta mà quên đi được không? Chúng ta sẽ lại như trước kia, mỗi tối, cùng nhau luyện võ, người sẽ lại giúp ta vào điện lấy đai, sẽ pha nước mơ ướp lạnh..."

Giọng nói ôn nhu ấm áp như chảy sâu vào tâm trí hần, mùi hoa hương thảo cứ thế vẩn vút xung quanh, kí ức hạnh phúc năm đó chợt ùa về, mà nam nhân, tâm đã an ổn hơn lúc nào hết, bên nàng, hần có hạnh phúc, có bình yên, có tất cả, chỉ cần đó là nàng, hần chấp nhận vứt bỏ tất cả, nữ nhân hần yêu, đời này chỉ có Ân Tiểu Tiểu nàng.

" Hoàng thượng, những điều người luôn tin yêu, ta mong sẽ không có thứ gì làm hoàng thượng lung lay niềm tin vào nó. Ta nói ta tin mẫu hậu của người cũng chỉ vì bất đắc dĩ, người có thể tin ta không?"

Nữ nhân này, tại sao đã đến mức này còn có thể nói được như thế? Nàng chính là không có lương tâm, không có lương tâm với chính bản thân mình, vì thế mà năm lần bảy lượt âm thầm bảo vệ hần, vậy mà, chỉ vì sợ hần sẽ mất đi niềm tin, nữ nhân nguyện xóa bỏ những điều mẫu thân hần đã gây ra cho nàng, không thể nào, không thể nào mà! Nam nhân mắt chợt nhòe đi, tiếng nữ nhân vẫn vang lên đều đều bên tai hần, dịu dàng lắm, ôn nhu lắm, thế mà, lồng ngực hần lại thất vọng đau đớn.

" Người nhất định phải sống thật hạnh phúc, vì ta yêu người, Triệu Khuông Dẫn!"

Nam nhân đứng dậy, hần xoay người ôm lấy nữ nhân vào lòng, bạc môi cuốn lấy cánh môi hồng nộn, nước mắt hai người cứ thế hòa vào nhau, có những nỗi đau, chỉ cần có người ở bên, nỗi đau tất sẽ hóa thành hạnh phúc viên mãn, với trăm cũng như vậy, chỉ cần đó là nàng~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Chi Sủng Minh Nàng!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.